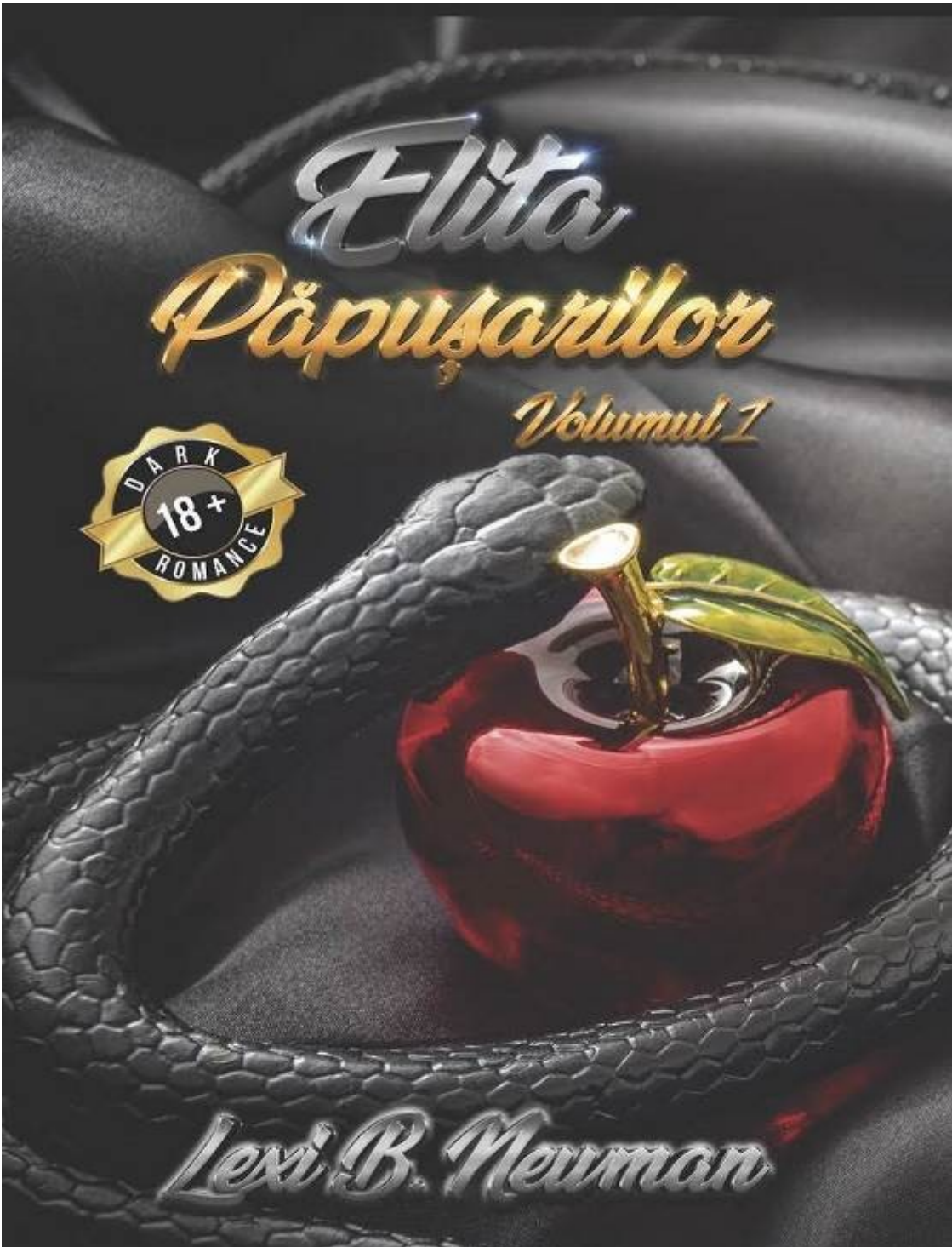
Elita
Păpușarilor
Volumul 1
DARK
18+
ROMANCE
Lexi B. Neuman

Lexi B. Newman

Lexi B. Neuman

Elita Păpușarilor

Volumul I

Timișoara, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
NEWMAN LEXIB.
Elita păpuşarilor / Lexi B. Newman. - Timişoara: Stylished, 2020
3 vol.
ISBN 978 – 606 – 9092 – 75 – 0
Vol. 1. – 2020. – ISBN 978 – 606 – 9092 – 76 – 7

821.135.1

Editura STYLISHED
Timişoara, Judeţul Timiş
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+ 40) 727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

Nota autorului
(Avertisment)

Aceasta este o operă de ficţiune. Numele, personajele, evenimentele, locurile şi incidentele sunt un produs al imaginaţiei autorului. Orice asemănare cu locuri, evenimente reale sau cu oameni, care trăiesc sau sunt decedaţi, este în totalitate întâmplătoare.

Atenţie! Elita Păpuşarilor este un romance erotic întunecat [dark romance), potrivit pentru vârstele de peste 18 ani. Această carte are conţinut pentru adulţi, inclusiv limbaj licenţios, violenţă şi scene sexuale, ce pot fi supărătoare pentru unii cititori. Este întunecată, crudă şi brutală, destinată publicului matur datorită unor situaţii foarte deranjante, puternice, a limbajului şi a violenţei grafice. Poate conţine pasaje declanşatoare pentru victimele abuzului, consimţământ îndoielnic, situaţii sexuale violente şi este posibil ca această carte să nu vă fie potrivită.

Unele părţi ale acestei cărţi nu sunt uşor de citit şi nu sunt destinate pentru toată lumea. Citiţi pe propria răspundere. Aţi fost avertizaţi!

Prolog

— Haide odată, Ellie!

Heather mă trage de mână spre sala de cinema, încerc să nu mă opun, deşi pot spune sincer că aş fi preferat să-mi petrec altfel seara. Chiar şi o seară în camera mea, holbându-mă pe pereţi, sună mai bine decât un film de acţiune cu bătăuşi şi cascadorii cu maşina. Niciodată n-am fost fana lor.

Dar iată-mă aici, făcându-i pe plac lui Heather – prietena mea cea mai bună, pe care n-am văzut-o din vacanţa de primăvară. Aş fi refuzat-o, dacă m-ar fi lăsat inima. Când s-a prezentat la uşa mea, cu ochii mari, umezi şi plini de implorare, am ştiut deja că sunt o cauză pierdută. Cu greu reuşeşti să-i spui „nu”, atunci când ea vrea să spui „da”.

Aşa intrăm în sala întunecată şi în pantă, căutând orbeşte după locurile noastre, în timp ce îmi reprim pufăitul.

Nu o condamn, totuşi. Am ales să mergem la universităţi diferite, aşa că singura metodă de comunicare a fost cu telefonul. Foarte rar ne-am mai văzut de când am terminat liceul iar acum,

când vacanţa de vară abia a început, avem multe de recuperat.

Mă ţin strâns de mâna ei, lăsând-o să mă ghideze spre scaune. Mă aşez cu o prăbuşire lentă, atrăgând atenţia băiatului din stânga mea, care acum mă priveşte urât.

— Ce?! mă răstesc la el, primind înapoi nişte şuierături dojenitoare. La ce naiba te uiţi?

— Taci, Ellie, mi-o retează roşcata în şoaptă, trăgându-mi şi un cot drept avertisment.

Îmi îndrept privirea spre ecran, strângând din dinţi. E un film cu Arnold Schwarzenegger pe care nu l-am mai văzut şi pe care nici acum nu vreau s-o fac. Mă face să-mi fie dor de Cambridge şi de campus.

Obişnuiam să mă simt bine acasă, în Cincinanti. Asta până când am descoperit cât de distractiv e printre studenţi petrecăreţi şi energici, care sunt în stare să ţină pasul cu energia mea.

Acum, Heather mi se pare… obosită, în comparaţie cu ei. Suntem prietene de mici, iar entuziasmul ei a rămas asemeni unui copil de trei ani. A uitat să se maturizeze. Se bucură atât de tare de seara asta, încât ai crede că Arnold însuşi defilează gol prin faţa noastră.

— Mă plictisesc, mă plâng după nici cinci minute.

Însă nu mă bagă în seamă.

— Mă duc până la baie, adaug, cu riscul să

primesc acelaşi răspuns.

De data asta, roşcata flutură frenetic din mâini, în semn să-mi iau viteză. Mai că pufăi când mă ridic de pe scaun.

— Să iei pop-corn, îmi comandă impetuos.

— Altceva mai vreţi, Alteţa Voastră? o iau peste picior, făcând o reverenţă batjocoritoare în faţa ei.

Aceasta îşi ridică ochii căprui asupra mea, chicotind.

— Hei! strigă tipul din spate. Stai naibii jos! Nu văd nimic de fundul tău!

Mă întorc încet spre el, trecându-mi instantaneu prin gând să-l lovesc. E îndeajuns de rău că am fost adusă aici cu forţa. Nu e cazul să îmi înrăutăţească şi el situaţia.

Renunţ şi, în schimb, mă strecor afară din sală, răsuflând uşurată când ajung în foaierul liber al cinematografului. Încerc să-mi aduc aminte încotro e toaleta, spunându-mi în minte că mai bine prefer să mă prefac că îmi spăl mâinile timp de nouăzeci de minute, decât să mai intru acolo.

Cine ştie, poate o să mă distrez mai tare…

Îmi aduc aminte rapid încotro e. Nu e ca şi când cinematograful ăsta s-a schimbat vreun pic de când am plecat eu la facultate. Nu l-am frecventat des nici înainte, dar ţin perfect minte momentul în care m-am blocat într-o cabină de aici, în timpul unei ieşiri cu prietenii. Aia cu siguranţă a fost jenant, în special când omul de

serviciu a fost nevoit să mă scoată pe sub uşă.

Când intru, nu întâlnesc pe nimeni. Complet singură, mă apropii de cele trei chiuvete rânduite şi dau drumul robinetului, analizându-mi chipul palid în oglindă. Se vede de la o poştă cât de tare m-am străduit să arăt decent în seara asta, adică deloc. Dacă e să fiu sinceră cu mine, nici măcar nu m-am pieptănat.

Am nevoie urgent de un bronz. Unul exotic, dacă s-ar putea, dar n-am eu atâta noroc.

Uşa se deschide la două minute de când am intrat şi un individ dubios, îmbrăcat în negru, se apropie lent de mine. Îl urmăresc în oglindă, oprindu-mă brusc din a-mi freca palmele una de alta, mai ales când îl observ fixându-şi privirea întunecată în ceafa mea.

Ăsta clar e un semn că ar trebui s-o şterg de-aici.

Nu apuc să mă întorc pe călcâie. Cu o mână îmi acoperă gura, iar cealaltă scoate de nicăieri o seringă pe care o observ doar în oglindă, înfigându-mi apoi acul adânc în gât, înainte să o arunce pe podea şi să-mi cuprindă talia cu braţul, susţinându-mi greutatea cu totul.

Se mişcă aşa repede, că nici nu am ocazia să-i ţip în palmă. Totuşi, îmi iau răgazul să fiu îngrozită de ceea ce mi se întâmplă. Orice mi-ar fi injectat, simt lichidul cum îmi alunecă alene prin vene, rece ca gheaţa, înainte să se înfierbânte.

Bărbatul masiv care mă ţine strâns din spate

are chipul unui om rău, iar imaginea lui tremură în faţa ochilor mei, pe măsură ce mă simt tot mai moale pe picioare. Flutur de câteva ori din gene, căutând disperată să alung somnolenţa care mă năpădeşte tot mai tare şi care, într-un sfârşit, îmi închide pleoapele de o tonă, aruncând o pătură de negură peste mintea-mi bulversată.

Înainte de a adormi, îl aud pe individ şoptindu-mi încet la ureche:

— Bine te-am găsit, numărul zece!

Apoi e linişte…

Capitolul 1

Mă aflu la graniţa dintre realitate şi vis. Simt cum îmi revin uşor în fire, însă nu-mi doresc să mă trezesc. Mă simt prea bine aici, scufundată în abisul cel mai întunecat.

Dar, cu toate că nu vreau sub nicio formă să revin la realitate, simt tot mai apăsătoare căldura în care mă scald şi care parcă îmi arde picioarele.

Când s-a făcut atât de cald în Cincinanti? E seară.

Deschid prea brusc ochii şi o durere îngrozitoare de cap îmi zvârcoleşte mintea, făcându-mă să gem şi să-i închid la loc. *„Unde e Heather?"* Ăsta e primul lucru la care mă gândesc. Oare s-a terminat filmul? Dar eu unde sunt?

Încerc din nou să-mi ridic pleoapele, deşi viteza cu care mă acaparează migrena e din ce în

ce mai mare. Creierii mei zvâcnesc cam aşa cum o fac mereu când dorm prea mult. Greutatea genelor şi lumina puternică din încăperea în care mă aflu nu mă ajută deloc să gestionez situaţia, mai ales când cad din abisul meu întunecat şi liniştit şi mă trezesc într-o realitate care reuşeşte să mă depăşească în toate privinţele la nicio secundă de când îmi dau seama că încăperea mi-e complet străină.

Flutur din gene, deranjată. Nu-mi aduc aminte să fi adormit. De fapt, nu-mi aduc aminte nimic din ceea ce s-a întâmplat după ce am părăsit sala de cinema, iar asta mă face să mă încrunt.

De ce naiba e atât de cald?!

— Heather? îngaim.

Mă răstorn rapid pe spate, având pentru un moment impresia că o să cad în gol şi o să mă prăbuşesc pe ceva tare. Nu se întâmplă, dar mişcarea mea nu doar că îmi aduce o durere şi mai ascuţită de cap, ci mă şi ajută să înţeleg că sunt întinsă pe un pat cu miros proaspăt de mare.

Sau aerul miroase aşa?

Arunc o privire pe partea stângă a patului, fluturându-mi şi mai insistent genele lipite între ele din pricina rimelului uscat. Lângă patul meu mai este un pat pe care doarme o fată blondă şi necunoscută. În dreapta, o altă blondă necunoscută şi aparent leşinată este întinsă peste aşternuturile imaculate.

Ce se întâmplă?

Gemând, mă ridic în capul oaselor cu toate forţele mele, strâmbându-mă la lumina puternică ce pătrunde prin peretele din sticlă şi aproape mă orbeşte. În stânga, încorporat în perete, e un şifonier cu uşi mari şi glisante, în care îmi pot vedea silueta şi părul ciufulit. E cât peretele de mare.

După o scurtă inspecţie, ajung la concluzia că dormitorul în care mă aflu e mai mare decât casa în care locuiesc. Deşi predomină albul, mocheta de pe jos e de un crem impecabil. În colţul opus şifonierului e o masă de toaletă, cu scaun tapiţat în alb, pe care stau aşternute diverse obiecte cosmetice. Chiar lângă ea, e un fotoliu elegant, modern, aşezat strategic pe colţ, chiar unde peretele se întâlneşte cu cel din sticlă.

Nimic din ce văd nu mi-e cunoscut şi încep uşor să mă panichez. Îmi feresc părul brunet şi lung până la fund, dându-l după ureche, înainte să îmi fac curaj să mă dau jos de pe patul pe care am fost întinsă şi pe care habar nu am cum am ajuns. Îmi dau seama după faptul că soarele e sus pe cer, că au trecut câteva ore bune de când mi-am pierdut cunoştinţa în baia cinematografului. Probabil că Heather e moartă de îngrijorare, dar mă îndoiesc că poate să fie mai îngrijorată decât sunt eu. Habar nu am unde naiba mă aflu!

Picioarele goale mi se afundă adânc în mocheta shaggy, pe măsură ce mă apropii de peretele din sticlă cu paşi legănaţi şi instabili.

Totodată, încerc să-mi amintesc cum am ajuns aici, dormind între două străine care – curios sau nu – seamănă foarte mult între ele. Amândouă sunt blonde, slabe şi lungi. Parcă ar fi manechine.

Clatin derutată din cap, continuându-mi drumul spre uşa balconului. Urechile mele depistează vag sunetul produs de valuri. Aş spune că m-am tâmpit sau că încă nu m-am trezit bine. Nu există valuri în Cincinanti!

Dar odată ce ies pe balcon, aud marea cât se poate de clar, dar n-o văd. Nu am halucinaţii. Valurile sunt cât se poate de reale, iar curenţii răcoroşi de aer, provocaţi de acestea, îmi ciufulesc brusc părul. Soarele arzător de deasupra mea e la fel de real şi îmi pârjoleşte pielea umerilor descoperiţi de maioul cu bretele subţiri.

Rămân înmărmurită. Nu se poate aşa ceva! Acum cinci minute eram la cinema cu prietena mea, în Ohio! Deşi am fost mereu bâtă la geografie, sunt sigură că Cincinanti n-are deschidere la mare. Casa la etajul căreia mă aflu nu doar că are o privelişte care mă lasă mută. E înconjurată de vegetaţie cât cuprind cu ochii.

Ăia sunt palmieri cumva?

Uluită, mă aplec uşor peste balustrada din sticlă. Chiar sub balcon, se întinde o piscină mare, cu apă limpede, în jurul căreia stau rânduite numeroase şezlonguri colorate şi, la un metru de ele, o masă cu umbrelă. Marmura albă care o cuprinde, de la peretele casei, până la gardul din

oţel e aşa de orbitoare, că mă văd nevoită să-mi mijesc ochii ca să-i feresc de lumină.

În rest, nimic. O nesfârşită întindere de vegetaţie verde şi cântecul incert al unor pescăruşi pe care nu-i zăresc pe cerul albastru şi lipsit de nori.

— Ce naiba? mă întreb cu voce tare, masându-mi tâmplele îndurerate.

Mă întorc în încăpere, cuprinsă de un atac mic de panică. Îmi trec ambele mâini prin păr, privind pierdută în jurul meu. Abia apoi mă opresc cu ochii cenuşii sub care se întind dâre negre de rimel, în faţa oglinzii.

Astea nu sunt hainele mele. Blugii negri pe care îi purtam ieri seară – cred – s-au transformat peste noapte într-o pereche de pantaloni scurţi, iar în locul bluzei subţiri de vară am un maiou atât de scurt, încât îmi văd buricul.

Mă uit înspăimântată la mine, cu ochii mari, încercând să-mi dau seama ce s-a schimbat. E clar că altcineva m-a dezbrăcat, dar… îmi strâng coapsele, înghiţind în sec. Nu, nu cred că… Aş fi ştiut.

Un geamăt străin mă face să tresar de spaimă şi, pentru un moment scurt, cercelul metalic din limbă mi se agaţă între dinţi, provocându-mi şi mie un geamăt. Fir-ar!

Mă răsucesc spre cele trei paturi aliniate lângă perete şi observ blonda de lângă uşă cum se foieşte într-al ei, răsturnându-se pe spate cu

chipul crispat. Ceva îmi spune că nu sunt singura care are o durere îngrozitoare de cap.

— Hei!

Nu mai stau pe gânduri şi mă reped spre ea, ajutând-o de cot să se ridice la marginea patului. Imediat ce îşi deschide ochii căprui, trage o înjurătură colorată, apoi se uită strâmb la mine.

— Tu cine mai eşti?

— Ellie, mă prezint.

— Ellie, îngaimă cu greu, lăsându-şi capul pe spate ca să-şi dezmorţească gâtul. Îmi poţi spune şi mie unde dracu' sunt?

Bună întrebare!

Totuşi, nu pot să nu remarc ce gură slobodă are. Parcă ar fi înghiţit o maşinărie de spus prostii.

— Asta aş fi vrut să ştiu şi eu, mărturisesc, îndreptându-mi spatele. Speram să ştii mai multe lucruri decât mine. Acum două secunde eram în Cincinanti.

Ochii ei căprui se întorc deodată spre mine, arătând ca trăsnită. Cuta de pe fruntea ei bronzată îmi spune că e cât se poate de confuză, aşa ca mine.

— Cincinanti? întreabă mirată. Eu acum două secunde eram în Texas!

Glasul ei ridicat îmi stârneşte o grimasă şi o face pe cealaltă fată să se foiască peste aşternuturi. Blonda cu numărul unu se întoarce pe saltea, aruncându-i o privire care cu siguranţă m-

ar fi amuzat, dacă aş fi avut acum habar de mine.

— Şi asta cine mai e? mă întreabă pe neaşteptate.

— Nu ştiu, mormăi, ridicând evaziv din umeri. Crede-mă, ştiu exact cât ştii şi tu. Când am deschis ochii, m-am trezit la mare, într-o vilă! Ţi se pare normal?

— Karen, nu mai ţipa, bolboroseşte fata de pe pat.

Blonda cu numărul unu îşi ridică privirea curioasă spre mine, înainte să mă întrebe senin:

— Te mai cheamă şi Karen?

— Doar Ellie.

— Ei bine, şi pe mine mă cheamă doar Mia, deci… Cine-i Karen?

S-a trezit de două minute şi deja m-am săturat de întrebările ei. Nu ştiu cine e Karen, cine e Mia şi nici cine e fata de pe pat. Nu ştiu nici măcar cum am ajuns aici, darămite altceva.

Mia se ridică val-vârtej de pe pat şi se apropie de uşa glisantă a balconului, aruncând o privire afară. În acelaşi timp, blonda cu numărul doi flutură din gene, dând semne de trezire. Nu-i ia mult până să-şi deschidă ochii verzi şi să-i ridice spre mine.

Constat că ambele sunt apropiate de vârsta mea; tinere ca nişte adolescente care par că abia au trecut pragul de şaptesprezece ani.

Încep să am o vagă bănuială despre motivul pentru care ne aflăm aici, deşi încă nu îndrăznesc

să fac supoziţii deplasate. Acum nu ştiu dacă să-mi plâng de milă sau să încep să caut o cale de scăpare.

— Eşti bine? o întreb pe blonda cu numărul doi, ocolind cele două paturi ca să ajung la ea.

Aceasta se ridică în capul oaselor şi îşi trece o palmă peste fruntea-i transpirată, uitându-se buimacă în jurul ei.

— Unde suntem? mă întreabă cu un glas pisicos.

Şi deja am catalogat-o. Spre deosebire de Mia, fata din faţa mea e ca o legumă. Nu una comestibilă, ci una fără viaţă, care acum e pe punctul de a plânge înainte să ajungă la vreo concluzie.

— Lasă-mă să ghicesc, îi cer ironic. Nici tu nu ştii unde eşti şi cum ai ajuns aici, pentru că, în urmă cu doar două secunde, erai prin Texas.

Ochii ei verzi mă studiază miraţi.

— Eram prin Boston, mă corectează încet, abia rostind cuvintele.

Minunat!

— Cincinanti, Texas, Boston… Oare măcar mai suntem în America?

Mă întorc lent cu faţa spre Mia cea frustrată, care acum stă ţeapănă în pragul balconului.

— Glumeşti, nu? o întreabă fata de pe pat, intrând în panică mai repede decât am intrat eu.

— Normal că glumeşte! mă răstesc eu, trăgându-i Miei o căutătură urâtă. Şi normal că

suntem în America. Unde altundeva să fim?

— După peisaj… mormăie ea, strângându-şi buzele, sunt sigură că nu mai suntem în America.

Pufnesc. Răspunsul ei e nefolositor şi pueril şi simt cum mi se zbate un nerv pe gât. Situaţia e îndeajuns de rea şi fără comentarii ironice, pe care nu le înghit de nicio culoare acum.

— Situaţia e destul de gravă aici, dacă nu te-ai prins, o informez printre dinţi. Eu am fost luată de la un cinematograf din Cincinanti, când mă uitam la un film cu prietena mea, şi am fost adusă aici. La fel şi voi. Acum să te întreb ceva, Mia. Ghici de ce?!

— De unde să ştiu eu, fato? îmi răspunde cu o întrebare, împreunându-şi braţele la piept. Nu sunt ghicitoare în palmă.

— Am fost răpite?

Fata de pe pat începe subit să plângă, făcându-mă să mă uit la ea uluită. Eu n-am vrut s-o rostesc tocmai pentru a nu părea adevărat. Cât de ridicol sună asta! Nu suntem într-un serial cu băieţi răi. Adică, sunt conştientă că pe lumea asta se întâmplă lucruri groaznice, dar mi-e greu să cred că mi se întâmplă chiar mie.

— Câţi ani ai? o întreb, încercând să fac abstracţie de hohotele ei.

— Optsprezece.

— Şi eu, replică Mia, puţin surprinsă.

Mă uit la ea, apoi la cea de pe pat, simţindu-mă din ce în ce mai confuză.

— Mai aveţi şi altceva în comun, în afară de vârstă şi de faptul că semănaţi?

Şi chiar seamănă. Exceptând culoarea ochilor şi forma tunsorii, parcă ar fi trase la indigo.

Mia se apropie de noi, cu braţele strânse la piept şi o încruntătură de toată frumuseţea.

— Nu prea cred. Am stat într-un orfelinat până acum.

— Şi eu, intervine blonda cu numărul doi, oprindu-se din plâns la fel de repede cum a şi început. Cred că e o simplă coincidenţă.

Nu prea sunt sigură de asta, mormăi în gând, strâmbând din nas. Totuşi, e prea devreme să trag concluzii. În plus, oricare ar fi motivul pentru care am fost aduse aici, cred că am probleme mai grave de care să-mi fac griji, decât asemănările dubioase dintre cele două. E cât se poate de clar că nu mă încadrez în vreun tipar.

— Ei bine, oftez, nu ştiu ce să spun despre voi, fetelor, dar eu n-am de gând să mai pierd vremea pe aici. Am plecat!

O ocolesc grăbită pe Mia şi pornesc cu paşi hotărâţi spre uşa în dreptul căreia ezit o clipă, uitându-mă lung la clanţa rotundă şi metalică înainte să pun mâna pe ea. *Acum e acum!*

Nu apuc să şi învârt de ea. Uşa se deschide când mă aştept mai puţin şi tot ce-mi rămâne să fac este să mă împleticesc înapoi speriată, cu ochii fixaţi pe bărbatul înalt, de culoare, cu o statură impresionantă, care acum se uită fioros la mine.

Cine mai e şi ăsta?!

— Ce încercai să faci? mă întreabă printre dinţi, nervos. Vrei să fii lovită?

— Unde suntem? îndrăznesc să-l întreb.

Depun eforturi colosale să nu-mi arăt frica faţă de el, deşi în interiorul meu sunt îngrozită. Ba mai mult, când Mia şi cealaltă fată se apropie de locul în care sunt, din instinct le trag protectiv în spatele meu, căutând să le ţin la distanţă de bărbatul străin şi periculos, rămas în pragul camerei.

— Te-a întrebat fata ceva! se răsteşte Mia, enervată. Unde suntem şi cine eşti tu?!

— O să vă primiţi răspunsurile curând, replică el pe un ton grav. Doar încercaţi să nu faceţi prea multe prostii.

Când face un pas în faţă, toate instinctele mele intră în alertă. Mă smulg de lângă cele două blonde şi îmi proptesc palmele în pieptul tare al individului, împingându-l disperată înapoi. Nu că aş avea sorţi de izbândă cu el. Înainte să îl clintesc vreun centimetru, mă împinge la rândul lui. Îmbrâncitura lui e atât de puternică, încât mă aruncă instantaneu grămadă pe podea, iar tot părul lung mi se revarsă peste faţă, intrându-mi în gură când icnesc.

Printre şuviţele brunete le observ pe celelalte fete cum fac câte un pas înapoi, prudente. Aud paşii tipului călcând cu greutate pe parchet, iar în următoarea secundă mă înşfacă de păr, ridicându-

mă forţat în picioare. Scrâşnesc din dinţi de durere, însă nu mă las. Îl privesc fioroasă în ochi, aşa cum o face el, străduindu-mă să-i arăt că nu sunt atât de uşor de speriat.

— Presimt că noi doi vom avea probleme mari, fetiţo, dacă nu o să te potoleşti cât mai repede. Ai noroc că Elita are nevoie de tine întreagă, altfel te jupuiam de vie!

Un singur lucru îmi rămâne în minte, în ciuda faptului că mă trage cu putere de păr şi că cele două fete încep să plângă în colţul lor, prea speriate ca să-şi mai ridice privirea din pământ. *Elita*? Nici măcar nu ştiu ce e o elită, în general, şi cu ce se ocupă. De ce ar avea ea nevoie de mine sau de celelalte?

Individul mă îmbrânceşte şi aproape că mă prăbuşesc din nou. Picioarele mi se opresc abia când braţele Miei şi ale celeilalte mă cuprind, împiedicându-mi eventuala cădere.

Apoi aud un sunet vag, care îmi sună destul de familiar. După doar câteva momente îmi dau seama că e un elicopter care zboară deasupra casei în care ne aflăm. Pentru o clipă îmi fac speranţe că am fost salvate, dar apoi constat cu stupoare că acesta se îndepărtează.

Un alt tip apare imediat în prag, ţinând în braţe o mitralieră adevărată. Spre deosebire de primul, acesta e înarmat până în dinţi şi echipat din cap până în picioare într-o uniformă neagră cum doar în filme vezi. Din ureche îi iese o cască

de transmisie.

— Au ajuns! îl informează pe primul.

Cine a ajuns? înghit în sec când bărbatul de culoare se întoarce spre noi.

— Mişcaţi-vă! ordonă. Şi fără gălăgie, că vă pocnesc pe toate!

Tot din instinct le trag pe cele două în spatele meu, ignorându-le hohotele înăbuşite de plâns. Sinceră să fiu, şi mie îmi vine să plâng, iar eu n-am avut niciodată obiceiul să plâng din orice. Spaima pe care o trăiesc e atât de mare, încât simt cum mă înţeapă ochii şi cum trepidez din toate încheieturile, incapabilă să mă stăpânesc şi să gestionez cu calm situaţia.

Lucrurile nu stau prea bine pentru noi în momentul de faţă, dar refuz să mă supun. Mereu am fost încăpăţânată şi, când un străin îţi cere să mergi cu el, cu siguranţă nu o faci.

— Nu mergem nicăieri! comentez.

— Nu mă enerva, târâtură! mârâie iritat. Îţi trag un glonţ în cap înainte ca măcar să-ţi dai seama!

Înghit din nou în sec, puţin înspăimântată de adrenalina care-mi umple corpul tot mai tare, împingându-mă spre un comportament necugetat.

— Nu tu spuneai că trebuie să mă menţii întreagă? îl întreb, umezindu-mi buzele uscate cu limba. Elita n-ar fi prea bucuroasă dacă m-ai duce acolo cu un glonţ în frunte.

Ochii lui căprui se fac cu o idee mai mari,

trădându-i surprinderea. Probabil nu se aştepta să mă folosesc de propriile cuvinte şi să-l atac cu ele.

Aflu rapid că mă înşel, când ajunge lângă mine într-o fracţiune de secundă, iar ţeava unui pistol mi se fixează în mijlocul frunţii, făcându-mă să-mi strâng înspăimântată pleoapele. *Dumnezeule!* Mă cutremur de groază, în timp ce aştept să apese pe trăgaci.

Se pare că nu glumesc deloc, nici el şi nici celălalt bărbat, care le pune pe fugă pe celelalte fete din încăpere, fluturând mitraliera spre ele ca să se grăbească. Mia şi cealaltă ies din dormitor cu un aer supus, pe când eu nu cutez nici măcar să mai respir, darămite să mă mai clintesc din loc. Ţeava pistolului său e încă îndreptată spre capul meu şi orice mişcare ar putea să-l facă să tragă.

— Mişcă, târfa idioată!

Inspir adânc şi le ordon picioarelor să pornească încet spre ieşire, indiferent cât de moi şi de instabile sunt acum. Curând, individul ajunge să-mi lipească ţeava de ceafă, mergând în spatele meu ca să se asigure că nu mă abat de la traseu.

Cu inima cât un purice, ies din dormitor şi nimeresc într-un coridor lung şi luminat de câteva aplice. Ezit, legănându-mă pe călcâie, în timp ce aştept să-mi spună în ce direcţie ar trebui s-o iau. Nu e ca şi când aş cunoaşte casa asta sau aş şti ce intenţii are.

— În dreapta, şuieră bărbatul, împungându-mă uşor cu pistolul. Dacă faci vreo mişcare

greşită, te ciuruiesc!

Continuând să tremur, pornesc pe coridor, trecând prin dreptul mai multor dormitoare identice cu cel în care m-am trezit. Un gând răzleţ îmi trece prin minte, dar mă descotorosesc rapid de el. Nu e o idee deloc bună să-l sfidez şi să mă baricadez undeva. Nici nu cred că aş apuca să fac vreun pas spre unul dintre dormitoare, că ar şi trage şi ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este să mor într-o casă străină.

Ajungem curând la baza unor scări din marmură, cu balustradă din sticlă şi vedere spre livingul luxos şi spaţios care ocupă cea mai bună parte din parter.

Lângă canapeaua din piele albă, în formă de L, stau aliniate alte fete, iar doi bărbaţi bine înarmaţi se asigură că niciuna dintre ele nu mişcă.

Pe măsură ce cobor, treaptă cu treaptă, le număr. Sunt nouă fete, toate blonde şi tinere şi, totodată, speriate de moarte. Nouă fete care habar nu au ce le aşteaptă sau ce le-a fost pregătit.

O adevărată avalanşă porneşte în capul meu, amintindu-mi tot ce s-a întâmplat după ce am ieşit din sala de cinema. Prin faţa ochilor îmi străfulgeră silueta bărbatului care m-a îngrămădit în toaletă şi mi-a injectat ceva în gât şi, înainte să leşin, mi-a spus ceva.

Numărul zece. Sunt numărul zece. Printre nouă blonde necunoscute, sunt piesa neagră care

rotunjeşte numărul fetelor captive din casa asta. Simt cum îmi îngheaţă sângele în vene de frică, când încerc să mă gândesc pentru ce suntem aici.

Tipul îmi ia pistolul de la cap abia când mă vâră în rând cu celelalte şi se poziţionează în faţa noastră, aruncând o privire la fiecare în parte, cu un zâmbet enigmatic pe buze. Nimeni nu spune nimic. În afară de nişte scâncete jalnice, care trădează cât de speriate sunt câteva dintre noi, e linişte totală.

— John, leagă-le! îi ordonă celui din spate. Dacă mişcă vreuna, o să vă omor pe toate!

Cu noduri în gât, îl urmăresc pe John cum se răsuceşte pe călcâie şi se apleacă spre bagajul negru de pe podeaua din marmură albă. Trage dintr-o singură mişcare fermoarul lung şi scoate de acolo un mănunchi de lanţuri groase de care atârnă o serie de cătuşe argintii. Când se apropie de noi cu zdrăngănitul lor îngrozitor, tensiunea creşte cât ai clipi, plutind deasupra capului meu ca un nor întunecat.

Am ajuns în Iad!

Nemişcată, închid ochii şi strâng din dinţi, în timp ce acesta ne leagă pe rând, una de alta.

— Leag-o strâns pe brunetă! ordonă iar, bărbatul de culoare care pare a fi un mic şef printre ceilalţi. E cam sălbatică. Nu mă interesează dacă o să rămână cu urme. Ultimul lucru pe care îl vreau în dimineaţa asta este să alerg după ea.

Îl privesc pe John cu coada ochiului cum leagă ultima pereche de cătuşe de încheieturile fetei de lângă, care tremură mai puternic decât mine şi dă semne că e pe cale să leşine. Ochii lui se ridică apoi pe chipul ei şi se fixează pe decolteu, înainte să-i cuprindă brusc sânul între degete şi să i-l strângă puternic, făcând-o pe aceasta să se tragă înapoi speriată.

Dumnezeule!

— Nu te juca cu marfa, John!

Şocul care mă loveşte în plin mă obligă să-mi întorc capul de la ei şi să înţepenesc, terorizată de direcţia în care au luat-o lucrurile. Inima aproape îmi explodează în piept din pricina vitezei pe care o prinde într-o singură clipă. În mod normal aş fi încercat să-i iau apărarea, să sar la gâtul individului şi să-l învăţ minte să-şi ţină labele acasă, dar de data asta treaba stă altfel. Instinctul de autoconservare e mai puternic decât latura salvatoare şi îmi urlă în minte să stau nemişcată.

Nu vreau să fiu următoarea pe lista lui. Nu vreau să mă pun cu ei. Devin conştientă că, dacă nu-mi ţin blestemata de gură, aş putea intra în probleme mai mari decât mine, care cu siguranţă mă depăşesc.

Apoi îl urmăresc cum se întoarce spre bagaj pentru a scoate o altă grămadă de lanţuri menite să lege şi ultimele cinci fete din rând, inclusiv pe mine. Fac apel la toate puterile mele să-mi ţin ochii aplecaţi, ca să nu-l irit. Dacă l-aş privi în ochi

când se opreşte în faţa mea, există posibilitatea s-o ia ca pe o provocare. S-ar putea să nu-i placă felul în care mă uit la el, iar asta ar fi rău pentru mine.

Îmi smulge enervat braţele de lângă corp, poziţionându-le în faţa lui cu încheieturile unite, pe când eu îmi strâng buzele de teamă, înghiţindu-mi scâncetul. Până acum un moment aveam de gând să mă rog de el, însă mi-am dat seama că am toate şansele să mă rog de un bărbat care nu manifestă nici cea mai mică urmă de milă pentru fetele tinere din faţa lui, care presimt că o să se transforme curând în carne de tun pentru obsedaţi sexual, aşa cum o s-o fac şi eu.

Mi le cuprinde cu cătuşele reci şi argintii, strângându-le cât poate de tare, până când simt metalul adâncindu-mi-se în piele, apoi trece la următoarea cu o expresie goală şi mă leagă de ea printr-un lanţ de câţiva centimetri. Mă uit la ale mele. Pielea din jurul cătuşelor începe să se înroşească din cauza strânsorii şi nu rezist să nu mă întreb: astea sunt lanţurile unei viitoare sclave sexuale?

Am auzit diverse poveşti despre asta, despre fete răpite pentru a satisface poftele unor bărbaţi care nu dau nici doi bani pe faptul că ele nu-şi doresc asta. Ajung să fie tratate ca nişte păpuşi vii, care au un singur scop în viaţă: să stea dezbrăcate şi în poziţiile preferate de client.

Asta o să fiu şi eu? O marfa? Doar simplul

gând reuşeşte să-mi înfioare pielea de pe braţe şi spate şi să-mi strângă stomacul într-un ghem de dezgust. Aş minţi dacă aş spune că prefer asta, în locul unui glonţ în cap.

De îndată ce John termină de legat şi ultima fată, se alătură bărbatului de culoare, privindu-ne pe fiecare în parte, ca pe nişte exponate ale căror datorie este să stea cuminţi ca să fie admirate. Încerc să mă mişc tot mai puţin ca să nu atrag atenţia asupra mea, deşi asta e cam imposibil. O atrag şi fără să vreau, ţinând cont că sunt ca o oaie neagră între nouă oi albe.

— Arată jalnic, Jordan! pufneşte scurt, strâmbând îngreţoşat din nas. Sunt pline de praf, ciufulite şi cu dâre pe faţă. Doar nu vrei să le ducem aşa în faţa lor, nu?

— Cui naiba îi pasă? se răsteşte Jordan, făcându-ne pe toate să tresărim. Sunt doar nişte târfe spălăcite! Nici dacă le speli cu detergent de rufe, nu o să arate mai bine. Hei, tu! zbiară apoi spre cea care izbucneşte zgomotos în plâns. Încetează cu smiorcăitul!

Aş compătimi-o, dacă n-aş fi prea ocupată să mă îngrijorez de propriile lacrimi, pe care le simt evadând din colţurile ochilor şi alunecându-mi pe obrajii încinşi. E incredibil cât de repede poţi ajunge să-ţi fie dor de nişte lucruri pe care înainte le găseai insuportabile, cum ar fi oraşul în care te-ai născut, ai crescut şi de care ulterior ai început să fugi sau de ieşirile cu prietena cea bună, pe

care nu o mai găseşti la fel de distractivă. Acum, când două mitraliere sunt îndreptate spre mine, sunt legată în lanţuri reale şi tremur în faţa unor străini care m-au răpit, mi-e dor chiar şi de părinţii mei, cu toate că mereu i-am considerat nişte nemernici şi pe care în momentul ăsta probabil îi doare în cot de absenţa mea.

Cine ştie ce o să se întâmple cu mine de acum încolo? Cei din faţa mea sunt în stare să controleze alte nouă persoane speriate, ale căror instincte de supravieţuire n-au fost niciodată mai puternice, iar asta îmi arată ce şanse de scăpare am.

— Care-i treaba, prinţeso?

Jordan se opreşte în faţa mea cu cei aproape doi metri ai săi şi se uită batjocoritor la mine, cum mă străduiesc să-mi înăbuş panica din suflet.

— Nu mai eşti atât de vitează, nu? Până acum cinci minute erai tare pornită să te lupţi cu mine!

Îmi ţin capul aplecat, refuzând să-i răspund. De fapt, evit orice mişcare ce ar putea să-l provoace. Nu mă uit în ochii lui. Respir mai mult superficial, deşi simt că mă sufoc. Ar putea să-l enerveze chiar şi cea mai mică răsuflare a mea. Cu toate astea, nu-mi pot opri genunchii din tremurat nici cu tot efortul din lume, iar asta pare să-l distreze.

— Eu îţi sugerez să te pregăteşti, fetiţo. Habar nu ai ce te aşteaptă!

Prinde de marginea lanţului meu şi trage cu

putere de el, forţându-mă să pornesc. Cătuşele din jurul încheieturilor mele muşcă din pielea sensibilă şi strâng din dinţi, oprindu-mi sâsâitul de durere. Picioarele desculţe fac paşi mărunţi în urma lui, iar lanţul de care sunt agăţată îmi întinde braţele prea tare, dezechilibrându-mă. În spatele meu, celelalte patru fete care sunt legate de acelaşi lanţ pornesc şi ele, împleticindu-se în propriile picioare ca nişte persoane bete.

Jordan ne trage spre uşile mari ale vilei, cu clanţe aurii. Ne oprim în dreptul lor şi, cât acesta le deschide larg pe amândouă, lăsând lumina puternică de afară să pătrundă înăuntru şi să mă facă să mă strâmb deranjată, caut cu disperare un mod prin care să mai lărgesc strânsoarea.

Renunţ, însă, când peisajul se revarsă asupra mea, fermecându-mă şi terifiindu-mă în aceeaşi măsură. O întindere de palmieri înalţi, ferigi şi drumuri şerpuite, din spatele cărora se zăresc cu greu colţurile unor construcţii. Aleea pavată şi albă din faţa intrării îmi face ochii instantaneu să lăcrimeze, iar Jordan mai smuceşte o dată de lanţ, înainte să strige tare:

— Bine aţi venit în Paradisul diamantelor, târfelor!

Capitolul 2

Când am spus că îmi doresc un bronz exotic, nu mă refeream la asta. Jordan ne trage afară din

vila impresionantă şi imediat simt cum soarele îmi prăjeşte pielea, iar cătuşele cum încep să-mi sfâşie încheieturile mâinilor.

Mă uit pierdută în jurul meu, ţinându-mi ochii mijiţi ca să-i protejez de razele puternice. Sunt luată prin surprindere de ceea ce mi se aşterne în faţa lor.

În sfârşit, văd marea. Dincolo de drumurile şerpuite, palmieri şi vegetaţie, se întrezăreşte plaja, iar în faţa ei, o piscină de mărimi olimpice care aproape leagă clădirea din stânga vilei în care ne-am trezit, de clădirea paralelă. Cred că are aproximativ un kilometru.

Arată ca o insulă din Hawaii, însă nici eu nu cred că mai suntem în America. Îmi întorc capul ca să arunc o privire asupra vilei din care am ieşit. E o construcţie modernă, cu pereţi mari din sticlă şi beton şi cu acoperiş plat. O construcţie pe care doar oamenii bogaţi şi-o permit.

În doar câteva momente, îmi dau seama că ne aflăm într-un loc perfect mascat într-un resort destinat vacanţelor exotice, dar care cel mai sigur serveşte în cu totul alt scop. Vilele extravagante din sticlă sunt aşezate în U, cu o distanţă de doar câţiva metri una de alta şi toate arată aproape identic. Sunt legate de alei pavate – ca cea de sub picioarele mele goale şi murdare –, care se întâlnesc chiar în mijlocul aşezământului, acolo unde o fântână arteziană ce întruchipează o femeie complet goală şi cu trăsături greceşti oferă

peisajului un aer elegant şi luxos.

Jordan ne conduce de-a lungul aleii, trăgând de lanţul de care sunt agăţată de parcă ar conduce o haită de câini, nu oameni. Înghit în sec, străduindu-mă să nu-mi arăt uluirea stârnită de loc sau de situaţia în care mă aflu. Trecem de vila de vizavi şi ne apropiem de centrul locaţiei şi de cea mai impresionantă clădire dintre toate – o casă din sticlă, cu trei etaje şi arhitectură complicată. Instinctul îmi spune că acolo se petrec toate grozăveniile, după uşile duble din sticlă opacă şi vedere la plajă.

În spatele nostru, John le conduce pe celelalte cinci fete, mergând tăcut pe lângă ele şi ţinând strâns mitraliera în braţe, de parcă s-ar aştepta ca cineva să facă vreo mişcare greşită. Cu capul întors spre el, nici măcar nu-mi dau seama când încetinesc pasul, atrăgând asupra mea atenţia lui Jordan, cât şi furia lui.

Când mă aştept mai puţin, acesta trage de lanţul din faţă cu toată puterea sa, trântindu-mă fără efort în genunchi, iar pe următoarea fată din rând făcând-o să se prăbuşească peste mine. Îmi simt pielea cum se freacă de pavaj şi se juleşte, dar îmi înhaţ imediat limba între dinţi şi muşc cu putere, oprindu-mi la timp geamătul de durere.

— Ţi-am spus eu să te opreşti? se răsteşte. Te opreşti abia când îţi spun eu! Ridică-te naibii de acolo!

Sub potopul de înjurături pe care le revarsă

asupra mea ca pe o avalanşă, îmi încordez maxilarul şi mă ridic cu mişcări stângace, evitând să-mi privesc prea mult genunchii acum sângerânzi, care dor aproape la fel de tare ca încheieturile mâinilor. Gafa mea îl face pe acesta să grăbească pasul, dându-mi de înţeles că e gata să ne pedepsească pentru lentoarea şi existenţa noastră patetică.

Simt cum îmi vine din nou să plâng. Alte patru vile se rânduiesc după cea care domină locul cu toată splendoarea ei. N-am idee la ce servesc, dar ceva mă face să cred că o să am timp suficient să aflu.

Nu observ nicio cale de scăpare din locul ăsta blestemat. Cu toate că arată ca un loc în care ai vrea să-ţi petreci întreaga viaţă, cu burta la soare, are o energie negativă ce îmi dă de înţeles că o să trec prin clipe groaznice până o să plec de aici – asta dacă o să mai plec vreodată. Nu e ca şi când n-ar fi dificil de prezis motivul pentru care ne aflăm aici, în lanţuri, conduse de nişte bărbaţi înarmaţi care nu glumesc deloc.

Cu coada ochiului observ un teren de tenis în apropierea piscinei uriaşe, înainte ca alte două lacrimi să-mi cadă pe obrajii fierbinţi.

Jordan ne trage după el cu putere, ocolind fântâna. Fac abstracţie de plânsetul fetei din spatele meu, fiind ocupată să caut cu disperare ceva ce mi-ar putea oferi măcar o urmă de speranţă că pot scăpa din infernul ăsta.

Inspir adânc, continuând să merg chiar dacă îmi iau răgazul de a-mi închide ochii pentru o clipă îndelungată. Ăsta sigur e vreun coşmar şi o să mă trezesc curând în patul meu de acasă, în siguranţă. Încă îmi vine greu să cred că mi se întâmplă mie aşa ceva – mie, care la viaţa mea tot ce am făcut mai palpitant a fost să beau bere cu pâlnia şi cu furtunul la una dintre petrecerile studenţeşti.

Urletele constante ale pescăruşilor, care se abat asupra noastră ca un cântec menit să te îngrozească şi mai tare, nu mă ajut prea mult în situaţia în care abia sunt în stare să-mi menţin cumpătul.

Vila ne aşteaptă cu uşile larg deschise, dovadă că cineva a fost informat de venirea noastră. *Elita, oare?* Indiferent cine sunt cei care ne-au adus aici, probabil că ei sunt cei care conduc locul ăsta şi motivul principal pentru care inima mea o ia la goană de îndată ce ajungem în dreptul treptelor de marmură din faţa intrării.

Deşi toate instinctele îmi cer să fug acum, cât încă suntem afară, le înăbuş vocile gălăgioase din capul meu. Locul ăsta e ca o fortăreaţă, iar eu îmi amintesc rapid că sunt legată de alte patru fete, care sigur mă vor împiedica. Am nevoie de un plan mai elaborat ca să scap de aici vie şi nevătămată, căci îmi place la nebunie să cred că, dincolo de toate astea, există civilizaţie.

E imposibil să fim singuri pe insula asta, nu?

Doi paznici la fel de înarmaţi ne ies în întâmpinare, poziţionându-se de-o parte şi de alta a uşilor din sticlă. Urc cele trei trepte, simţind din prima secundă răceala binevenită a marmurei care îmi răcoreşte tălpile încinse şi care continuă şi după ce trecem pragul parterului imens.

Trecem pe lângă mai multe încăperi şi energia devine brusc mai grea. Prima pe care o văd e livingul impresionant şi decorat în alb, care are puterea de a mă lăsa puţin cu gura căscată. Are ieşire la terasă, prin uşi glisante.

În cealaltă parte a coridorului lung e o bucătărie deschisă şi despărţită de un bar. O femeie aflată la vreo cincizeci de ani, cu şorţ de servitoare, îşi face de lucru în dreptul aragazului, ignorându-ne prezenţa cum nu se poate mai bine. Ai crede că nici nu ne vede, dar observ pe faţa ei cât efort depune să nu-şi ridice privirea. Aproape că are o grimasă.

Înghiţind în sec, mă opresc când şi Jordan o face. Vizavi de scările care duc la etajul cu balcon interior şi vedere spre living, e o uşă care nu dezvăluie nimic din ceea ce s-ar putea afla dincolo de ea. Paznicul o deschide fără ezitare, înainte să tragă de lanţul de care atârn şi să mă vâre înăuntru.

Mă trezesc într-o încăpere mai mult lungă decât lată, cu cei doi pereţi exteriori din sticlă. E ca o sală de conferinţe, dar mai mare decât ar putea fi necesar.

În timp ce Jordan ne aliniază lângă perete, ca la spânzurătoare, ochii mei rămân fixaţi pe armele de pe masa lungă din mijloc. Cinci scaune de piele neagră întregesc peisajul şi aşa morbid.

— Dezleagă-le, îi cere lui John cu acelaşi ton de Comandant. Dacă mişcă vreuna…!

Bărbatul de culoare se uită în special la mine, parcă atenţionându-mă să stau pe fundul meu, altfel o să sfârşesc rău. Nici nu mă îndoiesc că de data asta mi-ar trage un glonţ în cap dacă m-aş clinti de lângă perete – ceea ce cu siguranţă nu voi face.

În schimb, bărbatul care ne-a legat de la început se poziţionează în faţa mea, scoţând de nicăieri o cheie pentru cătuşele care mi-au nenorocit încheieturile. Le desface cu o concentrare ridicolă, iar eu profit de moment şi arunc o privire spre peretele din sticlă, ce dezvăluie o bună parte din ceea ce se află în spatele vilei. Văd colţul unei alte clădiri, evident mai mici decât cea în care ne aflăm şi, în spatele ei, un adevărat heliport. Elicopterul negru, care străluceşte de-a dreptul în bătaia soarelui, probabil e acelaşi pe care l-am auzit mai devreme.

De îndată ce cătuşele strânse îmi eliberează încheieturile acum roşii, o senzaţie de eliberare pune stăpânire pe mine şi mi le masez alene, în speranţa că asta mă va scăpa de dureri.

— Ce facem aici? întreabă Mia deodată, imediat ce e la rândul ei eliberată. Urmează să ne

întâlnim cu şeful tău sau ne-ai adus aici doar ca să ne plimbi puţin?

Jordan face un pas spre ea, făcându-ne pe toate să ne încordăm la comandă. Sinceră să fiu, mă aştept s-o pocnească în orice clipă.

— Ţi se pare că sunt dispus să-ţi răspund la vreo întrebare? vrea să ştie, vorbind atât de încet printre dinţi, încât abia îl aud. Nu ţin minte să-ţi fi dat voie să deschizi gura.

— Acum trebuie să cer şi aprobare?

Îmi strâng pleoapele, înjurând în gând. Nu-mi dau seama dacă acum e curajoasă sau dă dovadă de o prostie fără margini. Cert e că e o idee extrem de greşită să-l ia pe acesta peste picior, mai ales când poartă la centură un pistol adevărat, cu gloanţe reale.

— Cred că măcar atâta lucru pot să fac şi eu, odată ce am fost adusă la capătul ăsta de lume, cu forţa!

Bărbatul oftează scurt, prinzându-şi mâinile la spate pentru câteva momente. Apoi, pe neaşteptate, o loveşte pe aceasta cu pumnul în coaste, tăindu-i atât graiul cât şi răsuflarea. Un cor de icnete de groază acaparează încăperea. Tresar până şi eu, înspăimântată să o văd pe Mia prăbuşindu-se la picioarele lui cu un geamăt profund, înainte să înceapă să plângă.

Acum mi-e clar. Ăsta nu e Iadul, ci ceva mult mai rău. E Purgatoriul, aici unde toţi bărbaţii din faţa noastră sunt nişte diavoli care ne vor omorî în

moduri groaznice şi fără să clipească, dacă nu ne supunem. Şi oricât aş încerca să mă pregătesc psihic pentru momentele de coşmar prin care urmează să trecem, nu reuşesc deloc să mă concentrez.

Sunt terifiată, iar inima mea e de acord cu mine. Îmi bate exagerat de tare în piept, că mă aştept să explodeze. Sângele îmi pompează prin vene cu viteza luminii şi mintea mi-e întoarsă pe dos de frică. Nu mă pot gândi la nimic salvator acum, care ar putea să mă scoată din rahatul în care mă aflu.

Tresar din nou, când Jordan o loveşte pe Mia cu vârful bocancului, de parcă pumnul încasat n-ar fi fost îndeajuns să ne pună la locul nostru sau să-i închidă ei gura. Nici măcar nu mă mai pot uita la ei. Îmi mut privirea spre fereastră, stând cât pot de dreapta lângă perete.

Cineva să ne scoată de aici. Acum!

— Asta o să se întâmple de fiecare dată când o târfă dintre voi o să o facă pe deşteaptă în faţa mea! tună dintr-odată. Nu o faceţi pe vitezele, scârbelor! Data viitoare când mai deschideţi gura fără să fiţi întrebate, o să vă jumulesc pe toate! O să vă aliniez în şir indian şi o să fac masacru!

Îmi simt bărbia tremurând la fel de tare ca genunchii. Cu braţele pe lângă corp, aştept orice are să urmeze. Cumva, în sinea mea, ştiu că am fost aduse aici pentru a ne întâlni cu cei din elită. Faptul că am fost scoase toate, imediat ce

elicopterul acela a zburat pe deasupra vilei, nu poate fi o coincidenţă.

Probabil că vor să vadă cu proprii ochi cu ce s-au ales şi, totuşi, nu-mi pot scoate din cap ideea că eu nici n-ar fi trebuit să mă aflu aici. E destul de evident că toate cele nouă fete respectă cu stricteţe un tipar pe care eu nu-l ating în nicio privinţă.

Apoi uşa se deschide, iar capul meu se întoarce spre ea din reflex. Inima îmi urcă instantaneu în gât când primul bărbat pătrunde în încăpere cu un mers elegant, îmbrăcat tot în negru. Costumul fără cusur şi cămaşa neagră, asortată la o pereche de pantofi lucioşi, sunt dovezile clare că, oricine ar fi el, e obscen de bogat. Ochii lui căprui nici măcar nu se întorc spre noi în timp ce ocoleşte masa cu cei un metru şi optzeci ai săi, şi se aşază pe primul scaun. Păru-i şaten e prins într-o coadă mică şi are chipul unui om rău. Foarte rău.

E urmat îndeaproape de un altul, îmbrăcat la fel de elegant. Spre deosebire de primul, acesta îşi ridică pentru o clipă ochii albaştri spre noi, înainte să-i fixeze pe partenerul lui. Înalt, masiv şi cu părul blond tuns periuţă, arată ca un boxer profesionist, în ciuda atitudinii relaxate cu care intră. Are mâinile adânc înfipte în pantalonii croiţi special pentru el.

După o secundă scurtă, cât o clipire, amândoi ajung să se uite la mine şi doar la mine, cu

sprâncenele uşor arcuite în semn de confuzie. Aş vrea să spun că e doar o simplă coincidenţă, până când al treilea – care intră în încăpere, aducând după el un nor negru de furtună – are exact aceeaşi reacţie ca şi ceilalţi doi. Brunetul abia apucă să ocolească masa, că ochii lui negri se şi ridică instantaneu pe mine. Rămâne pe picioarele lui lungi cât mă studiază din cap până în picioare, înainte să pufnească dispreţuitor şi să se prăbuşească în scaun cu o mişcare lipsită de eleganţă, comportându-se de parcă nu ar avea nici cea mai mică plăcere să se afle aici. Cu toate astea, e la fel de elegant şi tulburător ca partenerii lui.

Apoi intră al patrulea bărbat, făcându-mă să mă întreb cât mai rezistă inima mea, şi din prima clipă îmi dau seama că e cel mai înţepat dintre toţi. Atitudinea sfidătoare pe care o are, stând cu bărbia ridicată în semn de mândrie, scoate la iveală ce părere are despre el însuşi, poate una mai bună decât ar merita. Deşi eu sunt sigură că sângele lui are aceeaşi culoare ca al meu şi al tuturor celor din sală, comportamentul pe care îl afişează în faţa noastră mă ajută să înţeleg că pe al lui îl consideră albastru şi că părul lui şaten, tuns periuţă, e acoperit de o coroană care există doar în mintea sa.

Cu costumul lui negru, la patru ace, se apropie de scaunul destinat şi se aşază cu o mişcare regală, înainte să-şi pună piciorul drept peste

celălalt. Ochii lui albaştri ca marea se ridică pentru o clipă abia după ce se face confortabil, lăsându-se pe spătarul din piele.

Nici nu-mi dau seama când Mia se ridică de pe podea şi îşi reia locul sau când Jordan se trage lângă perete, luând poziţia de drepţi. Încă nu sunt în stare să mă calmez. Lângă cei patru bărbaţi, un scaun a rămas liber şi ceva îmi spune că, oricine ar fi cel care o să-l ocupe, o să mă surprindă cel mai tare.

Dar nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru el. Totul devine o bulă în care timpul pare să încremenească, în momentul în care trece pragul cel de-al cincilea membru. Ochii mei curioşi urcă lent pe picioarele lungi, auzindu-mi propriul şuierat cum plonjează printre buzele întredeschise. Pe măsură ce privirea-mi urcă pe el, căţărându-se pe costumul perfect, croit pe talie, devin brusc conştientă de propriile bătăi ale inimii.

Bum! Bum! Bum!

Mă opresc cu ea asupra feţei lipsită de defecte şi simt dintr-odată nevoia de a-mi trece degetele prin părul lui brunet şi dezordonat, dorindu-mi să i-l aranjez, pe când sângele mi se înfierbântă în vene cu fiecare pas pe care îl face.

Atât de tânăr! Am impresia că toată perfecţiunea din lume i-a fost dăruită lui pe o tavă din aur, special ca să mă facă pe mine să uit cum să mai respir şi că e un om rău. În momentele

astea, pot jura că puţin îmi pasă dacă mă sufoc. Îmi taie răsuflarea doar ridicându-şi ochii verzi ca ferigile şi lăsându-i să poposească pe chipul meu din ce în ce mai fierbinte.

Expir tot aerul pe gură, necutezând să-l scap din priviri cât se apropie de masă. Sunt complet ruptă de realitate, mai ales că nici el nu mă mai slăbeşte, măcar cât să îmi potolesc inima din piept. Se opreşte în faţa scaunului destinat lui, învârtind un trabuc între degetele tatuate şi, cu un rânjet prevestitor de probleme în colţul gurii sale perfecte, ce explodează a aroganţă, mă readuce rapid cu picioarele pe pământ, ajutându-mă să ies din transa în care am căzut şi să clipesc debusolată, simţindu-mă de parcă aş fi fost drogată până acum şi abia ăsta e momentul în care realizez unde sunt şi ce mi s-a întâmplat.

Revino-ţi în fire, Ellie!

Remarc cu stupoare că toţi cinci sunt neaşteptat de tineri. Nu cred că vreunul dintre ei are peste douăzeci şi cinci de ani, dar aş putea cu uşurinţă să mă înşel. Doar mă uit la ei şi aflu cum miroase bogăţia extravagantă. Chiar şi de lângă perete observ detaliile care-i definesc în întregime, în afară de costumele elegante sau parfumul puternic care pluteşte în aerul dintre noi. Ceasuri scumpe se întrezăresc la încheietura fiecăruia, asortaţi la butonii strălucitori.

Toţi cinci stau în faţa noastră şi toţi cinci mă privesc în mod special, cu toate că n-am spus şi n-

am făcut nimic care să le atragă atenţia.

— Jordan, vorbeşte primul, pe un ton grav. De ce e brunetă?

Face semn din cap spre mine, iar Jordan se întoarce, studiindu-mă într-un fel de parcă abia acum mă vede pentru prima dată.

Întrebarea pe care acesta o pune îmi confirmă cumva bănuiala. Chiar n-ar fi trebuit să mă aflu aici. Asta până când cel de-al cincilea membru îmi spulberă orice idee, replicând sec:

— Comandă specială.

Privirea mi se întoarce spre el, confuză. Deşi a rostit doar două cuvinte, remarc nota răguşită din glasul lui neaşteptat de masculin, care îmi strânge stomacul într-o bilă dureroasă.

Ceilalţi patru se uită şi ei la el, vizibil miraţi.

— Doar că nu ţin minte să o fi comandat cu genunchii juliţi.

— Parcă regulile erau simple, mormăie al treilea, cu o alură plictisită. Doar blonde, optsprezece ani, orfane. Trei aspecte simple, Keith.

Keith…

— Şi cu toate astea, tocmai ne-am trezit cu o brunetă printre noi, completează al doilea, pe un glas vesel.

— Faptul că e brunetă nu e singura problemă, comentează primul, iritat. Voi nu vedeţi cum arată? E mult prea scundă şi mult prea grasă pentru ce avem noi nevoie!

Mă uit ofticată la el, deşi n-ar trebui să mă simt jignită în astfel de circumstanţe. Bănuiesc că ar trebui să mă bucur de faptul că nu coincid cerinţelor şi să sper că înălţimea şi condiţia mea fizică mi-ar putea aduce libertatea.

— Nu-i nimic, replică Keith, nonşalant, lăsându-se pe spătarul scaunului său, în timp ce mă studiază minuţios. Cu puţin sport şi îngrijire, o putem aduce la condiţia necesară. Acum pun pariu că nici măcar epilată nu e.

Pufnesc oripilată, atrăgând întreaga atenţie asupra mea, înainte ca gura să mă ia pe dinainte şi vocea să-mi tune în sală:

— De ce nu vii aici să verifici, javră împuţită?! O să-ţi iau capul de pe umeri cu mâinile goale!

De nicăieri, o palmă plonjează spre mine, lovindu-mă cu putere peste obraz. Mă ciocnesc de peretele din spatele meu, dar rămân în picioare şi, când mă întorc spre Jordan, îl găsesc la un singur pas distanţă, privindu-mă cât poate de criminal. Mişcarea lui nu poate decât să mă înfurie şi mai tare, cu toate că obrazul lovit începe să pulseze de durere.

— Nu la faţă, idiotule! exclamă Keith, la fel de relaxat. Faţa e tot ce are mai bun fata asta. Măcar ea să rămână întreagă, dacă restul corpului e jalnic.

— Dacă e jalnic, de ce m-aţi adus aici?! mă răstesc enervată. Daţi-mi drumul! Ce naiba e locul ăsta?!

— Taci odată, târfă afurisită! zbiară Jordan, oprindu-mă rapid din vorbit.

Îi arunc cea mai urâtă privire a mea, înainte să o las să cutreiere peste cei cinci bărbaţi de la masă, ferindu-mi părul lung din faţa ochilor.

— O să afli la momentul potrivit, răspunde primul, cu un calm ieşit din comun. Deocamdată nu pleacă nimeni de aici, aşa că vă sugerez să uitaţi tot ce aţi ştiut până acum. Cu cât mai repede renunţaţi la vechea voastră viaţă, cu atât mai devreme o să vă obişnuiţi cu ideea că acum sunteţi carne de tun şi nimic altceva.

— Adică prostituate? îl întreb printre dinţi.

În schimb, celelalte fete icnesc la impactul pe care îl are întrebarea mea asupra tuturor, mai puţin al celor şase bărbaţi din încăpere. Probabil că ei sunt obişnuiţi cu asta, pe când pentru mine era un simplu subiect de film.

Individul cu părul prins într-o coadă mică îşi arcuieşte sprâncenele, surprins.

— Ţi se pare că avem feţe de traficanţi? mă întreabă apoi, calm. Ţi se pare că eu, cel puţin, mi-aş pierde timpul cu ceva complet… nesatisfăcător şi nefolositor în aceeaşi măsură?

— Slăbeşte-o puţin, Ryder, îi cere Keith, nonşalant, privindu-mă doar cu coada ochiului. Habar nu are pe ce planetă trăieşte.

— Nu, zău?! pufnesc ofticată. M-aţi răpit dintr-un cinematograf şi m-aţi adus aici, iar apoi mi-aţi spus să-mi iau „adio” de la viaţa mea! zbier.

Oricum, cine naiba sunteţi voi?!

Al treilea din rând doar oftează, în semn că începe să fie plictisit de discuţia asta. Oricare ar fi răspunsul, mă îndoiesc că au vreun chef să ne dea nişte explicaţii.

Dacă nu sunt traficanţi, atunci pentru ce suntem aici? Să le ţinem de urât?

— Păpuşă, ai grijă ce scoţi pe gura aia! mă apostrofează Keith, schimbându-şi halucinant de repede atitudinea.

Din omul calm, care nu dă nici doi bani pe agitaţia mea, ajunge să mă privească într-un fel care-mi zbârleşte părul de pe ceafă. Ochii lui verzi mocnesc de furie şi încruntătura de pe chip îl face să arate ca un bărbat capabil de orice.

Cumva, toată atitudinea lor reuşeşte să mă scoată din sărite. Împing nervoasă mâna care se întinde spre mine, îndepărtându-l pe Jordan cu o mişcare violentă, înainte să mă apropii de masă, cu ţinta direct spre ultimul din rând. Nu contează cât de tulburător e sau cât de urât mă scrutează, parcă atenţionându-mă că sunt pe cale să întrec măsura şi s-o încurc.

Spre deosebire de celelalte fete, care nu îndrăznesc să deschidă gura, eu n-am de gând să-mi accept soarta doar pentru că nişte tipi în costume mi-o cer.

Tremurând, mă opresc abia când ajung în faţa lui Keith şi tot ce ne desparte e masa lată dintre noi. Imediat, mă simt şi mai răscolită de răutatea

cu care se uită la mine. Mă face să cred că deja îşi plănuieşte în gând cum să scape de mine mai repede, că nu apreciază deloc tupeul pe care i-l flutur pe sub nas, în ciuda faptului că singura armă pe care o am împotriva lui e pălăvrăgeala.

Dar n-am în plan să mă dau bătută. Dacă o să fie necesar, o să mă lupt cu toţi cinci şi tot o să plec de aici, într-un fel sau altul. Poate că vocea din capul meu îmi spune că o să regret amarnic tot avântul ăsta, însă trebuie să încerc. Deşi în faţa noastră stau înşirate mai multe arme, fiecare la îndemâna lui, trebuie neapărat să mă agăţ de speranţa mică pe care o am.

Aşadar, nu ezit să mă aplec uşor peste masa dintre noi şi să mârâi întrebarea:

— Dacă nu, ce?

El rămâne tăcut. Se uită lung la mine, cu maxilarul încordat de nervi şi cu flăcări jucându-i în ochi ca nişte avertismente cât se poate de reale.

Apoi ridică o mână, dar nu spre mine. Când mă întorc, îl găsesc pe Jordan la un pas distanţă, cu o figură care exprimă clar cât de nervos e acum, dar şi cu un aer uşor derutat.

— Vreau să plec acasă. Acum! adaug la fel de hotărât.

— Asta nu o să se întâmple, mi-o trânteşte sec. Cu cât te lupţi mai tare cu noi, cu atât mai greu o să-ţi fie. Habar nu ai ce de lucruri îngrozitoare aş putea să-ţi fac, dacă mai ai vreodată tupeul doar să mă priveşti în ochi! Acum treci la locul tău şi

ţine-ţi blestemata de gură, până nu mă răzgândesc în privinţa ta şi te arunc direct la rechini!

Strângându-mi pumnii pe lângă corp, mă întorc doar cu o idee spre Jordan, a cărui mână e întinsă deja spre mine să mă apuce, însă tot nu pot renunţa atât de simplu, fără o bătălie.

Mă răsucesc cu o singură mişcare şi mă întind peste masă, apucând primul pistol care-mi cade la mână, înainte să-l îndrept spre faţa lui Keith şi să apăs trăgaciul, toate într-o fracţiune de secundă.

În primul moment, totul din mine se bucură de o victorie prematură. Adrenalina care-mi pompează în vene cu viteza luminii mă face să apăs de câteva ori pe trăgaci, dorindu-mi prea tare să aibă parte de o moarte violentă şi nu-mi mai pot controla reflexele.

Un cor de icnete porneşte în spatele meu.

Dar apoi, în al doilea moment, totul se destramă cu aceeaşi viteză, mai ales când mintea mea acum înceată îşi dă seama că nu s-a petrecut nimic şi că, oricât de insistent aş apăsa pe trăgaci, Keith rămâne la fel de viu.

Se întunecă la faţă. Din bărbatul atrăgător pe care l-am văzut intrând în toată splendoarea lui, ajunge să arate ca un coşmar. Îmi lasă impresia că o să i se ivească subit o pereche de coarne.

Mă uit stupefiată la pistolul descărcat din mâna mea, care n-a fost nimic altceva decât o capcană în care am căzut inevitabil. Probabil mi-aş fi dat seama de asta, dacă raţiunea mea ar mai fi

funcţionat de când am ajuns în locul ăsta.

Cu toate astea, nu pot decât să-mi declar înfrângerea în faţa lui şi să sper că mişcarea pe care am făcut-o n-o să-mi aducă pedepse de neîndurat.

Nu-i cunosc, aşa că nu ştiu ce le poate pielea. Nu ştiu nici de ce m-au adus aici sau ce vor să facă cu mine. Cu siguranţă am călcat pe nervi persoanele nepotrivite, în mâinile cărora stă viaţa mea şi, la cum mă priveşte Keith acum, sunt sigură că o să profite la maximum de ea.

Aşa că nu mă opun când Jordan mă agaţă de braţ, probabil cu gândul să mă ducă înapoi la locul meu. Sunt suficient de inteligentă şi de speriată încât să ştiu că acum nu mai e o idee la fel de strălucită să mă opun.

După ce îmi smulge pistolul fără gloanţe din mână, îl las să mă întoarcă şi să mă tragă spre el, înainte ca un şuierat discret să-mi explodeze în ureche şi o şuviţă din părul meu brunet să-mi cadă la picioare, împrăştiindu-se pe podea. Îmi încremeneşte inima şi, totodată, trupul.

Îmi ridic cu lentoare ochii înlăcrimaţi, oprindu-i pe săgeata înfiptă în perete, în apropierea capului uneia dintre blonde. Nici măcar nu mai cutez să respir, mai ales când mă gândesc cu teroare că săgeata aceea putea oricând să mi se înfigă în ceafă şi să mă doboare.

Abia acum îmi dau seama cu exactitate ce greşeală mare am făcut, agitându-i. Când îl văd pe

Keith în picioare şi ţinând o arbaletă adevărată în mâini, înţeleg că nu o să mai ies niciodată de pe insula asta dacă nu mă supun lui – oricine ar fi el.

— Data viitoare nu o să mai ratez, replică pe un ton grav, care mă atenţionează că vorbeşte serios. Următoarea săgeată o să fie direct în gât, aşa că depinde doar de tine dacă o să mai fie o dată viitoare sau nu.

Înghit în sec, luată prin surprindere când inima mi-o ia la goană dintr-odată, terifiată şi mică precum un bob de mazăre. Bate cu o greutate atât de mare, că simt senzaţia de leşin cum îmi cuprinde picioarele şi urcă lent. Ar fi pentru prima oară când aş leşina de spaimă.

— Jordan, du-o în Grădina Edenului, îi ordonă Ryder prompt.

Grădina Edenului? Mintea mea înceţoşată se mişcă prea greu şi nu înţeleg ce vrea să spună. În orice caz, nimic din ordinul lui direct nu îmi sună ca ceva ce mi-ar aduce o oarecare plăcere.

Sunt gata să mă lupt la nivel fizic cu Jordan, însă acesta nu apucă să mă târască spre uşă.

— Nu! replică Keith sec, aşezându-se pe scaun. Du-o în rând.

— Glumeşti, nu? îl întreabă Ryder, uimit. Acum o secundă a vrut să te omoare. Dacă pistolul ăla era încărcat, toate gloanţele ar fi fost în tine în momentul ăsta.

Keith doar rânjeşte, necutezând să mă scape din ochi. Ceva din atitudinea lui se schimbă iar,

făcându-mă să clipesc dezorientată. Nu mai arată ca şi când şi-ar dori să vină la mine şi să mă omoare cu propriile mâini, ci de parcă şi-ar fi pregătit în mintea lui o metodă perfectă de tortură cu care să mă pedepsească.

Încă nu-mi vine să cred că mi se întâmplă asta, că am ajuns la un grad aşa de înalt de teamă, încât nu mă mai pot opri din tremurat.

— Am altă pedeapsă pentru ea, rosteşte apăsat, fără să se străduiască să-şi şteargă surâsul de pe buze.

Jordan mă împinge înapoi la locul meu din capul rândului, unde simt că îmi piere tot curajul de a mă mai împotrivi în vreun fel. Promisiunea lui Keith sună atât de periculos, că devin ferm convinsă că o să mă târască prin toate cele nouă cercuri ale iadului, înainte să se declare mulţumit.

Cu gura închisă şi noduri în gât, îl urmăresc pe bărbatul de lângă Keith – cel cu aer arogant şi mers încrezut – care se ridică, ocoleşte masa şi se apropie de prima fată din rând. Cu coada ochiului îl văd oprindu-se în faţa ei cu o postură perfect dreaptă şi cu mâinile strânse la spate, în timp ce o studiază doar din priviri din cap până în picioare.

Pentru prima oară de când am ajuns aici, aceştia fac ceea ce probabil e motivul pentru care am fost aduse: ne studiază. Cu ochii lui albaştri, şatenul o descoase pe fiecare în parte, negrăbit şi cu o expresie de atotcunoscător.

— Cum te cheamă? o întreabă apoi pe fata din

mijlocul rândului, uitându-se la ea plictisit. Fă un pas în faţă, te rog.

Aceasta face un pas spre el, cu faţa aplecată şi cutremurându-se din toate încheieturile, de parcă s-ar aştepta să fie lovită în orice moment.

— Cum te numeşti? o întreabă iar.

Fata bâiguie ceva încet, făcându-l pe acesta să se aplece spre ea.

— Mai tare!

— Ashley.

— Ashley, nu te mişca de aici.

Apoi tipul trece la următoarea, studiind-o minuţios, lăsând-o pe Ashley înlemnită. Nu pot să nu mă întreb ce are de gând să facă cu ea şi care e motivul pentru care a scos-o din rând, însă cred că am alte lucruri pentru care ar trebui să mă îngrijorez acum, cum ar fi propria-mi siguranţă.

Doar plimbarea lui relaxată, de la o fată la alta, reuşeşte să îmi pună nervii sub presiune. Îmi ling de mai multe ori buzele uscate, încercând să fac faţă tensiunii la care suntem supuse toate.

Pe lângă că nu îndrăzneşte niciunul să ne spună care e motivul pentru care suntem aici, totul devine din ce în ce mai straniu, ca un film de groază derulat în reluare. Tipul mai scoate o fată din rând, iar pe restul le analizează într-un mod pervers.

Când se opreşte în faţa mea, nu mai sunt capabilă nici să-mi stăpânesc gâfâitul accelerat de frică, darămite tremurul incontrolabil al trupului.

Teama pe care o eman prin toţi porii îl face pe acesta să mă privească distrat, de parcă s-ar bucura în sinea lui că primeşte o astfel de reacţie.

Ochii lui albaştri cad apoi pe corp, poposind câteva secunde asupra sânilor, înainte să alunece cu lentoare pe abdomen. Îl aud vag pufăind dezaprobator şi îmi reamintesc subit că nu corespund cerinţelor stricte pe care le au. Pe lângă că nu sunt blondă, orfană şi n-am optsprezece ani, nici corpul meu împlinit nu se conformează aşteptărilor. Nu sunt înaltă şi suplă şi probabil că astea sunt caracteristicile care-l fac pe acesta să strâmbe din nas de neplăcere şi să ofteze.

— Jordan, replică moale, întorcându-se spre el. Scapă de cele două.

Face semn din cap spre cele două fete ieşite din rând şi o furtună de panică se năpusteşte asupra noastră, în special când doi paznici dau buzna în sală şi le târăsc afară. Îmi îngheaţă sângele în vene când îmi dau seama că ar putea fi omorâte, pur şi simplu, la fel cum am putea fi oricare dintre noi. Doar gândul ăsta mă mai ţine înlemnită, căci nu vreau să fiu în locul lor acum.

Mi-am învăţat astăzi lecţia. Fiecare e pentru el. Fiecare îşi pune propria viaţă pe primul loc. Deşi toate instinctele îmi cer să le ajut, le înăbuş şi, în schimb, îmi strâng pleoapele, făcând uz de toată răbdarea şi inteligenţa de care sunt în stare ca să rămân neclintită.

Ceilalţi patru se ridică de pe scaune în acelaşi timp şi ies pe rând din încăpere, lăsând în urma lor teroare şi panică, dar zero răspunsuri.

Cel de-al cincilea se întoarce din nou spre Jordan, dar cu ochii lui albaştri aţintiţi asupra noastră, trecându-i de la una la alta de parcă s-ar uita la nişte piese de muzeu, nu la nişte fiinţe umane terifiate, care plâng în tăcere şi se străduiesc să facă faţă noilor lucruri prin care trec.

— Ocupă-te de ele, îi cere. Vreau să arate perfect. Ne-am înţeles? îl întreabă apoi, întorcându-şi capul spre bărbatul de culoare, care doar încuviinţează. Ca nişte păpuşi.

Vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor săi de stofă, ne mai aruncă o singură privire, înainte să părăsească încăperea şi să trântească uşa în urma lui.

Capitolul 3

Jordan ne conduce în clădirea de lângă vila în care ne-am trezit şi abia după ce intrăm, îmi dau seama care e scopul ei. Livingul e decorat ca o sală de aşteptare, iar pe pereţi sunt câteva postere medicale, aşa cum găseşti doar în clinici.

Bineînţeles că locul ăsta are şi o clinică…

Tăcută, mă aşez pe primul scaun de lângă peretele din sticlă, privindu-l pe Jordan cu coada ochiului, cât şi pe ceilalţi doi paznici care ne-au

însoţit până aici. N-am idee ce urmează să facem la clinica asta, însă nici nu mă grăbesc să pun prea multe întrebări.

Sunt confuză. Confuză în legătură cu motivul pentru care am fost aduse în Paradisul ăsta – motivul pentru care *eu* am fost adusă. Nici nu cred că vreau să-l aflu, dacă este să fiu sinceră cu mine, pentru că există şanse impresionante să fie mai rău decât la ce mă gândeam.

Dacă nu ne vor pentru prostituţie, atunci pentru ce? Ne-au târât până în colţul acesta de lume, bine controlat de cinci maniaci perverşi, iar acum sunt într-o clinică, aşteptând Dumnezeu ştie ce – asta dacă mai există vreun Dumnezeu pe undeva.

Oare îmi duce cineva lipsa în Cincinanti? Oare mă caută cineva? Sau mai bine spus, oare o să mă găsească?

O femeie cu trăsături latino şi îmbrăcată într-un halat alb, de doctor, iese din încăperea care ar fi trebuit să servească drept bucătărie. Se apropie cu paşi mărunţi de noi şi arată scurt cu degetul spre mine, făcându-mă să mă încordez pe scaun.

— Ridică-te! îmi ordonă Jordan.

Mă ridic, apoi mă uit nedumerită la femeia de statură mijlocie şi de vreo patruzeci de ani, cu părul castaniu, prins în coc la spate. Nu-mi spune nimic când se întoarce pe călcâie şi porneşte înapoi spre ceea ce pare a fi un cabinet de consult, dacă nu mă înşel, înţeleg din privirea pe care mi-o

aruncă Jordan că trebuie s-o urmez, aşa că nu stau pe gânduri până să pornesc după ea.

Aşteaptă cu uşa deschisă până trec ezitant pragul, uitându-mă curioasă în jurul meu. În partea dreaptă a încăperii lungi e un banc de lucru, pe suprafaţa căruia sunt înşirate diverse teancuri de hârtii. În mijloc e o masă mică şi pătrată, cu două scaune, în timp ce în partea stângă tronează un scaun ginecologic, ocupând aproape tot spaţiul de la uşă spre perete.

Dr. Lopez – după ecusonul prins în piept, de halat –, îmi face semn din mână să mă aşez pe scaunul din fata măsuţei, lăsându-mi senzaţia că ori nu îşi doreşte să vorbească cu mine, ori nu ştie engleză. Oricare dintre variante ar fi, iau loc pe scaunul pe care mi l-a indicat.

Se aşază, în cele din urmă, pe scaunul din faţa mea, cu un clipboard şi un pix.

— Numele, îmi cere sec.

Deşi nu rosteşte decât un cuvânt, pot sesiza în glasul ei o notă de accent. E rece şi calculată. Nici măcar nu se uită la mine, deşi ezit câteva momente să-i ofer informaţia pe care mi-o cere.

— Ellie Bryant.

— Vârstă? întreabă apoi, notându-mi numele pe fişa ei.

— Douăzeci de ani. De ce suntem aici? cutez să întreb.

Ochii ei căprui, rotunzi, se ridică asupra mea. Postura ei, însă, rămâne neschimbată, pe chip

apărându-i o urmă de surprindere amestecată cu altceva. Iritare?

— Eu pun întrebările, tu îmi răspunzi, mi-o retează. Orice îţi trece prin cap, nu te pot ajuta. Ne-am înţeles?

Îşi saltă uşor sprâncenele, iar eu încuviinţez nesigură din cap. Trebuie să recunosc că abia înţeleg ce-mi spune, aşa că renunţ la ideea de a-i cere ajutorul. Bănuiesc că nu pentru asta e aici şi că – cel mai sigur – nu e pentru prima oară când trece prin asta.

Oare câte fete au fost aici, înaintea noastră? Şi ce s-a întâmplat cu ele?

Ochii ei cad înapoi pe clipboard-ul pe care îl ţine în mâini.

— Suferi de vreo boală? vrea să ştie.

— Din câte ştiu eu, nu.

— Când ai făcut ultima oară sex?

Cuvântul „sex”, asociat cu prezenţa mea, mă face să mă scutur pe scaun de un fior rece, de gheaţă. Nu rezist să nu mă întreb de ce îşi doreşte să afle asta şi la ce îi ajută, dar probabil nici nu vreau să aflu.

— Acum şase luni, răspund într-un final, înghiţind în sec.

— Protejat?

— Bineînţeles.

Doctoriţa notează răspunsurile mele fără grabă, evitând să mă mai privească în ochi. Şi eu evit la rândul meu să mai spun şi altceva, în afară

de ceea ce mă întreabă.

— Câţi parteneri ai avut?

Următoarea ei întrebare mă face instantaneu să pufăi iritată.

— Ce importanţă are? aproape mă răstesc. De ce suntem aici? Şi ce contează când am făcut ultima oară sex sau cu cine? Astea sunt chestii private.

— Domnişoară Bryant, mormăie ea, după ce îşi drege zgomotos glasul şi îşi saltă ochii asupra mea. Dacă îmi eviţi întrebările, nu faci nimic altceva decât să prelungeşti vizita. Cu cât îmi răspunzi mai repede, fără întreruperi, cu atât mai repede terminăm. Câţi parteneri ai avut?

De îndată ce mă întreabă din nou acelaşi lucru, constat că nu o să am sorţi de izbândă cu ea. Aşa că renunţ. Încă o dată pe ziua de azi.

— Doi, pufăi.

Aceasta încuviinţează scurt din cap.

— Alergii?

— Nu.

— Fumezi sau consumi alcool în mod regulat?

— Nu, la ambele.

— Eşti sedentară sau activă?

— Activă, replic scurt.

— Ai rude cu probleme de inimă, cancer sau diabetici?

Strâng din dinţi.

— Din câte ştiu, nu.

Lasă clipboard-ul pe masa dintre noi şi se

ridică. Mă străduiesc să păstrez tăcerea şi în timpul în care îmi prelevează sânge – cel mai probabil pentru analize. Expresia doctoriţei e una distantă şi mă ajută să înţeleg că nu caut ajutor acolo unde trebuie. Bănuiesc că nu are relevanţă că e doar o angajată aici şi că e femeie, la fel ca mine, şi există o regulă nescrisă care spune că femeile ar trebui să se ajute reciproc. Fiecare dintre ei pare bine instruit să ne ţină sub control şi, în acelaşi timp, să ne ignore.

Inspirând adânc, aştept cuminte până când eprubetele se umplu şi dr. Lopez se îndepărtează. Cât ea stă cu spatele, caut cu privirea orice ar putea să mă ajute, eventual un obiect cu care să mă apăr în cazul în care lucrurile o vor lua razna şi mai mult. Dar nu e ca şi când aş găsi ceva. În afară de teancurile de hârtii de pe bancul de lângă perete, femeia care cu siguranţă are ceva sânge latin în vene, nu a lăsat nimic la îndemâna mea.

O altă femeie, ce pare a fi asistentă, dă buzna în încăpere, având în mâini un tensiometru. Se apropie de mine şi îmi prinde braţul stâng cu manşeta, înainte să pornească aparatul.

Apoi dr. Lopez îmi cere să mă urc pe scaunul ginecologic de pe partea cealaltă a încăperii, după ce îmi face semn să scap de pantalonii scurţi cu care sunt îmbrăcată. Îmi simt obrajii luând foc de îndată ce mă apropii de el, însă rezist. Îmi propun în minte să terminăm odată cu asta şi îmi împing pantalonii pe coapse, odată cu lenjeria, lăsându-i

să cadă pe podea, înainte să mă aşez.

Pe timpul consultaţiei, îmi ţin ochii închişi, copleşită de ruşinea ce mă cuprinde. Nici măcar nu mă mai uit în ochii doctoriţei când aceasta se ridică dintre picioarele mele sau când îmi face o injecţie contraceptivă.

Când ies din sala de consultaţii, Jordan strecoară înăuntru următoarea fată. Din cele zece de la început, am mai rămas doar opt şi mă întreb câte vom reuşi cu adevărat.

N-am idee ce s-a petrecut cu celelalte două, însă nici nu cred că vreau să aflu. La cum se prezintă locul ăsta, probabil că sunt deja pe fundul oceanului, acolo unde voi ajunge şi eu dacă nu voi găsi rapid o soluţie prin care ori să evadez, ori să mă conformez situaţiei.

Îmi reiau locul de pe scaunul din primul rând, lăsându-mi privirea să treacă peste celelalte fete. Unele dintre ele deja par că au apucat drumul împăcării, inclusiv Mia. În pofida faptului că încă din primele minute mi-a dovedit cât de guralivă e, să o văd acum ţinându-şi privirea în pământ e o blestemată de revelaţie.

Poate că tipii ăştia chiar nu glumesc şi ar trebui la rândul meu să îmi accept soarta, oricare ar fi aceasta. Poposesc două secunde pe ideea asta, chiar dacă îmi displace din prima, apoi ajung la o concluzie.

Nu! O să ies de aici, într-un fel sau altul. Sau o să mor încercând.

— Trebuie să plecăm de aici, îmi spune o şoaptă.

Întorcându-mi cu lentoare capul spre blonda de lângă mine, o găsesc uşor aplecată în direcţia mea şi cu ochii pe Jordan, de parcă ar încerca să se asigure că nu e auzită.

Are părul creţ, ochi albaştri cât două farfurii şi o expresie concentrată. Spre deosebire de celelalte, ea nu arată atât de speriată de situaţia în care s-a trezit.

— De ce-mi spui mie? o întreb la fel de încet.

Atenţia ei se întoarce asupra mea.

— Cui ar trebui să spun? se încruntă. Eşti singura care a dat dovadă de puţin curaj şi ştiu deja că plănuieşti să evadezi. Vreau să vin cu tine. Fac orice.

Îmi dreg zgomotos glasul când Jordan îşi fixează pentru o clipă privirea pe mine. Nu ştiu ce să spun de ea, dar eu nu sunt pregătită să mă arunc în ceva care are toate şansele să mă depăşească, la fel cum nu sunt pregătită nici să am încredere în cineva.

— Nu am niciun plan, replic printre dinţi. Lasă-mă în pace.

— Haide, bruneto! insistă.

— Taci odată, mârâi, menţinându-mi privirea pe Jordan. O să-mi faci necazuri.

Oftând, se mută pe scaunul de lângă mine, dându-mi de înţeles că n-are de gând să abandoneze misiunea.

— Ştiu că deja te gândeşti la un fel prin care să scapi de aici, mă informează în şoaptă. Te-am văzut în sala aia. Nu eşti genul de persoană care să se supună cuiva.

Ei bine, cam are dreptate.

— Nu ştiu ce vrei de la mine, blondo.

— Roxette, se prezintă. Mă numesc Roxette. Rox, mai pe scurt. Tu?

— Eu nu mă numesc Roxette, i-o trântesc sec.

Blonda îmi trage o privire urâtă printre gene, plescăind nemulţumită din buzele-i pline. Aş crede că a făcut abuz de botox, dar apoi îmi amintesc că probabil are doar optsprezece ani şi, asemeni celorlalte, e orfană. E un tipar şi, spre deosebire de mine, toate corespund.

— Se pare că îţi place să o faci pe deşteaptă, constată iritată.

Tace când Jordan se uită scurt la noi, înainte să se întoarcă spre celălalt paznic care ne-a însoţit până aici şi să îi spună ceva.

— De obicei, răspund într-un final, vorbind cât de încet sunt în stare. Numele meu e Ellie şi nu, n-am niciun plan. Speram să ai tu unul.

Sau mai bine spus, mă rugam să aibă ea unul. În momentele astea pline de stres, în care habar nu am ce urmează să se întâmple cu viaţa mea, nu mă pot gândi la un plan de evadare. În primul rând, nici n-am idee unde suntem, darămite dacă există vreo cale prin care putem pleca.

În al doilea… puştile alea sunt destul de

înspăimântătoare şi parcă devin şi mai înfricoşătoare, pe măsură ce petrec tot mai mult timp în bătaia lor.

— Oricum, ce e locul ăsta? vrea ea să ştie. Nu ţi se pare ciudat?

— Cuvântul „ciudat” nu descrie cu exactitate ceea ce ni se întâmplă, mormăi.

— Ia uită-te la ea ce de cuvinte elaborate! replică batjocoritor. Eşti la liceu? Sau mă rog, *ai fost* la liceu? Pentru că, dacă e să mă întrebe cineva pe mine, nu cred că o să mai scăpăm vii de aici.

Ce gând liniştitor! îi arunc o căutătură răutăcioasă, care s-o atenţioneze să aibă grijă ce mai scoate pe gură. Bomba de emoţii din mine ticăie tot mai tare, avertizându-mă că e pe cale să explodeze curând, aşa că nu am nevoie de un alt factor de stres, în afară de cele deja existente, ca să simt că sfârşitul nu e prea departe.

— Sunt studentă, mărturisesc. Mă rog, am fost studentă. Încă aş vrea să fiu, dar…

Mă opresc din vorbit când Jordan se întoarce iar cu faţa spre noi. Oricum nu aveam să mai continui, căci se subînţelege de ce sunt de părere că viitorul nostru a început să fie îndoielnic.

Ochii mi se îndreaptă apoi spre una dintre fetele cu care m-am trezit în dormitor şi al cărei nume încă nu l-am aflat. Spre deosebire de mine şi Roxette, la ea e evident prin ce teroare trece. Ochii ei verzi şi înlăcrimaţi sunt ai naibii de

grăitori, deşi stă în cealaltă parte a încăperii. Pot simţi tensiunea pe care o emană.

Asta mă umple de nervi într-un fel pe care îl găsesc devastator şi neaşteptat. Strâng fără să-mi dau seama, pumnii în poală. Instantaneu, mă visez explodând şi luând-o razna cu o viteză alarmantă. Inima îmi bate cu putere în piept, crescându-mi pulsul, şi o ameţeală cruntă mă face să mă clatin pe scaun, gata să leşin.

Cântăresc în minte ideea de a face o scenă. Probabil că nu mi-ar aduce nimic altceva, decât o ţeavă de pistol îndreptată spre frunte, dacă agit spiritele deja încinse.

Nu, trebuie să fiu calculată, îmi spun în gând. *Fii calculată, Ellie!*

Îmi îndrept privirea spre paznicii de lângă perete. Armele mari pe care le ţin în mâini ar putea face masacru în doar câteva secunde. Doar câteva secunde şi nimeni din încăperea asta n-ar mai respira.

— Nu înţeleg, mormăie Roxette în bărbie. Tu de ce eşti diferită?

Asta mă întreb şi eu, dar nu-i mai spun nimic.

Păstrez tăcerea, în timp ce fetele intră şi ies din cabinetul de consultaţii, fiecare cu câte o expresie traumatizată, de parcă au avut parte de cea mai lentă şi chinuitoare tortură.

Prezenţa bruscă a lui Jordan, lângă mine, mă face să ies din reverie şi să tresar când scoate de nicăieri o pereche de cătuşe, iar cu cealaltă mână

mă prinde de braţ şi mă ridică forţat în picioare.

Îl urmăresc cu stupefacţie cum îmi strânge din nou încheieturile roşii, apoi îmi dă un brânci spre ieşirea din clinică.

— Unde mergem? întreb panicată. Vreau să rămân cu celelalte fete.

— Mişcă odată!

Îmi mai dă un brânci sănătos şi aproape mă prăbuşesc lângă intrare. Un alt paznic ne deschide uşa, iar Jordan mă agaţă de umăr şi mă trage afară, lăsându-mă să mă împleticesc în propriile picioare pe cele trei trepte ale vilei, apoi pe aleea pavată.

— Unde mergem? întreb din nou. Celelalte fete de ce nu vin? De ce merg doar eu?

Însă indiferent câte întrebări aş pune, expresia bărbatului rămâne neschimbată, pe măsură ce mă conduce înapoi spre vila în care am fost târâte de dimineaţă.

Orice s-ar întâmpla, instinctul mă atenţionează că n-o să-mi placă şi mă zbat puţin în mâinile lui Jordan, încercând să mă eliberez. Ba chiar îmi trece prin gând, cu viteza luminii, să o rup la fugă înainte să ajung la baza scărilor, dar renunţ. Îl las pe acesta să mă târască pe treptele din marmură, cu balustradă din sticlă, conducându-mă la etajul vilei.

Înainte să-mi dau măcar seama, sunt trasă într-unul dintre dormitoare şi trântită în genunchi în mijlocul acestuia, aproape de patul king size, cu

aşternuturi imaculate şi în faţa unei perechi de picioare încălţate în pantofi masculini, lucioşi şi scumpi.

Cu inima în gât, îmi ridic alene privirea pe cei un metru şi optzeci şi ceva de centimetri, oprind-o abia când ochii mei ajung asupra chipului său relaxat.

— Jordan, am impresia că ţi-ai propus să-i nenoroceşti genunchii, replică Keith nonşalant.

Aş spune că e o surpriză să mă aflu aici, dar îmi amintesc ce am făcut în dimineaţa asta şi de promisiunea lui. Are altceva pentru mine, probabil ceva care să mă facă să plătesc înzecit pentru îndrăzneala de a-i îndrepta un pistol spre faţă şi de a încerca să-l descarc. Devin tot mai convinsă că nu a fost nimic altceva, decât o capcană pusă la cale de el, în care am căzut lamentabil şi pentru care o să fiu crud pedepsită.

— Se împotriveşte, îl informează bărbatul, cât mă ridică în picioare.

În clipa în care Jordan îşi retrage mâna de pe braţul meu, sunt gata să mă prăbuşesc înapoi pe podeaua din lemn. Mă clatin pe picioarele instabile, şuviţele lungi de păr atârnându-mi în faţa ochilor.

— Normal că se împotriveşte! exclamă Keith tare, hohotind distrat. E o mică luptătoare, nu-i aşa?

Ochii lui verzi ajung să mă sfredelească atenţi şi nu-mi dau seama dacă aşteaptă să-i răspund la

asta sau nu. Cert e că râsul lui batjocoritor atinge nişte puncte sensibile în adâncul meu, punându-mi toate simţurile în alertă.

Încă n-am idee ce urmează să-mi facă. Cu groază mă gândesc la tot felul de lucruri înspăimântătoare. O să tragă de mine? O să mă violeze? Ei bine, cred că le poate face pe toate, atâta timp cât sunt legată fedeleş şi n-am nici cea mai mică şansă să mă lupt cu el. Nici nu cred că aş reuşi să-l împiedic cumva, chiar şi dezlegată.

— Du-te şi ia-ţi o cafea, îi ordonă Keith, calm. Te anunţ eu când termin cu ea.

Când termină cu mine? Expir zgomotos tot aerul pe care îl am în plămâni, simţind în schimb cum mă cuprinde panica. Tresar când uşa se trânteşte în urma lui Jordan şi rămân singură cu el. Bărbatul din faţa mea e înalt şi înspăimântător, deşi din apropiere pot observa cu uşurinţă cât de tânăr e, în ciuda urmei de barbă neagră pe care o poartă şi care-i încadrează maxilarul proeminent.

Arată ca un golan. Unul extrem de versat şi periculos. Părul brunet e răvăşit, tentându-mă încă o dată să i-l aranjez cu degetele, iar ochii verzi ard plini de avertisment.

Icnesc când întinde mâna spre mine pentru a-mi feri părul din faţa ochilor şi, din instinct, fac un pas înapoi, căutând disperată să pun o distanţă între noi. Mă domină din absolut toate privinţele. Felul tăios în care mă priveşte îmi lasă senzaţia că încearcă să mă supună cu puterea minţii, să îmi

aplec capul în faţa lui.

Îşi lasă mâna să cadă la loc şi, în schimb, îşi desface butonii manşetelor de la cămaşa neagră pe care o poartă şi îşi suflecă mânecile până la cot, dezvăluindu-şi pielea bronzată şi parcă pregătindu-se pentru ceea ce urmează să-mi facă.

— Spune-mi, îmi cere cu voce joasă şi gravă. Când ai îndreptat pistolul ăla spre mine… A fost o reacţie impulsivă pe care acum o regreţi sau încă îţi doreşti să mă omori?

Ai grijă ce spui, Ellie!

Inspir adânc, clipind de câteva ori, cât caut în minte un răspuns potrivit, care să nu-l calce pe nervi şi mai mult. Însă când deschid gura, tot ce-mi iese e:

— M-ai răpit.

O acuzaţie ce-l face pe Keith să-şi ridice ochii verzi spre mine, surprins.

— Te înşeli, mă informează senin. Eu doar te-am cumpărat de la cel care te-a răpit. Am dat o grămadă de bani pe tine.

Replica lui, rostită pe cel mai nonşalant ton, are darul de a mă face să mă simt precum o bucată de şuncă. Am fost răpită, apoi vândută?

— De ce? cutez să-l întreb, deşi el pare mai ocupat să îşi aranjeze ceasul scump de la încheietura dreaptă, decât să-mi răspundă mie. De ce sunt aici?

— Ăsta e un subiect pentru altă ocazie, *Ellie,* mi-o retează. Momentan, trebuie să ne ocupăm de

altceva.

Faptul că nu îşi scoate cămaşa de pe el e un semn neaşteptat de liniştitor. Poate că nu are în plan să mă abuzeze fizic, aşa cum bănuiam. Totuşi, nu îndrăznesc să mă relaxez. Orice ar avea în minte, sunt sigură că o să fie rău. Foarte rău!

Face brusc un pas spre mine. Nu apuc să mă feresc din calea lui, că şi apucă de marginea maioului subţire de pe mine şi îl sfâşie fără efort, provocându-mi un strigăt mut. Sunt foarte şocată de mişcarea lui, încât intru subit într-un vârtej de teroare. Îmi simt sângele scurgându-mi-se din obraji şi cu disperare încerc să-mi acopăr sânii goi cu braţele, cu toate că e o misiune aproape imposibilă. Încheieturile îmi sunt în continuare strâns legate între ele şi nu pot să-l lovesc, oricât mi-aş dori acum.

Bărbatul cu care am avut o discuţie cu doar o secundă în urmă, se transformă în ceva grotesc. La fel de animalic îmi sfâşie pantalonii şi lenjeria, lăsându-mă complet goală într-un timp extrem de scurt.

Mă împleticesc speriată înapoi, cu inima bătându-mi violent în piept, dar nu mă îndepărtez prea mult. Înainte să o şterg spre uşă, acesta îmi înşfacă bărbia între degete şi mă strânge tare, smulgându-mi un alt ţipăt de teamă.

Mă aştept oricând să mă lovească. Ba chiar îmi strâng cu putere pleoapele, aşteptând momentul în care palma lui mă va plesni peste

faţă, însă nu vine. Contrar faptului că îl împing cu braţele cât de tare sunt în stare, tot ce face este să mă readucă în mijlocul încăperii şi să dispară din faţa mea ca prin farmec.

Ce se întâmplă? Totul se petrece prea repede, că mi-e teamă să mă mai mişc. Întregul corp îmi trepidează de frică, iar răsuflarea mi se transformă în gâfâieli sonore. Ochii mi se umplu de lacrimi şi, oricât aş încerca să mi le reprim, le simt alunecând pe obrajii acum încinşi.

Îl aud păşind prin încăpere, prin spatele meu. Rămân înlemnită şi goală în bătaia soarelui, ale cărui raze pătrund prin peretele de sticlă din stânga.

Apoi revine în faţa mea, ţinând în mână o cravaşă îmbrăcată în piele neagră, cu care nu ezită să mă lovească uşor peste şold.

— Ştii ce e asta, Ellie? mă întreabă încet.

Urcă vârful cravaşei pe curba taliei, mângâindu-mă concentrat cu ea.

— Da, răspund cu noduri, înghiţind de mai multe ori în sec, în acelaşi timp în care încerc să îmi controlez emoţiile.

Îmi strâng buzele într-o linie dreaptă, tulburată de felul în care obiectul din mâna lui îmi alunecă pe piele, în sus şi în jos pe talie.

— De obicei, cravaşa se foloseşte la echitație sau la jocurile sexuale, îmi spune cu acelaşi ton grav şi răvăşitor, care-mi face stomacul să se strângă dureros, însă eu o folosesc pentru cu totul

altceva.

Nu întreb pentru ce. Sunt distrasă atât de vocea lui, cât şi de mângâierea continuă a cravaşei, care alunecă acum la baza abdomenului, trecând cu încetineală pe celălalt şold. Îl observ printre gene pe Keith urmărind-o cu privirea.

— Spre deosebire de scopul ei principal, mie îmi place să lovesc fete cu ea. Cravaşa asta a lovit extrem de multe fete obraznice, aşa ca tine, încât sunt uluit că nu s-a rupt.

Mă tentează să-i râd în nas. Habar nu are că nu poate să-mi facă ceva mai rău faţă de ceea ce am trăit deja.

Apoi mă plesneşte cu ea peste curba taliei şi peste cot, făcându-mă să tresar şi să icnesc, totodată. Deşi forţa cu care mă loveşte nu e mare, simt cum vârful ei muşcă din pielea mea înfiorată. O senzaţie neaşteptată, ca un fulger, plonjează din locul lovit şi se opreşte direct între picioare, acolo unde încep să mă simt cuprinsă de fierbinţeală.

În momentul ăsta mă urăsc atât de tare, încât scrâşnesc din dinţi şi mormăi câteva înjurături în gând, în special când înţeleg că disconfortul dintre coapsele mele nu e nimic altceva decât excitare. E o senzaţie explozivă care înclină puţin balanţa dominată de frică.

Ce e în neregulă cu mine?

— Ai idee câte fete au trecut pe aici, Ellie? mă întreabă senin.

De data asta, cravaşa alunecă pe coapsa

stângă, mângâind-o pe exterior. Senzaţiile dulci îmi pătrund piciorul, ca nişte tentacule, umezindumă şi mai tare. Aproape scap un geamăt, însă mă străduiesc să-l înghit înainte să iasă şi să mă trădeze.

Clatin din cap, continuând să-mi strivesc buzele una de alta. Nu cutez să deschid gura şi să-i ofer un răspuns verbal, chiar dacă pare să aştepte. Mintea mi-o ia complet razna, la fel ca trupul înfiorat şi excitat, care se lasă studiat cu cea mai mare atenţie de către bărbatul sălbatic din faţa lui.

Sunt umilită, atât de mine însămi şi de apucăturile mele, cât şi de bărbatul ăsta feroce, care-mi dă de înţeles că urmează să mă pedepsească aspru pentru curajul de care am dat dovadă azi-dimineaţă. Cu toate astea, fiecare muşchi din corpul meu se relaxează, simţindu-se ciudat de uşurat. Primesc bucuroasă o bătaie soră cu moartea, decât orice altă variantă.

Dar e prea… violent de frumos. Îl văd muşcându-şi colţul buzei de jos când încercuieşte cu vârful cravaşei un sfârc întărit, înainte să ferească cu ea o şuviţă de păr ce-mi cade pe sân, dând-o peste umăr.

— Nu? rânjeşte. Să spunem că nu are tot statul Michigan atâtea fete, câte au trecut prin mâinile mele. Şi absolut toate m-au luat de fraier, când au crezut că se pot juca cu nervii mei!

Spre finalul propoziţiei, vocea i se ridică,

ajungând să urle la mine. Pe neaşteptate, cravaşa din mâna lui mi se izbeşte de picior, lăsându-mi impresia că tocmai îmi crapă pielea. Strigătul sonor care-mi părăseşte gura e imposibil de oprit şi fac din instinct doi paşi laterali, căutând speriată să pun distanţă între noi.

Mişcarea pe care o fac îmi mai aduce o lovitură, de data asta peste fund, însă refuz să mai ţip. Îmi încleştez maxilarul, strângând din dinţi cât de tare pot, în timp ce încep să mă încurajez în minte.

Rezistă, Ellie! Rezistă!

Keith se poziţionează în faţa mea, înclinându-şi capul ca să mă privească. Nu pierd ocazia de a-l privi la rândul meu, cât de urât sunt în stare.

— Încă te împotriveşti, Ellie! mă acuză nervos. Cu cât te împotriveşti mai mult, cu atât mai tare o să te doară! Te supui sau rup cravaşa pe tine!

Enervată, mă aplec spre el şi mârâi:

— Du-te dracu'! Fă odată ce naiba vrei să faci şi scuteşte-mă de pălăvrăgeala asta inutilă, jigodie ce eşti!

Mă loveşte din nou, cu aceeaşi putere, aproape dărâmându-mă de pe picioare. Cravaşa muşcă din fesa stângă, făcându-mă să gem prelung de durere, iar pe el să mârâie frustrat. Nici nu ştiu când ajung să cuprind între degete tăblia din lemn a patului.

Fir-ar să fie!

Lacrimile îmi ţâşnesc pe obraji, dar refuz cu

încăpăţânare să hohotesc. Indiferent cât de tare m-ar lovi sau cât de insistent, nu o să-i ofer satisfacţia asta. Îmi repet mantra în gând până înnebunesc, înfigându-mi unghiile în tăblie tot mai tare, pe măsură ce cravaşa îmi ciupeşte pielea cu putere.

E un animal ce presimt că nu o să se oprească, până nu obţine ce-şi doreşte: pe mine. Îmi vrea sufletul şi orgoliul, adânc îngropate sub dominarea lui. Şi aproape că le are.

Trec prin cea mai mare umilinţă posibilă. Cu fiecare lovitură, e tot mai aproape să mi le distrugă.

Haide, Ellie! zbier la mine. *Rezistă!*

Disperarea mă cuprinde tot mai mult, iar trupul refuză să se mai oprească din tremurat. Genunchii îmi devin moi ca gelatina şi, tot ce mă mai ţine în picioare e tăblia de care mă agăţ cu toată încăpăţânarea.

Apoi se opreşte dintr-odată şi îmi iau răgazul de a răsufla îndurerată, lăsându-mi fruntea să cadă peste lemnul de care mă ţin. Sunt gata să izbucnesc în plâns, dar fac uz de toată puterea pe care o am, ca să n-o fac.

El e cel care cedează primul. Rezistenţa mea pare să-l înfurie la maximum, căci urlă cât îl ţine gura, de parcă ar fi turbat. Aruncă cravaşa pe podea şi blestemă printre dinţi, înainte să-l simt în spatele meu.

Îl simt adunându-mi cu blândeţe părul lung în

pumn, lipindu-şi pelvisul de fundul meu când se apleacă peste mine. Îmi trage capul pe spate, arcuindu-mi spatele sub el şi, când mă aştept mai puţin, buzele lui se aştern peste fruntea mea încinsă şi transpirată, sărutând-o cu o delicateţe ieşită din comun pentru bărbatul care, cu doar un singur minut în urmă s-a comportat ca un sălbatic.

Bulversată de durerea ce mi se împânzeşte lent prin tot corpul, îmi îndrept spatele şi îmi ridic bărbia spre el, întorcându-mi capul cât să-l pot privi în ochi, pe când braţele lui se înfăşoară în jurul taliei mele ca să mă ţină în picioare.

Ochii lui superbi mă privesc înapoi cu stupefacţie, mai ales când buzele îmi sunt curbate de un rânjet menit să-l umilească aşa cum m-a umilit el pe mine. Nu rezist tentaţiei de a-mi bate joc de el, în ciuda faptului că asta ar putea să-mi atragă o altă pedeapsă violentă, aşa că îl întreb cu un fals amuzament:

— Ai obosit, ţăranule?

Uluirea pe care i-o citesc apoi pe chip e ca o alinare pentru fiecare dintre loviturile pe care le-am încasat. Din nefericire pentru el, nu apucă să-mi şi răspundă. Unul dintre ceilalţi membri dă buzna înăuntru şi trage o înjurătură odioasă, înainte să se repeadă spre noi şi să mă smulgă din braţele lui.

— Ce dracu’, Keith?!

Bărbatul blond, cu alură de boxer, mă susţine cu un braţ şi cu celălalt smulge cearşaful de pe

pat, urmând să-mi acopere goliciunea cu el, dar ochii mei refuză să-l mai părăsească pe Keith, la fel cum ai lui refuză să mă mai părăsească pe mine. Expresia încremenită pe care o are îmi lasă de înţeles că nu se aştepta la un astfel de rezultat.

Şi, cu toate că lacrimile continuă să-mi alunece pe obrajii fierbinţi, nu şovăi să-i rânjesc animalului în faţă, ca să-şi dea seama că există un singur câştigător.

Eu.

Capitolul 4

Sesiunea de plâns din duş e eliberatoare şi când ies din cabina de sticlă, mă simt cu o idee mai bine. Seara a răcorit atmosfera suficient de tare, cât să pot respira în voie, după ce toată ziua am gâfâit din cauza căldurii sufocante.

Trag adânc aer în piept şi îmi ridic privirea spre reflexia din oglindă. Fata care se uită la mine e roşie în obraji, goală şi jignită. Nu seamănă deloc cu fata pe care am lăsat-o în Cincinanti, în toaleta de la cinematograf. Acesteia parcă i-ar fi ruşine să se privească, căci îşi apleacă ochii la nici două secunde de când i-a ridicat, lăsându-i să rătăcească oriunde, numai în oglindă nu.

Şi pe bună dreptate, am toate motivele din lume să mă simt ruşinată.

Nici nu îndrăznesc să mă întorc, ca să văd ce mi-a făcut. Sunt destul de sigură că fundul meu

poartă urmele lungi şi înguste ale cravaşei pe care încă o simt muşcându-mi pielea, dar care m-a furnicat, totodată, în moduri inexplicabil de plăcute.

Apoi ochii îmi cad pe sticluţa de pe marginea blatului din marmură ce susţine chiuveta elegantă şi rotundă, cu robinet argintiu. Nu are eticheta unei alifii cunoscute, iar pe capac e aşternută o bucată de hârtie pe care scrie scurt „Foloseşte-o!”, cu o caligrafie elegantă din cerneală.

Nu mai stau pe gânduri şi o înşfac, desfăcându-i capacul din două mişcări, înainte să ridic sticluţa spre nas. Miroase a Aloe vera.

— Dumnezeule Mare!

Urletul din spatele meu mă face să tresar de spaimă şi să-mi ridic mâna spre piept, acolo unde-mi simt inima luând-o subit razna. O văd pe Mia în oglindă, înlemnită în prag şi cu ochii cât farfuriile, privind oripilată la dungile de pe fundul meu expus.

— Cine ţi-a făcut asta?!

— Nimeni.

Înşfac prosopul alb şi pluşat din suport şi îl înfăşor grăbită în jurul meu, în timp ce Mia intră în baia spaţioasă şi luxoasă şi se apropie de mine, continuând să mă privească şocată.

La naiba, fix ce-mi lipsea!

— Ei au fost? insistă. Te-au bătut tipii ăia?

Îmi trec o mână prin păr şi mă întorc spre oglindă. Nu vreau să vorbesc despre asta, mai ales

cu una dintre ele. Umilinţa prin care am trecut în după-amiaza asta e suficientă, iar ultimul lucru pe care mi-l doresc este să fiu compătimită de nişte fete necunoscute care, după câte se pare, încep să se acomodeze în locul ăsta.

Mă uit la ea cu coada ochiului, simţindu-mă revoltată. De fapt, mă uit la rochia din mătase albă, cu poate lungi, pe care o poartă în seara asta. E aşa de transparentă, că pot să-i văd costumul alb de baie pe care îl poartă dedesubt, iar corsetul ce-i îmbracă trupul de la brâu până deasupra sânilor, e încrustat cu pietre strălucitoare care mie îmi par a fi necontrafăcute.

— Ce ai pe tine? o întreb ofuscată. De unde ai rochia asta?

Tonul tăios al vocii mele o face pe aceasta să dea un pas în spate şi să-şi coboare ochii pe ţinuta ei. În picioare are o pereche de sandale argintii, cu toc, iar părul-i blond e prins într-o coafură elegantă, care întregeşte apariţia bulversantă.

— Am găsit-o pe pat când ne-am întors de la clinică, mărturiseşte ruşinată. Toate au primit câte o rochie, inclusiv tu. A ta e pe…

— Tu vorbeşti serios? o întrerup, parcă nevenindu-mi să cred că face asta.

Cum poate cineva care a fost răpit în aceeaşi zi de nişte străini – despre care habar nu avem ce vor să facă cu noi –, să accepte ceva de la ei? E peste puterea mea de a înţelege. Indiferent că rochia de pe ea e superbă şi exagerat de scumpă,

doar gândul că e dăruită de aceiaşi oameni care ne-au târât aici, mă face să fiu dezgustată de îndrăzneala ei de a o îmbrăca.

Şi probabil că se vede asta pe faţa mea, căci Mia imediat roşeşte în obraji, căpătând o atitudine spăsită.

— Ellie, cred că ştim amândouă că, dacă ne împotrivim…

Se opreşte din vorbit. În schimb, gesticulează spre mine, arătând ca şi când n-ar şti cum să continue.

— Uite ce ţi-au făcut, replică uşor. Tipii ăştia nu glumesc. Ne vor spânzura pe toate dacă ne opunem şi, sincer, pentru mine, o rochie sună mai bine decât o moarte violentă. Îţi sugerez să faci şi tu la fel.

— Să mă supun? pufnesc.

Incredibil!

Blonda îşi strânge buzele într-o linie dreaptă.

— Restul fetelor sunt jos, la masă, spune apoi, pornind uşor spre uşă. Vino şi tu când termini aici.

O urmăresc stupefiată cum iese, incapabilă să mai spun ceva despre comportamentul ei sau despre faptul că, doar în câteva ore, atitudinea i s-a schimbat simţitor.

Profit de ocazia că rămân singură şi mă apropii de patul din mijloc, peste aşternuturile căruia stă aşezată o rochie aurie din mătase lungă, la fel de extravagantă ca cea de pe Mia, dar cu o idee mai deocheată. Deşi are două bretele subţiri,

despicătura decolteului e prea adâncă şi se opreşte doar în dreptul abdomenului, acoperind ceea ce e esenţial şi nimic mai mult.

Ridic bucata de hârtie de lângă ea, pe care scrie cu aceeaşi caligrafie elegantă: „Îmbrac-o! K”. Aproape îi aud ordinul în minte, rostit pe aceeaşi voce uşor răguşită şi autoritară, care mă furnică în moalele capului şi în josul abdomenului.

Cum îndrăzneşte?!

Simt cum mă năpădesc lacrimile din nou, de data asta de furie. După dungile roşiatice pe care mi le-a lăsat pe trup, acum are pretenţia să mă îmbrac ca o păpuşă? Cumva, reuşeşte să mă jignească mai tare decât a făcut-o bătaia cu cravaşa, dacă e măcar posibil.

— Îţi arăt eu ţie, jigodie!

Înfuriată, adun toată rochia cu braţele, apoi pornesc cu paşi mari şi hotărâţi spre balcon. Nu mă opresc până când nu o azvârl peste balustrada din sticlă, sub privirile consternate ale fetelor îmbrăcate la fel, care îşi servesc cina la terasa din stânga casei, vizavi de piscina în care rochia mea aterizează, ajungând să plutească pe apă ca o navă în derivă.

Nu-mi vine să cred ce-mi văd ochii! Să le văd pe toate adunate în jurul mesei, la doar câteva ore de când tremurau în sincron de frică, e ceva ce nu credeam că o să apuc să văd vreodată. Parcă aş fi martoră la ceva pe cât de anormal, pe atât de revoltător.

Dar micuţa mea răzbunare nu alungă deloc senzaţia că am fost transformată peste noapte într-o marionetă, la fel ca celelalte. Întorcându-mă în dormitor, trag uşa glisantă a şifonierului şi caut altceva cu care să mă îmbrac, deşi în mare parte acesta e burduşit cu rochii de acelaşi fel care parcă şi-ar bate joc de mine. Sunt nevoită să înot printre ele ca să ajung la un costum alb de baie şi un halat care să nu fie complet transparent.

Aşadar, cobor la terasă desculţă şi cu o piesă vestimentară care abia îmi acoperă fundul. Cu toate că halatul din satin fin are mâneci lungi, e cam prea sexy ca să mă simt în deplină siguranţă sau cu o idee mai rebelă. Din contră, încă mă face să mă simt ca şi când aş îmbrăţişa la rândul meu ideea că acum aparţin lor.

Vociferarea fetelor din jurul mesei lungi, pe care stau aşternute diverse feluri de mâncare şi fructe exotice, se opreşte în momentul în care împing scaunul din bambus din capul acesteia şi mă poziţionez în spatele lui, uitându-mă urât la ele.

Fiecare pereche de ochi se opreşte pe mine. Câteva mă privesc întrebător, pe când celelalte par a fi scandalizate de faptul că refuz să mă aşez. În principiu, toate se zgâiesc de parcă aş fi un intrus, exact aşa cum mă şi simt de altminteri.

— Eşti nebună sau ce? mă întreabă cea din celălalt capăt al mesei, uitându-se la mine revoltată.

— De ce ai aruncat rochia? vrea o alta să ştie, aproape mârâind întrebarea. Dacă vin aici şi o văd în piscină, o să fie vai de noi! Nu vreau să o încurc din cauza ta!

— E adevărat că te-au bătut?

Recunosc din prima clipă glasul plângăcios de la sfârşit şi ochii mi se opresc pe fata cu părul tuns bob, cu care m-am trezit în dormitor azi-dimineaţă.

Nici nu ştiu la care întrebare ar trebui să răspund prima oară sau dacă ar fi mai bine să-mi ţin gura închisă. Adevărul e că nu sunt deloc dispusă să răspund vreunei întrebări sau vreunui atac, când toate arată de parcă le datorez o explicaţie.

— Nu m-a bătut nimeni, blufez.

— Haide, Ellie! exclamă Mia iritată, stând pe partea dreaptă a mesei, la doar două scaune distanţă. Te-am văzut. Eşti plină de semne!

Mă uit la ea urât, ofticată că nu şi-a putut ţine gura. Nici dacă aş vrea să le răspund la asta, nu aş şti cum. E bulversant chiar şi pentru mine.

La început, Keith mi-a lăsat impresia că doar se joacă. Cravaşa lui, pe care a mânuit-o precum un expert, doar mă mângâia. Probabil că, la început, chiar a fost un fel de joacă erotică, care să mă facă să cred că pot ajunge oricând una dintre fetele abuzate sexual. O tortură psihică. L-am simţit dispus să-mi ofere una dintre lecţiile acelea înnebunitor de dulci, o pedeapsă care să-mi

arate cât de slabă pot să devin în faţa cuiva. Dispus să mă înveţe minte într-un mod inedit, care să atace cele mai profunde simţuri ale mele.

Dar apoi m-a lovit de parcă m-ar fi urât şi a continuat să o facă precum un om care mă consideră duşmanul său de moarte. Până şi acum aud sunetul pe care îl scotea cravaşa elastică, lovindu-se de carnea mea. Mă trezesc tresărind pe picioare, sub atenta observaţie a celor şapte fete curioase şi îmbrăcate ca nişte păpuşi de porţelan.

Mă dezgustă.

— Nu mai vorbiţi cu ea, le cere fata din capătul mesei, pe un ton autoritar, în timp ce mă studiază urât printre gene. Presimt că o să ne aducă numai necazuri.

— De ce? o întreb iritată. Pentru că, spre deosebire de voi, eu am curajul să-mi apăr libertatea care mi-a fost luată cu forţa? Sau pentru că refuz să devin marioneta cuiva, mai ales a unor cretini care cred că ne pot cumpăra ca pe nişte obiecte?

— Nu ştiu ce…

— Taci! o întrerup, ridicând glasul cât să îi închid gura. Dacă tu ai de gând să te transformi într-un preş la picioarele unor indivizi care cel mai probabil ne vor trata ca pe nişte prostituate, n-ai decât! Poftim…

Ocolesc masa cu viteză, apoi mătur toate farfuriile cu braţul, aruncându-i-le în poală. Blonda sare speriată în picioare, privind

consternată la grămada de farfurii de la picioarele ei.

— Mănâncă-le mâncarea! mârâi. Îmbracă-te aşa cum vor ei! Fii o târfă ordinară! Până la urmă, asta vor de la tine, să te supui!

Nu apuc să-i anticipez următoarea mişcare. Nervoasă, mă îmbrânceşte de lângă ea şi mă împleticesc înapoi, aproape pierzându-mi de tot echilibrul. În următoarea secundă, e deja în faţa mea şi mă prinde de halat, uitându-se la mine cu duşmănie şi simt mirosul unui scandal de proporţii.

— Ajunge!

Mă răsucesc spre sursa vocii şi îi văd pe cei cinci ieşind pe rând pe uşile din sticlă ale terasei şi oprindu-se la marginea piscinei, cu faţa spre noi. Din instinct, fac câţiva paşi în spate, punând distanţă între noi, iar blonda cu care am intrat în conflict se trage pe partea cealaltă a mesei, departe de ei.

În seara asta au renunţat la costumele lor negre şi impresionante, în favoarea unor ţinute casual, potrivite pentru o seară într-un loc exotic, ca acesta. Cu toate astea, arată la fel de bogaţi şi de tulburători, ca nişte bărbaţi decupaţi din vreo revistă mondenă. Sunt îmbrăcaţi în cămăşi din pânză, de culori diferite, dar doar unul dintre ei arată devastator pentru mine.

Are aceeaşi privire sălbatică şi nu mă slăbeşte deloc, deşi încetez atacul împotriva blondei care

m-a scos din minţi. Mă simt brusc ameninţată, dar nu cutez să mă supun în faţa lui sau să-mi aplec capul spăsită. Doar inima mi se face mică în piept, de teama de a nu mai trece încă o dată prin ce am trecut astăzi cu el. Norocul meu că nu o poate vedea, ca să-şi dea seama cât de speriată este de prezenţa lui.

Totuşi, nu pot să nu observ felul în care e poziţionat. Spre deosebire de ceilalţi, Keith e cu o idee mai aproape şi domină întreaga scenă, lăsându-mi senzaţia că el e cel care controlează totul. Are atitudinea perfectă a unui lider şi nu e exclusă posibilitatea ca el să fie principalul vinovat de coşmarul în care m-am trezit şi pe care îl trăiesc de câteva ore bune.

Ochii îmi alunecă cu voinţă proprie, pe fâşia de piele bronzată pe care nasturii descheiaţi ai cămăşii lui albe o lasă la iveală. Se întinde până la stern într-un stil macho, iar la gât îi atârnă un rozariu negru a cărui cruciuliţă e ascunsă sub materialul din pânză.

Nu ştiu cât timp trece de la apariţia lui până la momentul în care ia hotărârea de a deschide gura, dar primul lucru pe care îl întreabă e:

— Unde e rochia ta?

Strâng nervoasă din dinţi. Sunt tentată să-l trimit direct la dracu’, mai ales când o furie şi mai mare pune stăpânire pe mine, însă Jordan e periculos de aproape. Cu siguranţă n-aş scăpa basma curată.

— În spatele tău, bombăn.

Cu o sprânceană arcuită în semn de mirare, îşi întoarce capul şi o vede, apoi se uită din nou la mine. Întrebările din ochii lui verzi sunt la fel de jignitoare ca ideea sa prostească de a mă îmbrăca după bunul plac.

— Ai aruncat în piscină o rochie de zece mii de dolari? vrea să ştie.

Zece mii? Instantaneu, simt nevoia să-mi schimb poziţia, mutându-mi greutatea pe celălalt picior. Cumva, cuvintele lui mă fac să mă simt vinovată că mi-am bătut joc de o rochie atât de scumpă, dar apoi îmi spun în gând că nu asta e relevant. Probabil că nu dă doi bani că i-am aruncat rochia preţioasă în piscină, cât îl frustrează că nu m-am supus cerinţei sale de a o îmbrăca.

— Care-i treaba, animalule? îl întreb sfidătoare, aproape mârâind cuvintele. Nu-ţi convine situaţia? Săracul! De ce nu dai fuguţa la mămica, să te consoleze?! Sunt sigură că e mândră că are un copil retardat ca tine!

Mârâind nervos, din trei paşi se înfiinţează în faţa mea şi mă înşfacă dur de bărbie, strivindu-mi obrajii între degetele lungi şi osoase, în acelaşi timp în care mă priveşte aşa de hidos, încât simt cum mă trece un fior fierbinte de teamă.

Dar înainte să apuce să rostească ceva, un jet de apă îi aterizează în faţă, făcându-l să clipească derutat şi să slăbească strânsoarea în care m-a

prins. Îşi mută apoi ochii pe fata de lângă mine, înroşindu-se puternic în obraji de parcă ar fi pe cale să explodeze.

Fata cu părul tuns bob şi expresie de copil speriat, aruncă paharul înapoi pe masă şi face un pas în spate, probabil înspăimântată la rândul ei de viteza cu care Keith se înfurie. Mă eliberează deodată şi se întoarce spre ea, şocat.

— Tu tocmai ai aruncat cu apă pe mine? o întreabă printre dinţi. Eşti idioată?!

Înainte să reacţionez, o înşfacă brusc de păr şi o trage spre el, smulgându-i un ţipăt de groază. Urmăresc terifiată cum o trânteşte în genunchi în faţa lui, deşi începe să plângă. Restul fetelor fac câte un pas în spate, sărind de pe scaune şi căutând să se îndepărteze tot mai mult de scena din faţa lor, care nu face nimic altceva decât să-ţi ridice părul de pe ceafă.

— La dracu', deja m-am săturat să fiu bun cu voi!

Cu ochii mari îl urmăresc cum îşi desface cureaua cu mişcări grăbite, în timp ce se uită în jos, la fata care tremură şi plânge la picioarele lui. Nici nu trebuie să aştept până la final, ca să-mi dau seama ce vrea să-i facă chiar aici, în faţa tuturor. Probabil că asta e şi ideea, să le forţeze pe toate să fie martore la ceva care să le avertizeze că nu există o limită pe care să n-o poată încălca.

Nu pot să privesc. Îmi acopăr faţa cu mâinile,

dar tot îi aud scâncetele pline de frică. Fir-ar! Încerc să le ignor, însă e peste puterea mea de a suporta o tortură psihică, ca aceasta.

— Opreşte-te! zbier la el.

Privirea lui se ridică spre mine, cu mâinile fixate pe catarama curelei din piele de la brâul lui.

— Dacă nu vrei să-i iei locul, îţi sugerez să taci! mârâie enervat.

Mă uit la fata îngenuncheată cu inima strânsă de milă. E atât de terifiată, iar umerii i se scutură de hohote. Din şuşotelile continue ale fetelor din spate aflu că o cheamă Angel – un nume care nu putea să fie mai potrivit pentru tăria inexistentă de caracter pe care o flutură pe sub nasul lui.

Şi mă urăsc pentru că nu pot să mă îndur s-o văd aşa. N-ar trebui să-mi pese, ci doar să mă bucur că nu sunt în locul ei.

Apoi mă uit la cei din spatele său, care nu mişcă deloc. Ceilalţi patru membri privesc scena din faţa lor ca pe ceva perfect normal şi chiar mă întreb dacă asta e pentru prima oară când le e dat să asiste la aşa ceva. Bănuiesc că nu. Expresiile lor împietrite îmi demonstrează că nu-i surprinde nimic din ceea ce se petrece la câţiva centimetri de ei. Sunt fără scrupule şi suflet.

Scrâşnind din dinţi, mă reped spre ea şi o ridic în picioare, dându-i apoi un brânci care s-o îndepărteze de Keith. Îmi rămâne doar să regret mişcarea pe care am făcut-o, dar e prea târziu să mai dau înapoi.

Asta e, Ellie! mă încurajez în gând. *Demonstrează-i nenorocitului cine deţine controlul!*

Inspir adânc şi, sub atenta lui observaţie, mă aşez în genunchi pe marmura rece, punându-mi fundul pe călcâie şi palmele pe coapse, fără să-mi dezlipesc vreo clipă privirea din ochii lui plini de nedumerire.

Poate că în dimineaţa asta m-am trezit captivă într-un loc necunoscut, cu armele la cap şi legată în lanţuri, dar n-am de gând să mă transform în ceea ce-şi doresc. N-am de gând nici măcar să-i las animalului din faţa mea, ocazia de a batjocori o fată inocentă precum Angel, despre care mă îndoiesc serios că ar fi avut vreo partidă de sex în viaţa ei.

Din fericire pentru ea, eu am gustat din toate şi nimic nu mă mai poate surprinde.

— Haide! îl îndemn calmă, uitându-mă în sus, la el. Fii bărbat, nemernicule! Arată-mi ce poţi!

Keith îşi mijeşte ochii iritat.

— Asta dacă ai cu ce, adaug zeflemitor, trântindu-i şi un rânjet pe măsură. Pentru că, dacă e să mă întrebi pe mine, cred că doar cei care sunt zero barat în pantaloni au un tupeu la fel de impresionant ca al tău!

Însă el nu mai mişcă. Se uită la mine exact cum mă privea şi după joaca cu cravaşa, ca şi când s-ar simţi jignit că am un tupeu la fel de mare ca al lui. Sau poate că expresia sa are

legătură cu faptul că, deşi sunt în genunchi în faţa lui, încă găsesc puterea de a-mi bate joc de el. Probabil trăia cu proasta impresie că o curea desfăcută mă poate controla sau îmi poate închide gura.

— Care-i treaba, amice? chicotesc. Ţi-e ruşine? Ţi-e frică să nu râdem de cât de mică este?

Un cor de icnete porneşte în spatele meu. Nu înţeleg ce bolborosesc, dar sunt destul de sigură că toate mă dezaprobă sau mă consideră sărită de pe fix. Poate că şi sunt, altfel nu-mi explic poziţia în care am ajuns.

— Jordan, vorbeşte unul dintre membri, punând capăt contactului vizual dintre mine şi Keith. Du-o în Grădina Edenului.

— Nu, replică bărbatul din faţa mea, cu un glas autoritar, înainte să rânjească la mine cu un colţ al gurii. O s-o duc eu.

Aud o ameninţare subtilă în vocea lui gravă, care mă atenţionează că urmează să se întâmple ceva ce n-o să-mi placă. Am mai auzit o dată despre Grădina Edenului. Deşi sună ca un loc de basm, probabil că nu se apropie nici pe departe de unul.

— Keith…

— Am spus că o duc eu! exclamă mânios.

Niciunul dintre ceilalţi patru bărbaţi nu mai intervin. Keith, în schimb, îşi înfige o mână în părul meu încă ud şi mă ridică forţat în picioare, înainte să pornească cu tot cu mine spre uşile din

sticlă ale vilei.

Nu mă opun. Cu toate că degetele lui mă trag puternic de păr şi aproape alerg după el prin living, ca să pot ţine pasul, nu opun rezistenţă.

Totuşi, trebuie să-mi mărturisesc mie însămi că sunt puţin înspăimântată. Cu toate că mă străduiesc să n-o arăt şi să nu scot niciun sunet, gândul că urmează să mă ducă într-un loc care sună ca o cameră de tortură, mă bagă în sperieţi.

Imediat ce mă scoate din vilă, îmi eliberează părul şi mă prinde de încheietură, trăgându-mă cu putere după el pe aleea pavată şi prost iluminată de câteva felinare elegante.

Mă împleticesc în propriile picioare când trecem de fântână şi grăbesc pasul ca să nu mă prăbuşesc. Răcoarea serii şi curentul provocat de valurile mării ce se izbesc de ţărm îmi înfioară pielea uşor încinsă de sub halatul scurt pe care îl port şi mă cutremur în anticipare.

— Unde mă duci? îndrăznesc să-l întreb, străduindu-mă totodată să nu cad din picioare. Mergi mai încet! Te-am întrebat ceva, la naiba!

Se răsuceşte dintr-odată, nelăsându-mi timp să mă opresc la timp, înainte să mă izbesc de el. Ciocnirea uşoară a corpurilor noastre nu mă aruncă la pământ, din fericire, însă mă aduce aproape de el.

— Poţi să taci odată?! hârâie scos din fire. Tu chiar nu înţelegi? Cu cât mă enervezi mai tare, cu atât mai nemilos o să fiu cu tine! Vrei să fiu

nemilos, Ellie?

Înghit în sec, necutezând să mai deschid gura. Răutatea cu care se uită la mine mă ajută să înţeleg că ar fi capabil să devină mai nemilos decât m-aş putea aştepta vreodată de la el.

Nu vreau să devină mai brutal decât este deja. Până la urmă, ar putea să facă orice şi-ar dori cu mine.

Pornim din nou la pas. Trecem de vila în care l-am cunoscut pentru prima oară, ocolind-o prin dreapta, încerc să fac abstracţie de puterea cu care degetele sale îmi strâng încheietura şi să menţin ritmul grăbit, ridicându-mi adeseori privirea spre el.

Cu o expresie concentrată, mă conduce în spatele vilei, apoi pe o cărare mai îngustă şi nepavată, îngrădită cu vegetaţie. E atât de întuneric în colţul acesta de junglă, încât nu ghicesc nimic din ce se află în faţa mea.

După două minute lungi, în care doar m-am împleticit în propriile picioare, Keith se opreşte în dreptul unor uşi exterioare din sticlă, pe care iedera se întinde cât pot vedea cu ochii. Lipsa luminii nu-mi oferă ocazia de a-mi da seama ce am în faţă, însă, în momentul în care bărbatul care continuă să mă ţină de încheietură, de parcă i-ar fi teamă să nu fug, deschide larg uşile, îmi simt gura cum se întredeschide de uluire.

Ce am înaintea ochilor nu e o clădire, ci o cupolă. O cupolă uriaşă din sticlă, în interiorul

căreia e o adevărată grădină maiestuoasă. O seră ovală cu o potecă pavată ce porneşte din dreptul intrării şi ne conduce chiar în centrul unui real Paradis, prin acoperişul căreia pot vedea stelele.

Cu fiecare pas pe care îl fac pe marmura rece de sub tălpile mele goale, felinarele care se aprind, unul câte unul, îmi urmează drumul. Grădina Edenului se dovedeşte a fi o grădină adevărată, spectaculoasă, care-mi taie răsuflarea. Mă catapultează dintr-o realitate dură, într-un miraj care mă face să uit pentru un minut că, cel mai probabil, locul ăsta nu există pentru a-mi oferi mie un moment în Rai, ci unul în Iad.

Absorbită de ciripitul constant al unor păsări pe care nu le văd şi de susurul unui izvor invizibil, nu-mi dau seama când ne oprim. Revin cu greu cu mintea la locul ei, ca să observ ceea ce am în faţă.

Paradisul meu se destramă rapid în jurul unei construcţii din fier, în formă de X, de colţurile căreia atârnă câte un lanţ gros. E aşa de înspăimântătoare, că fac instantaneu un pas înapoi, deşi încheietura încă mi-e strânsă de degetele lui. Cu o smucitură mă opreşte înainte să o rup la fugă, apoi se poziţionează în faţa mea, lăsându-şi capul să-i cadă într-o parte, în timp ce un rânjet periculos ia formă pe buzele lui.

— Ce ai de gând să faci? întreb îngrozită, privind cu ochii mari crucea Sf. Andrei din spatele lui. Dă-mi drumul!

Însă, în loc să facă ce-i cer, îl simt cum mă

trage tot mai aproape de ea, în pofida zbaterilor din ce în ce mai puternice. Duc o adevărată luptă cu el, căci refuz să cred că vrea să mă răstignească pe lucrul acela înfiorător de mare. Îl lovesc cu mâna de care nu mă trage, apoi cu picioarele când mă apucă strâns şi mă întoarce cu spatele la crucea răsturnată. Mă scutur tare, îngrozită de ideea de a fi prinsă în lanţuri, ca un animal, de către unul care ar merita mai mult decât mine să poarte în jurul încheieturilor cătuşele din piele dură cu care mă prinde.

— Keith! strig din toţi plămânii, fiind pe punctul de a plânge. Opreşte-te!

Mârâind furios, îmi izbeşte încheietura de fierul vopsit în negru, înainte s-o prindă strâns în curea. Acum nu-mi rămâne decât să regret faptul că am sărit în ajutorul altcuiva, în loc să mă protejez pe mine. Îmi trece prin minte să trag de lanţ, în speranţa că o să scap, însă mă răzgândesc rapid când bărbatul nervos din faţa mea mă împinge dintr-odată, aplecându-se asupra mea atât de tare, încât îi pot simţi răsuflarea furtunoasă pe obraji. Spatele meu e acum lipit chiar în centrul X-ului a cărui răceală pătrunde prin halatul subţire pe care îl port.

— Nu.te. Mişca! se răsteşte.

Încremenesc, deşi ochii mi se umplu de lacrimi. Nu mai găsesc puterea de a mă zbate când îmi prinde şi cealaltă încheietură şi o răstigneşte de celălalt braţ al construcţiei, legând-

o de cătuşa agăţată de lanţ.

Face acelaşi lucru şi cu gleznele. După ce îmi desparte picioarele, le încătuşează pe amândouă, prinzându-mă într-o poziţie a naibii de incomodă şi umilitoare.

Apoi face un pas înapoi şi se uită la mine. Pur şi simplu. Mă priveşte lung, cu o expresie mândră şi cu capul uşor înclinat, purtând pe buze acelaşi rânjet malefic care mă atenţionează că urmează să se întâmple lucruri pe care nu le voi uita niciodată, probabil nici după moarte. Presimt că voi fi veşnic bântuită de ceea ce o să se petreacă aici, în Eden – un loc construit special pentru a te face să îţi regândeşti principiile.

Dacă până acum credeam că pot deţine controlul situaţiei bulversante în care m-am trezit, Keith tocmai îmi demonstrează contrariul. Nu doar că nu sunt stăpână pe situaţie. Lanţurile de care atârn mi-o confirmă şi, totodată, mă ajută să înţeleg cine e noul stăpân, noul deţinător al propriei mele vieţi.

El.

Capitolul 5

Ochii lui verzi continuă să mă privească distraţi chiar şi după zece minute de când tot trag de curele în zadar, ca să mă eliberez. Îmi simt braţele cum încep să amorţească şi, curând, obosesc să mai încerc. Sunt strânse prea bine şi n-

am nicio şansă să scap de aici de una singură.

Aşadar, nu mă mai zbat. După zece minute lungi şi agonizante, în care mi-am pus la încercare toţi nervii pe care îi am şi pe care i-am tocit, renunţ. Oftând, îmi ridic privirea spre el, strângând din buze. Pe limbă îmi vin o multitudine de înjurături, dar mă îndoiesc că ar avea vreuna efect asupra lui.

— Acum, că te-ai calmat, ce ar fi să vorbim puţin? mă întreabă relaxat, strângându-şi braţele la piept în faţa mea.

E doar la un metru distanţă, ceea ce face ca situaţia să fie şi mai enervantă. Nu mă simt comod când ştiu că picioarele şi mâinile îmi sunt legate şi port doar un halat scurt, pe care îl simt fix sub fund, gata oricând să se ridice. Sunt prea goală şi prea incapabilă să pot purta o discuţie cu el acum.

— Despre ce?

Pun întrebarea pe un ton înşelător de calm, deşi fierb în sinea mea. Am ajuns în momentul în care devin conştientă că dacă continui să mă agit, nu fac nimic altceva decât să consum energia pe care ar trebui s-o păstrez pentru a rezista sub presiune. Până la urmă, instinctul îmi spune că nu m-a adus aici doar pentru o scurtă conversaţie.

— Despre întrebările pe care sunt sigur că le ai, răspunde prompt, ca şi când ar fi avut răspunsul ăsta deja în minte de ceva vreme. Probabil vrei să ştii care e motivul pentru care ai fost adusă pe insula asta.

Pufnesc. Incredibil!

— Deci, eşti dispus să îmi răspunzi întrebărilor?

— Am tot timpul din lume, păpuşă, replică cu un rânjet. La fel şi tu.

— Să înţeleg că n-am nicio şansă să plec de aici?

Îmi arcuiesc sprâncenele la el, controlându-mi cu grijă fiecare cuvânt pe care îl rostesc, inclusiv tonul, îmi place să cred că o să obţin tot ce-mi doresc să ştiu, dacă menţin discuţia asta la nivelul unei discuţii ca între amici.

Dar el nu e amicul meu. N-am voie să uit asta. Indiferent cât de relaxat şi de distrat pare acum, pentru el probabil nu sunt nimic altceva decât o jucărie.

— Sunt chiar curios cum ai putea să pleci, mă ia peste picior. Eşti în mijlocul Mării Mediterane.

Umezindu-mi în grabă buzele cu limba, scormonesc în mintea mea după toate lecţiile de geografie pe care le-am luat vreodată. Nu-mi place ce găsesc şi mai ales când ajung la concluzia că Mia ar fi putut să aibă dreptate într-un punct.

— America nu e lângă Marea Mediterană, mormăi uşor, cu curajul puţin pierdut.

Zâmbetul pe care mi-l afişează e nemaipomenit de strălucitor şi sunt nevoită să clipesc de câteva ori, ca să mi-l alung de pe retină. Nimeni n-ar trebui să poată zâmbi astfel, în special el.

— Se pare că ai fost atentă la ore, Ellie, constată batjocoritor. Interesant. Nu mai suntem în America, spune apoi, pe cel mai nonşalant ton al său. Suntem în Spania. Ai fost adusă cu elicopterul şi…

Îşi umezeşte la rândul lui buzele, ţinându-şi respiraţia cât ochii săi curioşi alunecă de sus în jos, pe toată lungimea corpului meu.

Înjur în gând. Suntem la mare depărtare de casă.

— Să fiu al naibii de n-am impresia că te-am aşteptat o veşnicie!

Face un pas mic spre mine şi simt cum mi se încordează toţi muşchii, cu toate că fac eforturi supreme să deţin controlul asupra lui. Tot calmul pe care mă încăpăţânez să-l împing la înaintare păleşte, dar nu piere de tot.

N-are decât să facă tot ce vrea, pentru că n-am de gând să-l las să mă supună. N-am de gând nici să-l las să mă facă să cred că simpla lui apropiere îmi face pielea să se înfioare, nu aerul răcoros din seră şi vegetaţia umedă care mă înconjoară.

Totuşi, ceva din glasul său trage un semnal mic de alarmă. O spune de parcă m-ar cunoaşte de mult timp.

— De ce am fost adusă aici? îl întreb cu noduri în gât.

Ceva îmi spune că n-o să-mi placă răspunsul lui, dar trebuie să aflu. E absolut necesar să ştiu

de ce am fost scoasă din ţară şi adusă pe o insulă din Spania şi, nu în ultimul rând, de ce am senzaţia că mă ştie de o viaţă. Eu nu ţin minte să-l fi întâlnit vreodată pe el. Cu siguranţă nu l-aş fi uitat.

— Nu mai bine mă întrebi ce am de gând să fac cu tine?

Îşi mijeşte ameninţător ochii, vrând probabil să mă sperie. Îi reuşeşte într-o oarecare măsură, însă mă ţin ferm pe poziţii. Nu e ca şi când aş avea o altă soluţie.

— Ajungem şi acolo, i-o retez.

— Ai dreptate, spune resemnat, apropiindu-se din nou, cu o idee. Avem toată noaptea la dispoziţie.

Înghit în sec când mâinile i se întind spre mine şi apucă între degete nodul cordonului cu care am legat halatul.

— Nu te gândi că e un moft, Ellie, mi-o trânteşte sec, desfăcându-l cu mişcări lente. Nu mă dau în vânt după brunete.

— Lasă-mă să ghicesc, intervin zeflemitor, gata să-l iau peste picior. Te dai în vânt după blonde înalte şi subţiri. Cât de clişeic. Eşti cam încuiat, amice.

Chicoteşte amuzat.

— Nu e cazul să te superi, păpuşă, replică batjocoritor, rânjind la mine într-un mod care nu poate decât să mă calce pe nervi.

E inadmisibil cât de repede îmi poate face

controlul să se zdruncine. Dacă mâinile mele n-ar fi legate acum, l-aş fi pocnit cu plăcere pentru insinuarea deloc subtilă.

— Oricare ar fi gusturile mele în materie de femei, tu rămâi la fel de specială, adaugă calm, privindu-mă de data asta cu ochi strălucitori.

— Ce bucurie pe mine! exclam ironic. Să înţeleg că sunt prima fată pe care ai legat-o de chestia asta? E un soi de declaraţie de dragoste?

Keith se uită la mine distrat, hohotind şi mai tare, de parcă aş fi spus vreo blestemată de glumă. Sunt tot mai convinsă că omul nu e sănătos mintal.

Şi încă n-am idee ce vrea de la mine. Îmi dezleagă cu mişcări încete cordonul halatului, lăsându-i laturile să cadă la o parte şi să îmi dezvăluie corpul îmbrăcat doar într-un costum de baie mult prea deocheat ca să mă simt bine.

Apoi redevine serios, deşi ochii încă îi sclipesc de amuzament.

— Uite care-i treaba, Ellie, spune încet, urcându-şi o mână ca să-mi ferească părul lung peste umăr. Chiar dacă discuţiile cu tine devin tot mai interesante, nu am de gând să te păstrez. Te întrebi de ce aţi fost aduse aici?

Inhalez scurt, apoi îmi ţin respiraţia când degetele lui reci se strecoară pe sub părul meu şi îmi atinge uşor ceafa în căutarea şnurului care îmi ţine sutienul. Trag doar puţin de curelele de care sunt prinsă, ca să-mi amintesc că, orice aş face,

nu-l pot împiedica. Bănuiesc că asta era şi ideea de la bun început, să mă lege ca să nu mă pot împotrivi oricărui lucru pe care ar vrea să-l facă.

Încerc să mă trag înapoi ca să mă feresc de mâinile lui, dar spatele meu e deja lipit de centrul crucii şi, oricât m-aş scutura ca un câine ud, degetele lui tot desfac şnurul sutienului, în timp ce ochii săi refuză cu vehemenţă să se mai mute dintr-ai mei.

— Nu mă face să-ţi strâng încheieturile şi mai tare, Ellie, mă avertizează. O să rămâi cu urme.

Fir-ar!

Strângând din dinţi, îmi ordon muşchilor să rămână nemişcaţi. Chiar dacă nu-mi place deloc ce se întâmplă, îmi spun în minte că ar fi mai bine să-mi păstrez energia pentru mai târziu, decât s-o consum pe toată pe ceva care oricum n-are să funcţioneze.

— De parcă ţi-ar păsa, bolborosesc iritată.

— Nu-mi place să las urme, mărturiseşte serios. Nu astfel, cel puţin. Îmi place ca urmele de pe corpul unei femei să fie cauzate de mâinile mele.

— Fundul meu te dezaprobă, i-o trântesc sarcastic. Crede că eşti un nemernic masochist.

Icnesc când mă smuceşte brusc spre el, dezlipindu-mi spatele de cruce. Lanţurile care-mi ţin braţele şi picioarele captive scot un sunet ascuţit când se întind la maximum, acoperind pentru o clipă ciripitul constant al păsărilor, iar

curelele îmi înhaţă încheieturile, strângându-le cu o asemenea putere încât gem de durere.

În schimb, Keith se uită la mine ameninţător, orice urmă de amuzament dispărându-i din irisurile verzi. Văd pe faţa lui că nu apreciază deloc ce părere am despre el.

— O să uşurez lucrurile pentru tine, păpuşă, spune printre dinţi, smulgând sutienul cu totul, înainte să-l arunce pe pavaj. Ai fost adusă aici pentru mine. Numai şi numai pentru mine. Am plătit o avere doar ca să te am în faţă acum şi să-ţi ofer tot ce meriţi, poate în plus.

Tot ce merit?

— Şi când o să pleci de aici… continuă cu un şuierat, lăsându-şi mâna să alunece pe bikinii de plajă cu şnururi, o să fii atât de goală pe dinăuntru, că n-o să-ţi mai pese de absolut nimic, nici măcar de ceea ce s-ar putea întâmpla cu viaţa ta. Nu o să te mint, Ellie. O să-ţi doreşti curând să mori rapid şi nu o să te las. O să te ţin în viaţă până când o să simţi că îţi pierzi minţile.

Ascult fiecare cuvânt, tot mai bulversată, uluită de schimbarea bruscă de stare pe care o are. Dacă până acum doar se juca cu vorbele şi părea să-l încânte într-o oarecare măsură, discuţia cu mine… Ei bine, acum că toarnă totul cu o furie arzătoare, mă aştept să mă sugrume.

Nu înţeleg nimic din ce-mi spune, deşi vorbeşte cât se poate de clar. De ce am continuu senzaţia că el ştie foarte bine cine sunt şi ce am

făcut în toată viaţa mea?

Icnesc din nou când trage scurt de bikinii albi de pe mine, dezgolindu-mă cu totul. Tot ce mă mai îmbracă acum e halatul scurt şi desfăcut care îmi atârnă pe umeri, pueril şi nefolositor.

Degetele lui lungi îmi ridică bărbia, obligându-mă să mă uit la el. Îmi simt obrajii arzând, dar tot fac efortul de a-mi agăţa privirea de a sa şi de a o menţine acolo chiar şi când Keith se apropie, iar buzele lui aproape se aştern peste ale mele.

Vreau să cred că ghemul din stomacul meu, care apare de nicăieri, e de dezgust, şi că nu se datorează prezenţei sale impunătoare ce-mi domină până şi cea mai neînsemnată celulă din corpul trădător.

Trag din nou de lanţuri. Nici nu mă sărută, dar nici nu se îndepărtează. De fapt, doar stă acolo şi nu face nimic, cu gura aproape lipită de a mea şi mirosind puternic a parfum şi tutun. Degetele i se strâng şi mai tare pe bărbia mea.

— Apoi o să te vând.

Când vorbeşte, lansează fiecare cuvânt în parte în adâncul gâtului meu, forţându-mă să le înghit pe rând, înainte ca măcar să-mi dau seama ce semnifică. Rămân încremenită, cu răsuflarea întretăiată, având impresia că nu am auzit bine. Aş minţi dacă aş spune că nu mă aşteptam la ceva rău, însă toate supoziţiile mele tocmai se dau peste cap.

Credeam că o să ne păstreze. Credeam că o să

ne ţină aici să servim cine ştie ce scop deplasat. Nici prin gând nu mi-a trecut ideea că or să ne vândă, asta după ce tocmai mi-a mărturisit că ne-au cumpărat.

— O să te dau celui care oferă mai mult. Ai măcar idee câţi boşorogi perverşi şi bogaţi există pe lumea asta şi cât ar plăti pentru o prospătură, aşa cum sunteţi voi? Ai dracului, toţi vor americance blonde şi virgine, cu care să-şi poată satisface orice fantezie bolnavă, iar pentru asta sunt pregătiţi oricând să-şi golească conturile pentru noi, doar ca să pună mâna pe una dintre voi.

Aşadar, ăsta e motivul pentru care am fost aduse. Contrar aşteptărilor mele, afacerea lor reuşeşte să mă înspăimânte mai tare decât ar fi făcut-o dacă mi-ar fi spus că vrea să ne transforme în dame de companie sau chiar prostituate.

Dar nu. Din mărturisirea lui, trag concluzia că vom fi ceea ce credeam până acum că e un simplu mit: mirese pentru străini. Asta explică mai multe. Acum îmi dau seama de ce am fost aduse în Spania, de ce ne aflăm pe o insulă înconjurată doar de mare şi cu zero şanse de scăpare şi de ce beneficiem de cel mai înalt grad de lux.

Tocmai când credeam că lucrurile nu pot deveni mai îngrozitoare pentru mine…

— Tot nu-mi dau seama ce caut eu aici, murmur cu teamă. Nu sunt blondă. Nu sunt nici virgină.

Keith se retrage cu o idee, doar ca să mă poată privi amuzat, de parcă concluzia la care am ajuns îi oferă o doză de satisfacţie.

— De aceea preţul tău o să fie atât de modic, încât cumpărătorii or să aibă impresia că achiziţionează o gumă de mestecat, mi-o trânteşte distrat. Cam atât valorezi.

Cuvintele, urmate îndeaproape de un chicot umilitor, mă înfurie într-o asemenea măsură că uit complet că sunt legată şi mă smucesc spre el, dornică să-l strâng de gât. Mişcarea proastă pe care o fac îi provoacă un hohot autentic şi mai face câţiva paşi înapoi, privindu-mă acum pe de-a-ntregul. Nemernicul pare să savureze din plin postura jignitoare în care mă aflu şi faptul că mă zbat cu putere, ca să ajung la el.

— De ce faci asta?! zbier cât pot de tare, vocea mea răsunând cu ecou în jungla îngrădită în care ne aflăm. Ce naiba ţi-am făcut?!

— Oh, Ellie! replică amuzat. Nici n-ai idee! Gândeşte-te la cea mai mare greşeală pe care ai făcut-o în viaţa ta şi o să-ţi dai seama singură de ce o să ţi-o întorc înzecit până o să pleci de pe insula asta.

Înaintează cu un pas şi îşi înclină capul, admirându-mă de sus până jos cu o lentoare şi mai umilitoare. Se vede pe faţa lui că savurează momentul. Are palmele unite în dreptul gurii, iar ochii săi alunecă pe pielea mea înfierbântată de nervi.

Îmi dau seama că nu mai e dispus să-mi răspundă întrebărilor când lungeşte momentul de tăcere la infinit, lăsându-mi senzaţia că mă studiază preţ de o oră întreagă, nu de un minut blestemat.

Când revine cu privirea asupra feţei mele, spune relaxat:

— Atunci când karma nu e zdreanţă, e absolut necesar să fie omul. Roata nu se întoarce niciodată dacă nu o ajuţi puţin. Aşa că acum eu sunt karma ta, fetiţo. Îţi sugerez să te ţii bine, pentru că n-am de gând să te mai las să pleci până când nu mă asigur că, în ultima ta zi, o să mori cu mine în gând!

Apoi pleacă, lăsându-mă în lanţuri, cu mintea vraişte şi într-o beznă apăsătoare.

Aşa rămân singură în întreaga seră, acompaniată de ciripitul din ce în ce mai vag al păsărilor şi susurul apei care habar nu am din ce direcţie vine, dar speranţa că o să se întoarcă să mă elibereze nu piere.

Nu-mi dau seama când aţipesc. Mă trezesc tot noaptea, speriată de jetul de apă rece care mi se izbeşte inopinat de faţă. Buimacă, îmi ia mai mult de câteva momente lungi şi agonizante, în care caut să-mi feresc chipul, să realizez că ploaia care năvăleşte asupra mea se datorează aspersoarelor menite să ude grădina la program.

A doua oară când mai deschid ochii, lumina puternică care pătrunde prin pereţii de sticlă mă

atenţionează că e deja dimineaţă. Corpul amorţit îmi aminteşte că mi-am petrecut întreaga noapte aici, aşteptându-l să-mi dea drumul.

Îmi scutur de mai multe ori genele ca să alung ceaţa de pe ochi, înainte să-i întorc spre fluturele albastru care mi s-a aşezat pe mâna care încă atârnă de curea şi pe care n-o mai simt deloc. Chiar şi pe jumătate adormită sunt fascinată de culoarea vie a aripilor sale, care îţi lasă senzaţia că ar putea străluci pe întuneric. Dincolo de el, o altă sumedenie de fluturi coloraţi dau târcoale unui tufiş înflorit. Sunt foarte mulţi şi agitaţi, că nu sunt în stare să aproximez numărul lor.

Rămasă nemişcată, un alt fluture albastru mi se aşază pe acelaşi braţ, aproape de îndoitura cotului. Îi urmăresc printre şuviţele brunete de păr, care mi se leagănă prin faţa ochilor.

Cu greu îmi găsesc puterea de a-mi lăsa capul pe spate. Acoperişul din sticlă al serei înalte mă face să mă crispez. Cântecul păsărilor ce zboară haotic deasupra mea e halucinant de răsunător. Întreaga junglă din interior parcă a prins viaţă peste noapte, cât timp am dormit.

Îmi privesc obosită vârfurile şuviţelor încă umede după duşul revigorant pe care l-am primit. E cald ca în Iad aici, iar setea pe care o simt nu dispare, indiferent cât de insistent aş încerca să-mi umezesc buzele uscate cu limba.

Un sunet slab mă reface atentă şi fac efortul suprem de a-mi reveni în fire, înainte ca Keith şi

bărbatul care m-a scos prima oară din mâinile sale, să se apropie de locul în care mă aflu. Îi urmăresc cu coada ochiului până ajung în dreptul meu, îmbrăcaţi la fel de lejer ca seara trecută. Ambii arată ai naibii de proaspeţi şi odihniţi când se opresc în faţa mea, ca să mă admire.

În timp ce Keith poartă pe buze un rânjet la fel de umilitor ca ideea lui de a mă uita aici, celălalt are o expresie uşor revoltată. Ochii lui albaştri îmi fixează faţa, deşi corpul mi-e aproape gol şi numai bun de explorat. Spre deosebire de brunetul de lângă el, care mă sfredeleşte fără ruşine pe toate părţile, mângâindu-mă cu privirea-i arzătoare, acesta nu pare deloc interesat de goliciunea din faţa sa. Din contră, e mai preocupat să mormăie o înjurătură grosolană printre dinţi, care să exprime clar care e părerea lui despre postura în care am fost lăsată.

— Bună dimineaţa, rază de soare! mă întâmpină brunetul, vesel. Cum ai dormit?

— Mori! i-o trântesc sec.

Acesta chicoteşte amuzat, dându-i în joacă un cot prietenului său.

— Uită-te la ea! îl îndeamnă. Încă e tare în gură. Ce spui, Ellie? mă întreabă apoi. Ţi-ai învăţat lecţia sau să te mai lăsăm puţin aici, să te gândeşti?

Îmi ridic cu lentoare ochii spre faţa lui bronzată. Mă tentează din nou să-i sar la gât, însă mă îndoiesc că aş avea energia necesară să mă

mai zbat ca să-l ajung. Curelele din piele care îmi strâng cu putere încheieturile deja învineţite îmi reamintesc pentru a mia oară că nu sunt pregătite să-mi dea drumul.

— Doar atât poţi? îl iau peste picior.

Expresia lui distrată crapă sub privirea mea.

— Trebuie să te străduieşti mai mult decât atât, Keith. Spiritul meu nu e atât de uşor de distrus. N-ai decât să mă ţii aici toată viaţa, căci nu o să îngenunchez niciodată în faţa voastră, mai ales în faţa ta.

— Să înţeleg că, deşi ţi-am lăsat o noapte întreagă la dispoziţie să-ţi verifici păcatele, încă n-ai idee de ce eşti aici? mă întreabă iritat.

Oftez.

— Am făcut numeroase greşeli la viaţa mea, mărturisesc. Trebuie să fii mai clar.

— Atunci, o să fiu mai explicit, mă informează cu o atitudine bătăioasă, apropiindu-se cu un pas de mine.

Scoate din buzunarul din spate al pantalonilor negri un telefon mobil şi îl întoarce spre mine. Ochii mi se fac mari când recunosc fata din poza de pe ecran şi numele ei îmi vine în minte instantaneu.

Amelia Levine. O fată pe care n-am mai văzut-o de mult timp şi care acum îmi zâmbeşte fericită din fotografie, în timp ce bărbatul din faţa mea o ţinea de gât cu o dragoste infinită.

— Îţi aminteşti de ea? vrea să ştie. Tu şi

prietenii tăi obişnuiaţi să vă bateţi joc de ea la liceu, aşa că bănuiesc că îţi aminteşti. Era jucăria ta preferată, nu-i aşa?

Acum ştiu de unde mă cunoaşte, deşi ţin minte foarte bine că eu şi Keith nu ne-am întâlnit niciodată. Fata din fotografie e legătura dintre noi şi bănuiesc că e cineva special pentru el, dacă am ajuns să atârn aici din cauza ei.

— Amelia e motivul pentru care m-aţi adus aici? îl întreb uluită, nevenindu-mi să cred. Din cauza iubitei tale am ajuns în situaţia asta absurdă?! Din cauza unei frustrate, care niciodată n-a avut curajul să spună ce o doare? Cred că glumeşti! pufnesc. Unde e nemernica aia?! mă agit. Să vină ea să mă confrunte, dacă are tupeu, nu să-şi trimită iubitul ca să-i rezolve treaba murdară pe care ar fi trebuit s-o facă acum patru ani!

E incredibil cât de tare reuşesc să mă înfurii în doar câteva clipite. Parcă aş trăi un coşmar! Mi-e greu să cred că motivul pentru care sunt torturată acum are legătură cu o simplă copilărie de acum multă vreme, la care sinceră să fiu, nu m-am gândit prea des.

— Nu era iubita mea, păpuşă, ci cineva mai important. Ceva ce o să-ţi agraveze situaţia. Era sânge din sângele meu.

Nu-mi scapă din vedere că vorbeşte despre ea la trecut, însă nu mai găsesc curajul de a-l întrerupe. Îl ascult cât pot de atentă, simţindu-mă

şi mai revoltată de adevăratul motiv pentru care nu mă încadrez în tipar.

— Nu era doar verişoara mea, continuă. Îmi era ca o soră, iar tu ai tratat-o ca pe un rahat.

— Nu vorbeşti serios, îl acuz, clătinând vehement din cap. Asta s-a întâmplat acum patru ani şi a fost doar o joacă de copii!

— Joacă de copii?! răcneşte brusc, făcându-mă să tresar şi să mă împing în crucea din spatele meu, căutând să pun distanţă între noi. Aţi dus-o de nas! V-aţi bătut joc de ea! Aţi terorizat-o zilnic, aţi filmat-o făcând sex cu amicul tău, apoi aţi făcut publică filmarea, ca s-o vadă toată şcoala! Toţi prietenii ei şi toţi profesorii au văzut-o! După asta, tot oraşul a ştiut! Singura modalitate care i-a mai rămas, ca să scape de teroarea prin care aţi făcut-o să treacă zilnic de atunci, a fost să-şi pună capăt zilelor!

Mă uit la el cu lacrimi în ochi şi tremurând, înspăimântată de viteza cu care se înfurie şi se înroşeşte. Curând ajunge aproape de mine, încât îmi aruncă fiecare cuvânt în faţă. Mă loveşte cu ele peste obraji. Pot să-i simt ura pe care mi-o poartă şi care nu face nimic altceva, decât să mă avertizeze că nu o să scap vie de aici.

Cine ar fi crezut că propriile mele acţiuni – chiar şi cele pe care le-am făcut cu ceva timp în urmă – o să se reverse asupra mea astfel?

— Acum spune-mi, îmi cere cu ton grav. Ce anume din toată treaba asta te face să crezi că o

scapi atât de uşor?

Înghit în sec, necutezând să-mi mai mut privirea din irisurile lui verzi şi din pericolul pe care îl citesc în ele.

— Pentru că, dacă este să mă întrebi pe mine, Ellie Bryant, o să mai pleci de pe insula asta doar după ce o să mă satur să te torturez pentru toate momentele în care Amelia a avut lacrimi în ochi din cauza ta, apoi să te distrug cu totul pentru faptul că n-a mai suportat. Apoi… cine ştie, ridică din umeri. Poate o să te dau pe gratis!

Când pleacă, îmi ia cu el şi răsuflarea şi rămân înmărmurită în faţa celuilalt bărbat, care se poziţionează în faţa mea cu o expresie greu de descifrat.

Şi, deşi acesta se apropie şi îmi dezleagă fiecare gleznă în parte şi fiecare încheietură, nu mă pot bucura de eliberare. Mereu am ştiut că, ceea ce am făcut în cei mai rebeli ani din adolescenţa mea, a fost greşit şi aveam să plătesc pentru asta, într-un fel sau altul. Dar nu credeam că o să se întâmple astfel. Nu credeam că voi fi luată prizonieră de cineva care – evident – a iubit-o poate mai mult decât ar fi trebuit şi că o să joace rolul karmei care a refuzat să se întoarcă împotriva mea până acum, ca să-i ofere o oarecare alinare.

Acum trebuie să mărturisesc că mi-e teamă. Mi-e cu adevărat frică de ceea ce ar putea să mi se întâmple aici, în colţul ăsta de Rai înşelător.

După ce sunt eliberată, bărbatul blond şi tuns scurt mă prinde de umeri, încercând să mă ţină în picioare. Genunchii îmi tremură incredibil de tare, încât probabil m-aş prăbuşi dacă mi-ar da drumul.

— Numele meu e Micha, mă informează calm. O să te duc în camera ta, bine?

Încuviinţez, în semn că înţeleg ce-mi spune, apoi mâinile sale blânde prind cordonul halatului şi îmi acoperă goliciunea, comportându-se ca şi când n-ar fi deloc afectat de ceea ce vede, înainte să îmi înfăşoare talia cu braţul şi să mă conducă spre ieşirea din seră.

— O să mă omoare, nu-i aşa? îl întreb cu glas tremurând, păşind stângace şi desculţă pe pavajul imaculat. În ciuda a ceea ce a spus, nu o să mai plec niciodată de aici, corect?

Micha mă priveşte scurt cu coada ochiului, oftând.

— Vrei să te mint? vrea să ştie, iar eu clatin lin din cap. N-am nicio idee ce o să se întâmple cu tine. Ştiu doar că Keith e unul dintre acei oameni pe care n-ar trebui să-i calci pe nervi, mai ales când te are în vizor, şi că ai început direct cu stângul. Aşadar…

Se opreşte din mers în dreptul ieşirii şi îmi ridic capul spre el, curioasă.

— Dacă vrei să supravieţuieşti, Ellie, ar fi cazul să începi să te ţii bine pe poziţii. O să te treacă prin foc de atâtea ori, că n-o să-i pese dacă o să se ardă şi el!

Capitolul 6

Curând aflu care e planul complet al celor din Elită. Nu am fost singura informată de ce urmează să se întâmple cu noi. Am fost aduse în colţul ăsta de Paradis pentru a fi scoase la licitaţie ca nişte obiecte de artă. Tot în curând aflu şi că asemănarea dintre celelalte fete trece dincolo de orice aşteptări aş fi avut. Nu doar că toate sunt blonde, au optsprezece ani şi sunt orfane adunate din toate colţurile ţării. Virginitatea lor e punctul cheie al afacerii.

E destul de simplu. După ce vom petrece trei luni pe insula asta, răsfăţându-ne în luxul menit să ne ia ochii şi să ne facă să ne obişnuim cu ideea că libertatea noastră e ceva de domeniul trecutului, la sfârşitul verii ni se va decide soarta. Vom fi dăruite celui care oferă mai mult, indiferent din ce parte a lumii va veni şi în ce are de gând să ne transforme.

Şi, în timp ce restul fetelor cad pe rând în capcana întinsă special pentru a le lua minţile, eu încă mă gândesc la o soluţie prin care să mă salvez. Le observ pe plajă, la câţiva metri de locul în care m-am retras, tolănite la soare. E ridicol cât de repede au capitulat, deşi ne aflăm aici de mai puţin de o săptămână.

Îmi mut privirea de la ele, strângând enervată din dinţi. Chicotele lor prosteşti reuşesc să

răzbată prin sunetul valurilor şi să ajungă la mine, ca să mă calce pe nervi.

Mă trântesc pe spate în nisipul fin şi încins, pe care îl simt lipindu-mi-se de pielea bronzată. Spre deosebire de ele, eu n-am niciun motiv să mă relaxez, pentru că nu mi-a garantat nimeni că voi pleca de pe insula asta vie şi nevătămată, la fel ca restul. Există posibilitatea înspăimântătoare ca soarta mea să fi fost deja decisă şi să nu ştiu.

— Sunt nebune sau ce?

Îmi întorc capul spre Roxette. E poziţionată în capul oaselor şi se uită revoltată la grupul de fete de pe partea cealaltă a plajei, care sunt la fel de zgomotoase ca un grup de majorete.

— Cum pot să fie atât de relaxate? mă întreabă. Suntem prizoniere aici, nu invitate VIP! Nu suntem în vacanţă, fir-ar să fie!

— Nu toţi sunt capabili să observe diferenţa dintre bine şi rău, mai ales când li se flutură pe sub nas o asemenea bogăţie. Bănuiesc că ăsta e şi motivul pentru care locul ăsta arată astfel.

— Totuşi, nu e ridicol cât de repede au fost prostite?

Mă priveşte lung, aşteptând un răspuns sincer. Cred că e destul de evident de ce se întâmplă asta. N-am mai întâlnit niciodată nişte persoane mai uşor de manipulat, iar cei din Elită ştiu exact cum să le menţină sub control.

— Ei bine, nu au prea multe opţiuni, în orice caz, mormăi doar pentru mine. Ori te conformezi,

ori te vei consuma încercând să găseşti o altă soluţie.

— Tu te-ai conformat?

Oftez. Aş spune „nu”, dar nu sunt sigură de asta. De fapt, nici nu ştiu ce simt acum. Deşi au trecut câteva zile, încă mă gândesc la scurta discuţie pe care am avut-o cu Micha, când m-a scos din Grădina Edenului. După părerea lui, ar trebui să mă supun cerinţelor, oricât de absurde ar fi. Să le îmbrac hainele şi să mă bucur de ceea ce mi se oferă. Să le fac jocul.

Acum nu sunt la fel de convinsă că ar trebui să-i ascult sfaturile şi să intru în joc, în speranţa că asta îmi va scăpa pielea. E un membru din Elită şi ar putea să mă deturneze fără ca măcar să-mi dau seama.

Sau poate că lucrurile nu sunt chiar aşa de complicate pe cât cred.

— Ştiu un singur lucru, mărturisesc. Dacă nu există nicio cale de scăpare de pe insula asta, atunci ar trebui să ne croim noi una.

— Şi asta ce mai vrea să însemne? se încruntă.

Nu-i mai răspund. Mă ridic în picioare şi mă scutur de nisip, înainte să mă întorc cu tot corpul spre ieşirea de pe plajă. Fac doar un pas, apoi mă opresc când îl zăresc pe Keith pe alee, nemişcat şi spionând. Asta se presupune a fi prima oară când ne întâlnim, după Grădina Edenului. Nu e ca şi când cei din Elită şi-ar arăta feţele prea des.

Zăbovesc un moment, în care mă întreb dacă e

o idee bună să-l confrunt, apoi pornesc cu paşi hotărâţi spre locul în care a înlemnit.

Şi astăzi arată răvăşitor şi exotic. Pielea lui e bronzată şi străluceşte în razele soarelui care se strecoară printre palmierii de pe marginea plajei. Are nuanţa ciocolatei cu lapte, iar contrastul dintre ea şi cămaşa albă din pânză e de-a dreptul orbitor.

Mă opresc abia când ajung în faţa lui. Ochelarii aviator, în lentilele cărora îmi văd reflexia, mă împiedică să ajung la acel verde crud al ochilor săi, dar îl simt sfredelindu-mă arzător până când îmi mut de nevoie greutatea pe piciorul drept.

— Ce vrei de la mine? îl întreb pe un ton hotărât.

— Cred că am fost suficient de clar când am spus ce vreau de la tine, răspunde sec.

— Nu o să ai, i-o retez cât sunt în stare de serioasă. Poţi să-mi ai trupul, dar nu-mi poţi avea sufletul! Poţi să mă ţii pe insula asta până înnebunim amândoi, căci tot nu o să-ţi dau ce-ţi doreşti. Mai bine te-ai împăca cu ideea că, orice ai de gând să-mi faci, nu o s-o aducă pe Amelia înapoi.

— Asta nu mă împiedică să îţi ofer ceea ce meriţi, contraatacă nonşalant, uitându-se în jos, la mine.

Capul lui se înclină într-un mod pe care încep să-l cred că fiind o caracteristică de-a sa. Şi, deşi

poartă ochelari, îi simt privirea arzându-mi pielea mai tare decât a făcut-o soarele.

— Îţi stă mai bine goală.

Replica lui mă face să clipesc, derutată de schimbarea bruscă de subiect. Cuvintele în sine sună mai grosolan când sunt rostite de el. Are darul de a le oferi o conotaţie care aproape mă face să roşesc.

Înghiţind în sec, îmi aplec privirea asupra costumului de baie din două piese, la fel de alb ca haina lui.

— De fapt, şi dacă aş turna peste tine un camion de diamante, cred că ai arăta mai bine goală.

— Păstrează complimentele pentru cineva care le înghite, Keith, replic îmbufnată, strângându-mi braţele la piept.

— Nu era un compliment, ci doar o observaţie.

Şi un mod perfect de a mă distrage de la ceea ce-mi doresc să aflu de la el, se pare. Reuşeşte să mă deturneze puţin, însă îmi revin rapid în fire şi întreb din nou, mai insistent:

— Ce vrei de la mine? Hm?

Acesta rânjeşte, dantura sa ridicol de albă strălucind ciudat în soare.

— Vreau să plângi, mărturiseşte. Să mă implori. Doar după ce o să ajungi să te târăşti la picioarele mele, o să mă declar satisfăcut. Abia apoi o să-ţi dau drumul.

Încuviinţez alene, strângându-mi buzele într-o

grimasă, cât mă gândesc la următoarea mişcare. Sinceritatea lui debordantă e ceva ce n-am luat în calcul şi care acum mă cam dezarmează tocmai când mă aflu în faţa sa.

— De ce nu te cred? întreb. De ce am impresia că, de fapt, nici n-ai în plan să mă eliberezi vreodată?

— Posibil să ai dreptate, replică prompt. Nu o să te mint. Există o probabilitate să nu mai pleci de pe insulă, nici măcar la sfârşitul sezonului. Încă deliberez. Depinde doar de tine în care parte o să se încline balanţa. Deocamdată, lucrurile nu stau prea bine pentru tine. Cine ţi-a spus că e o idee bună să vorbeşti cu mine fără să fii întrebată?

Rămân înmărmurită. Ăsta e ultimul lucru la care mă aşteptam să-l primesc – o lovitură sub centură.

Keith îşi dă jos ochelarii de pe nas, strângându-i în mână. Privirea pe care o are e una cât se poate de serioasă, ba chiar plină de avertisment. Parcă ar încerca să-mi spună că sunt pe cale să întrec măsura.

— Marfa n-ar trebui să vorbească deloc, adaugă sec.

— Nu sunt o marfă, ci o persoană vie, îl contrazic feroce.

— Atâta timp cât te deţin, eşti ceea ce vreau eu să fii.

Îl urmăresc iritată cum se întoarce pe călcâie şi porneşte spre vila lui, lăsându-mă în mijlocul

aleii, plină de frustrări.

Oftând, îmi trec mâinile prin părul lăsat pe spate şi arunc o privire peste umăr, la grupul de fete care s-au oprit din activitatea lor, ca să ne spioneze. Sunt la suficientă distanţă cât să nu le văd expresiile, dar ceva îmi spune că nu se aştepta niciuna să mă prindă purtând o conversaţie cu unul dintre cei care ne ţin captive. Nu vreau să ştiu ce e în mintea lor acum.

Măcar de aş fi primit vreun răspuns care să mă liniştească! Temerile mele sunt din ce în ce mai fondate, în special după ce Keith nu a negat faptul că aş putea muri aici. Doar gândul ăsta îmi face sângele să îngheţe în vene, iar părul să mi se zbârlească pe ceafă.

Trebuie să existe o cale de scăpare! Una mică, indiferent de circumstanţe. Dar apoi îl văd pe Jordan la capătul aleii şi îmi pierd orice speranţă în privinţa vreunei evadări.

Locul ăsta e păzit ca un castel în care prinţesele nu sunt ţinute captive de balauri şi dragoni, ci de prinţi.

Seara, toată lumea e strânsă în jurul mesei de pe terasă. În timp ce fetele se răsfaţă cu bunătăţile înşirate în faţa lor, eu îmi privesc gânditoare încheieturile care încă poartă urmele curelelor. Nu mai arată la fel de rău ca la început, dar continuă să îmi amintească cine e adevăratul monstru aici.

— Ellie, vorbeşte Angel, atrăgându-mi atenţia asupra ei. Nu mănânci nimic?

Mă uit la farfuria goală din faţa mea, simţindu-mi stomacul cum face o tumbă. De când am fost adusă aici, am încercat din răsputeri să evit să mă înfrupt din orice îmi oferă ei, motiv pentru care mă simt tot mai slăbită şi fără vlagă.

— Nu mi-e foame, blufez.

— N-ai mâncat nimic nici ieri, îmi reaminteşte. Nu o poţi ţine în ritmul ăsta. Înţeleg că nu-ţi convine situaţia, dar…

— Ţie îţi convine? o întreb pe un ton mult mai răstit decât aveam intenţia.

Mai multe perechi de ochi se ridică spre mine, atrase de glasul meu ridicat. În schimb, Angel îşi apleacă privirea în farfuria ei, cu o atitudine spăsită.

— Las-o în pace! mă apostrofează Vicky din celălalt capăt al mesei.

Încă din prima seară mi-am dat seama că nu mă voi înţelege niciodată cu ea, ceea ce se dovedeşte pe zi ce trece. De când am avut îndrăzneala de a-i arunca mâncarea în poală, continuă să mă atace subtil de fiecare dată când prinde ocazia, chiar şi atunci când situaţia nu o priveşte sub nicio formă. Bănuiesc că asta era ceva ce nu putea fi evitat, mai ales când mereu am avut ghinionul să intru în conflict cu cineva la adunări sau în locuri în care mă întâlneam cu persoane ca ea.

— Nu te-a băgat nimeni în seamă, prinţeso! replic enervată. Ce-ar fi să-ţi vezi de treaba ta?

— Mai bine ţi-ai vedea tu de a ta! contraatacă răutăcioasă. Te-am văzut astăzi pe plajă. Acum fraternizezi cu ei?

Ei bine, nu mă miră părerea pe care şi-a format-o după ce m-a văzut în compania lui Keith şi, dacă este să judec după felul în care ajung şi celelalte fete să se uite la mine, nu e singura care acum trăieşte cu impresia că încep să trec în tabăra adversă.

Doar una singură nu pare a fi de acord cu ele: Roxette. Chiar şi cu toate insistenţelor mele de a o ţine la distanţă, s-a dovedit a fi mai lipicioasă decât un superglue. Încă aşteaptă să vin cu un plan salvator, care să-i scape şi ei pielea.

— Ţine-ţi supoziţiile pentru tine, vrăjitoareo! mârâi la blonda din capătul mesei, făcând-o să clipească ofticată. Baţi câmpii!

— Oare? intervine o a doua căţea, pe care am văzut-o mai mereu prin preajma lui Vicky. Ce ne garantează nouă că, de fapt, nu eşti de partea lor? Cine ştie, poate eşti un spion trimis aici special pentru a-i ţine la curent.

Mă încrunt, întorcându-mi ochii spre Roxette, care acum abia se abţine să nu râdă.

— Glumeşti, nu? o întreb apoi.

— De ce naiba aş glumi?! pufneşte. Eşti singura care nu se încadrează în tipar.

— Aiurezi, scumpo! replică Roxette, lăsându-

se relaxată pe spătar, la doar un scaun distanţă de mine. Să nu uităm că i-a sărit în apărare lui Angel şi a încasat-o pentru asta.

— Nu avem de unde să ştim exact ce s-a întâmplat acolo, comentează Vicky cu aroganţă, privind-o pe Roxette cu superioritate. Prietena ta refuză să ne povestească despre Grădina Edenului şi despre cum s-a ales cu vânătăile alea de pe încheieturi. De unde ştii tu că nu a fost legată pentru cu totul altceva? O cred în stare să-i facă tipului ăla un dans în poală, ca să-şi salveze pielea!

— Hei! zbier la ea, observând-o imediat cum tresare pe scaun. Ai grijă cum vorbeşti despre mine! Nu mă cunoşti deloc, aşa că nu-ţi permit.

— Nici n-am nevoie de permisiunea ta! mi-o trânteşte printre dinţi, iar la masă se aşterne liniştea. E evident că se întâmplă ceva între tine şi tipul ăla, doar că ţi-e ruşine să recunoşti că eşti o târâtură mică!

Nici nu ştiu cum mă ridic de pe scaun, dornică să o strâng puţin de gât pentru insinuarea dezgustătoare pe care o face, dar ştiu cum sunt trântită la loc după ce Jordan se înfiinţează lângă mine de nicăieri.

— Nici să nu îndrăzneşti! mârâie amenințător. Mai bine v-aţi termina cina şi aţi înceta cu tâmpeniile astea, altfel o să vă culcaţi flămânde! Dacă Keith ar auzi ce supoziţii faceţi la adresa lui, v-ar spânzura pe toate!

Apoi mă împunge cu degetul în umăr, probabil pentru a-mi atrage atenţia asupra lui, rămasă blocată pe expresia înfuriată de pe faţa rivalei mele.

— Mănâncă! îmi ordonă iritat. Nu mă face să-ţi bag farfuria pe gât cu totul!

— N-ai decât!

Acesta mă înşfacă dintr-odată de păr, degetele lui adâncindu-se că aproape simt cum îmi smulge scalpul. Icnetul pe care îl scap printre buze exprimă clar durerea pe care o simt, însă refuz cu încăpăţânare să-i ofer mai mult decât atât sau să mă supun ordinului pe care mi l-a dat.

Mi-am promis mie însămi că nu o să conteze cât de tare o să mă doară. După cea făcută de Keith, nu-mi rămâne altceva de făcut, decât să rezist aşa cum n-am mai făcut-o niciodată.

— Jordan!

Vocea lui John îl întrerupe înainte să mai facă vreo mişcare şi mă eliberează la fel de brusc cum m-a prins, înainte să pornească spre intrarea în casă. Îndepărtarea lui îmi permite să răsuflu uşurată, apoi s-o privesc pe Vicky ameninţător, ca să înţeleagă că o va încurca pentru asta.

— Ridică-te!

Următorul ordin al lui Jordan mă face să îmi întorc capul spre el. Se opreşte lângă scaun şi, după ce mă prinde de cot, mă ridică cu o smucitură sănătoasă.

Păstrez tăcerea cât timp mă conduce la etajul

vilei, apoi spre camera pe care am ajuns să o împart cu Mia şi Angel. Când intrăm, Jordan smulge de pe patul meu rochia albă din mătase şi mi-o trânteşte în braţe, alături de o privire tăioasă.

— Îmbrac-o! Să nu dea dracu’ să ieşi din baie fără ea!

Scap un alt icnet când mă îmbrânceşte spre uşa băii, hotărât să mă oblige să mă supun, într-un fel sau altul. Şi, deşi nu înţeleg ce vrea de la mine, nu mă opun.

Imediat ce mă baricadez înăuntru şi încui uşa în urma mea, mă uit o clipă în oglindă, apoi la rochia fină şi scumpă din braţele mele. O îmbrac fără tragere de inimă, lăsând halatul să cadă pe podeaua din marmură strălucitoare şi mătasea să-mi alunece lin pe piele. Abia după ce o pun pe mine, îi observ despicătura adâncă de pe piciorul drept, decolteul susţinut de şnurul din jurul gâtului şi bată din jurul taliei. Degeaba e lungă până la podea. În oglindă observ marginea bikinilor de plajă cum se iţeşte prin crăpătura rochiei.

Refuz să-mi pun întrebări şi după ce ies, iar Jordan mă scoate din vilă pe intrarea din faţă. Inima începe să-mi bată în ritmul sunetului produs de sandalele cu toc, asortate la ţinută, pe care acesta aproape mi le-a băgat la propriu pe gât şi, când sunt bombardată dintr-odată de curiozitate, mai că mă dărâmă de pe picioare.

Cu toate că mă străduiesc să am răbdare, nu

pot să nu mă întreb în sinea mea pentru ce m-am pregătit şi dacă e cazul să o fac şi psihic. Un gust amar îmi explodează în gură când sunt condusă spre vila Elitei, dar nu mă las doborâtă de multitudinea de gânduri negre care încep să-mi mişune prin minte cu fiecare pas care ne apropie de uşile din sticlă.

Ceva mă face să cred că asta are legătură cu Keith. În afară de cele două dăţi în care am interacţionat vag cu Micha, el rămâne singurul cu care am avut vreun contact direct.

Şi aflu curând că nu mă înşel, când Jordan mă duce chiar la uşa camerei lui şi bate de două ori, înainte s-o deschidă.

Păşesc înăuntru cu emoţii, văzându-l stând *în* pragul balconului şi îmbrăcat în aceleaşi haine casual. Ochelarii lui aviator atârnă de data asta în despicătura nasturilor descheiaţi de la cămaşă şi are o ţigară aprinsă în mână.

— Cară-te! îi cere bărbatului de lângă mine.

După doar un moment aud uşa cum se închide în urma lui, însă nu mă întorc să aflu dacă într-adevăr a plecat. Ochii îmi rămân agăţaţi de privirea intensă a lui Keith, care nu se clinteşte nici măcar un centimetru din prag.

— Vino mai aproape.

— Nu, murmur.

Oftează.

— Ellie, trebuie să înveţi să spui „da”, mă sfătuieşte. Încăpăţânarea asta nu o să-ţi aducă

nimic bun. Am auzit că nu mănânci din ce ţi se oferă. Nu-ţi place meniul sau are legătură cu revolta ta puerilă?

— Are legătură cu faptul că nu vreau nimic de la voi.

— Chiar dacă asta înseamnă să te înfometezi?

Sprâncenele i se arcuiesc în semn de mirare. Nu înţeleg unde vrea să ajungă cu asta, dar instinctul mă avertizează că nu ăsta e motivul adevărat pentru care m-a chemat aici.

— O să te îmbolnăveşti, mă informează printre dinţi.

— Şi ce-ţi pasă? întreb calmă.

— Am nevoie de tine sănătoasă.

Mai trage o ultimă dată din ţigară şi o aruncă peste balustradă, apoi porneşte cu paşi stăpâni spre locul în care mă aflu, oprindu-se abia când capul meu e lăsat pe spate, ca să-l pot privi.

— O să fiu sincer cu tine, îmi spune cu o seriozitate imbatabilă, privindu-mă chiar în ochi.

Îmi simt răsuflarea cum mi se opreşte în gât şi cum pulsul îmi creşte la fel de rapid ca temperatura din încăperea asta uriaşă şi acum fierbinte.

— Nu am timp şi nici răbdarea necesară pentru a te lua încet. Îmi place să cred că sunt un bărbat care ştie să spună lucrurilor pe nume şi să ceară, atunci când îşi doreşte ceva.

Să menţin contactul vizual, când acesta reuşeşte să mă răvăşească într-un mod de

nedescris, e din ce în ce mai dificil. Keith nu mă slăbeşte deloc. Parcă şi-ar fi propus în minte să mă privească cu o asemenea intensitate care-mi face obrajii să se înroşească de căldură şi stupoare.

Asemeni primei dăţi în care l-am văzut, în momentul în care a intrat pe uşa încăperii de la parter, îmbrăcat la costum, mă simt drogată. Atât de drogată, încât mă trezesc întrebându-l:

— Ce-ţi doreşti?

Ochii săi se mijesc, verdele lor luând foc subit, apoi spune, cuvintele rostogolindu-i-se de pe buze cu o lentoare înnebunitoare:

— Vreau să ţi-o trag.

Capitolul 7

Nu las nimic să iasă la iveală, deşi simt cum mă înfurii. Cred că este cea mai scandaloasă propunere care mi-a fost făcută, dar trebuie să mărturisesc că nu e primul bărbat care îmi cere asta într-un mod ferm. Totuşi, sunt uluită că are tupeul de a-mi face o astfel de propunere, când el e cauza principală pentru care am fost târâtă aici.

E nebun? Probabil. Totuşi, nici eu nu mă simt prea sănătoasă în momentul de faţă, ţinând cont că încep să văd prin asta o posibilă cale de scăpare.

Aşadar, netezindu-mi rochia cu palmele, inspir adânc şi îl întreb oarecum resemnată:

— Bănuiesc că, şi dacă aş spune „nu”, tot o să

iei ce-ţi doreşti, corect?

Tresărirea sprâncenelor sale îi trădează surprinderea şi nedumerirea, totodată.

— Dacă voiam să procedez astfel, nu cred că mai purtam discuţia asta acum, replică nonşalant. Am nevoie de acceptul tău. Bărbaţii adevăraţi nu au nevoie de forţă pentru a obţine o partidă de sex din partea unei femei.

— Situaţia în care ne aflăm acum nu prea te recomandă ca fiind un bărbat adevărat, Keith, i-o retez printre dinţi.

— Păpuşă, nu sunteţi aici pentru a fi abuzate sexual! pufneşte. Avem un cod pe care ţinem să-l respectăm cu sfinţenie. Dacă nu existau reguli, s-ar fi ales praful de tot. Niciun bărbat de pe insula asta nu are voie să atingă o fată care nu-şi doreşte să fie atinsă. De ce crezi că am nevoie de acceptul tău? Îmi doresc să fie ceva consimţit.

Iar mie nu-mi vine să cred că am ajuns să vorbesc despre asta cu el, la câteva ore de când mi-a promis că o să facă tot posibilul să mă distrugă. Parcă aş vorbi cu o altă persoană care poartă acelaşi chip şi acelaşi parfum ameţitor.

O fi bipolar. Sau poate că, înainte să-şi pună planul în aplicare, îşi doreşte să afle totul despre mine. Oricare ar fi răspunsul la comportamentul său contradictoriu, cert e că îmi lasă prilejul potrivit de a negocia cu el.

Nu-mi vine nici mie să cred că sunt dispusă să continui conversaţia asta revoltătoare, însă sunt

prea curioasă să aflu ce e dispus să facă pentru o noapte cu mine şi nu mă pot abţine. Fac un pas mic spre el, lăsându-mi şi mai mult capul pe spate. Sunt conştientă că ar trebui să fiu dezgustată acum.

— Care-i afacerea? întreb fără efort, dornică să aud totul.

— Poftim?

— Dacă mă vrei, trebuie să oferi ceva la schimb.

Scoate un sunet indignat, iar expresia i se schimbă dintr-una serioasă, într-una încurcată. Se vede clar că nu se aştepta să cer ceva. Probabil că, mai degrabă, se aştepta să fie respins categoric.

— Ce vrei?

Din tonul lui înţeleg că este, totuşi, dispus să negocieze, ceea ce mă face să mă simt şi mai ridicol decât mă simt deja.

— Cred că e evident ce vreau, spun sec. Să-mi dai drumul. Nu-mi pasă ce vreţi să faceţi voi aici şi ce o să se întâmple cu celelalte fete. Nici nu voi spune cuiva despre voi. Vreau doar să merg acasă.

Keith pufăie, înainte să chicotească amuzat, încercarea mea patetică de a mă salva nu dă roade şi sunt dezamăgită puţin. Pentru o clipă scurtă am crezut că o să fie chiar aşa de simplu.

— Asta nu o să se întâmple, Ellie. Indiferent cât de mult aş vrea să îţi simt cercelul ăla din limbă, care mă întărâtă al dracului de tare, nu pot

să te eliberez. Poţi să-mi ceri orice altceva.

— Cum ar fi? plescăi din buze.

— Diamante, rubine… Bijuterii.

Îl urmăresc revoltată. Am impresia că glumeşte!

— Un iaht.

Un iaht?!

Dorinţa de a-l lovi peste faţă devine insuportabilă, că îmi simt mâna tremurând pe lângă corp. Mă îndoiesc că a meritat-o vreodată în viaţa lui mai mult decât o merită acum.

— Nu sunt atât de ieftină, i-o trântesc printre dinţi. Dacă tot vrei să mă tratezi ca pe o prostituată, măcar măreşte miza, altfel o să mă simt jignită.

Aproape mârâi când îl văd ezitând, apoi privindu-mă uluit. Abia apoi îmi dau seama că avea alte aşteptări de la mine, când m-a adus aici. Văd pe faţa lui faptul că era complet sigur că va căpăta un „da”, contrar tuturor lucrurilor.

Acum sunt ferm convinsă că e nebun.

— În regulă, murmur uşor distratră, făcând un pas înapoi. Îţi doreşti lucruri pe care, de fapt, nu ţi le permiţi, dar totuşi ai curajul să negociezi.

— Îmi pot permite orice, mă contrazice tăios.

— Se pare că nu! mă răstesc. Pentru că, dacă este să mă întrebi pe mine, tot ce ai reuşit să faci acum a fost ne pierzi timpul amândurora cu propuneri pentru care, pe lângă faptul că sunt de-a dreptul dezgustătoare, nici nu eşti dispus să

oferi ceva valoros în schimb.

Mă apropii de el, scrâşnind din dinţi când ajung la apogeul furiei. Nici măcar bătaia cu cravaşa nu a fost capabilă să mă umilească mai mult.

— Poate că pe restul le-ai cumpărat deja cu bogăţiile tale, Keith, dar pe mine nu mă prosteşti aşa uşor. Încă o propunere de genul ăsta şi promit solemn că o să te sufoc în somn, chiar dacă a doua zi capul meu s-ar rostogoli pe plajă, la distanţă de trup! O să te termin!

Trântindu-i o ultimă privire ameninţătoare, pornesc cu paşi mari spre uşă şi părăsesc dormitorul nervoasă, străbătând coridorul spre scări înainte ca Jordan să se dezmeticească şi să se clintească din loc.

Cobor în grabă treptele, ţinând poalele rochiei cu mâinile şi auzindu-l pe paznic mergând în spatele meu. Ajungem la ieşire în acelaşi timp în care Micha intră şi se încruntă de îndată ce mă vede.

Nici nu vreau să ştiu cum arăt acum. Ca o Cenuşăreasă evadată de la balamuc, al cărei prinţ s-a dovedit a fi un dovleac afurisit.

— Ellie, ce faci aici?

Nu pierd timpul să-i răspund. Trec pe lângă el ca din puşcă, aproape alergând pe aleea pavată şi gândindu-mă intens la o modalitate prin care pot să i-o plătesc.

Acum ştiu că sunt gata să fac orice. Dacă până

în urmă cu un minut speram că există o soluţie prin care să pot scăpa, după trei ciocniri violente cu acelaşi om care mi-a promis că o să mă stoarcă de viaţă, devin convinsă că nu există una şi că a venit momentul să mă gândesc mai bine la cum să-i fac faţă, decât la cum să mă eliberez.

Sunt doar două opţiuni: eu sau el.

Când mă întorc la vila fetelor, încă le aud vociferând distrate pe terasa din spate. În continuare nervoasă, evit să mai iau vreun contact cu ele şi urc scările spre etaj, lăsându-l pe Jordan în living – acolo unde se opreşte de bunăvoie.

Ce e mai rău din tot ansamblul ăsta este că încep să mă obişnuiesc şi cu el, nu doar cu tot ce mă înconjoară. Deşi vila noastră e păzită în fiecare minut din zi sau noapte, prezenţa paznicilor nu mă mai deranjează la fel ca la început. Ba chiar am ajuns să le-o ignor de cele mai multe ori, ca şi când nici n-ar fi aici.

Nu vreau să mă obişnuiesc. Vreau să-mi refuz fiecare plăcere în parte, care e provocată de orice e al lor, pentru că aşa e normal. În ciuda faptului că locul ăsta pare să fi fost construit special ca să te înşele, îmi doresc să rămân conştientă de adevărul crud al situaţiei.

Dau buzna în dormitorul *meu,* aproape plângând de nervi, însă mă abţin când o găsesc pe Roxette aşezată pe patul din mijloc care, cumva, a ajuns să-mi aparţină. De îndată ce închid lent uşa în urma mea, aceasta se ridică şi mă studiază

curioasă, aşteptând ceva.

— Unde ai fost? vrea să ştie. La tipul ăla, nu-i aşa? Ţi-a făcut ceva?

— Calmează-te, îi cer cu glas tremurând, în speranţa că asta o va opri din turuit. În afară să mă enerveze cumplit, nu s-a întâmplat nimic.

Oftând, mă trântesc pe salteaua Miei, trecându-mi ambele mâini prin părul uşor ciufulit de curent, în schimb, Roxette se aşază la loc pe marginea patului meu, continuând să mă privească cu ochii-i mari şi incredibil de albaştri.

Spre deosebire de mine, ea arată perfect, cu părul ei cârlionţat şi lung, care mereu îi stă exact aşa cum ar trebui, şi cu rochia crem pe care o poartă peste trupul bine definit. Până şi eu mă simt uneori tentată să-mi las privirea să cadă în decolteul ei generos.

Chiar arată ca o păpuşă. Nu degeaba e aici.

— În orice caz, ce naiba vrea de la tine?! pufăie iritată. Începe să-ţi dea târcoale din ce în ce mai des. Nu e de mirare că celelalte fete trăiesc cu impresia că eşti un spion.

— Şi tu crezi asta? o întreb.

— Nu! pufneşte. Dar trebuie să recunosc că, uneori, mă cam derutezi.

Îmi arcuiesc curioasă o sprânceană, aşteptând să continue.

— Nu-mi dau seama dacă ştii foarte bine cum să-ţi controlezi emoţiile sau, pur şi simplu, întreaga situaţie nu te sperie. Dar cu siguranţă nu

te-am văzut niciodată înspăimântată ca să faci un atac de panică. Eu am avut trei până acum. Trei! Iar colegele mele de cameră au câte unul în fiecare seară, când vine timpul de culcare. Parcă ar fi nişte ceasuri elveţiene, căci le apucă mereu la aceeaşi oră. Doar tu te comporţi de parcă ar fi ceva normal să ne aflăm aici, pe punctul de a fi transformate în mirese pentru boşorogii străini.

— Exagerezi, o informez. Dacă nu fac crize de nervi, nu înseamnă că mă bucură.

— Atunci? întreabă şi mai curioasă. Cum naiba reuşeşti să te controlezi?

Ochii ei se mijesc cu suspiciune, trădând faptul că, undeva în sinea ei, are o fărâmă de neîncredere. Ce nu ştie ea e că mereu am avut un mod aparte de a reacţiona la situaţiile rele şi neaşteptate în care ajungeam să mă aflu, ca cea de acum. Până la urmă, m-am băgat des în necazuri şi îmi place să cred despre mine că sunt suficient de călită cât să tratez lucrurile cu răceală şi tacticos, în loc să mă panichez. Sunt convinsă că n-aş fi în stare niciodată să rezolv puzzle-ul, dacă nu îl gândesc în amănunt, cu mintea limpede.

Nu-mi pasă ce cred ceilalţi despre asta. Nu-mi pasă nici ce crede Roxette despre lipsa mea de reacţii exagerate, cu toate că a devenit cea mai apropiată persoană pe care o am în locul ăsta. În ultimele zile am învăţat că nu e o idee bună să le sar în ajutor şi că ar trebui să mă îngrijesc de propria-mi siguranţă, în special când se presupune

că sunt cea mai ameninţată dintre ele.

Gândul că urmează să fiu vândută unui bărbat necunoscut nu mă înspăimântă la fel de tare cât o face răzbunarea după care aleargă Keith, pentru Amelia.

— Ştii, când eram în liceu, obişnuiam să mă iau de colegii mai slabi, mărturisesc. Ba chiar pot spune că îmi făcea o oarecare plăcere. Mă făceau să mă simt mai puternică, mai importantă decât ei, ca şi când vieţile lor ar fi fost în mâinile mele şi eu aş fi decis ce s-ar fi putut întâmpla cu ele.

Roxette se încruntă, probabil întrebându-se în mintea ei de ce îi povestesc despre asta acum, când subiectul nedumeririi sale era cu totul altul. Nici eu nu ştiu exact de ce simt nevoia asta, dacă este să fiu sinceră. Poate că are legătură cu simplul fapt că nu-mi place ideea ca ea să se uite la mine ca la un potenţial intrus. Mă irită gândul că ar putea crede că sunt trimisă aici să stau cu ochii pe ele.

În concluzie, cumva îmi pasă şi nu-mi place.

— Aşa am găsit-o pe Amelia. Era ţinta noastră uşoară, pentru că niciodată nu îşi găsea curajul să ne ţină piept, indiferent cât de cruzi deveneam. Era simplu să ne batem joc de ea, ba chiar să întrecem orice măsură. Aşadar, într-o seară, am invitat-o la una dintre petreceri. Nu avea prea mulţi prieteni, aşa că nu a fost prea greu să o convingem să vină, mai ales când i-am spus că asta e ocazia ei să se integreze. Nu avea habar că

eu şi unul dintre prietenii mei am pus la cale un plan pentru ea şi că, de fapt, nu aveam de gând să o ajutăm să intre în peisaj, ci să o facem de ruşine. El a păcălit-o că e interesat de ea, că e îndrăgostit, iar eu i-am susţinut povestea, apoi a ademenit-o în dormitor, unde a filmat-o făcând sex. În următoarea zi de luni, videoul era deja pe site-ul liceului şi îl vedea toată lumea, inclusiv profesorii şi directorul.

— De ce-mi spui asta? mă întreabă Roxette bulversată.

Se uită la mine revoltată, ca şi când întreaga povestire i-a schimbat cu totul părerea despre mine. Şi pe bună dreptate, are toate motivele din lume să mă privească astfel, pentru că am fost crudă. Sunt sigură de asta.

Am ştiut în momentele acelea că, pentru o fată de şaisprezece ani, am înclinaţii anormale. Suferinţa altora mă făcea să mă simt bine. Principala mea atracţie nu erau băieţii buni sau răi, deşi clocoteau hormonii în mine ca un cazan sub presiune, ci cum să-i fac pe cei mai slabi să devină şi mai slabi şi uşor de controlat.

Erau marionetele mele, iar acum eu sunt marioneta altora. Roata chiar se întoarce, se pare.

— Pentru că Amelia e motivul pentru care sunt aici, îi spun. Asta în cazul în care te întrebai de ce nu sunt blondă sau orfană sau virgină.

— Să înţeleg că Amelia e aici, pe insula asta?

Mirarea de pe faţa ei şi din ton e foarte

evidentă.

— Nu, oftez. Când am fost în Grădina Edenului, am aflat că, de fapt, s-a sinucis la puţin timp de la toată treaba cu filmarea. Până atunci, am crezut că doar s-a transferat la un alt liceu, unde să nu mai fie ţinta tuturor răutăţilor mele şi ale celorlalţi. În schimb, eu şi prietenul meu am scăpat doar cu o simplă mustrare şi o suspendare de trei zile şi asta doar pentru că tatăl meu îl cunoştea pe director şi pentru că aveam note foarte bune.

Urmează o clipă de tăcere apăsătoare, în care îmi privesc lung degetele din poală, încercată de ruşinea pe care doar simpla prezenţă a lui Roxette mi-o provoacă.

— Atunci? mă întreabă apoi, confuză. Cine mai ştie despre asta?

— Keith, răspund prompt. În Grădina Edenului n-am aflat doar că aceasta s-a sinucis, nu s-a transferat la un alt liceu. Am aflat şi că avea nişte rude pe care n-ar trebui niciodată să le calci pe nervi.

— Prin urmare, Keith e rudă cu ea, constată cu voce tare, clătinând din cap dezaprobator. La naiba, Ellie! În ce rahat ai intrat?

— Unul mare, din câte se vede! Spre deosebire de voi, eu nu pot să fiu la fel de sigură că o să plec de aici vie şi nevătămată, mai ales după ce viaţa mi-a fost ameninţată de câteva ori bune, încă de când am ajuns pe insula asta

blestemată!

Roxette flutură frenetic din mână, crispându-se, în timp ce încearcă să spună ceva.

— Un lucru e cert, replică într-un final. Trebuie să fugi. Dacă tipul ăsta te are deja în vizor, e grav! Nu de alta, dar dintre toţi, el e cel care mă înspăimântă cel mai tare. Nici nu vreau să-mi imaginez ce ţi-ar putea face, dacă mai rămâi vreo clipă.

— Crezi că e atât de simplu? întreb iritată. Din câte ştiu eu, nu există niciun elicopter care să mă aştepte!

— Uite, se agită, ridicându-se val-vârtej în picioare. E imposibil să fim singurii oameni de pe insulă. Nu avem nicio idee ce se află dincolo de jungla asta! spune apoi, arătând cu degetul spre peretele din sticlă, pe care se vede întinderea infinită de vegetaţie. Cine ştie? Poate suntem mai aproape de civilizaţie decât credem.

Nu ştiu de ce, dar mă îndoiesc de asta. Când mă uit prin sticlă, văd o nesfârşită junglă şi un milion de şanse să nu o trec niciodată. Doar gândul să mă avânt acolo de una singură mă îngrozeşte puţin, pe lângă faptul că probabil nu aş reuşi să mă îndepărtez prea mult, înainte ca paznicii să îmi observe lipsa şi să pornească după mine.

În plus, dacă nu e nimic acolo? Dacă, într-adevăr, suntem singurii oameni de pe insula asta? Atunci s-ar presupune să n-am nicio şansă să

supravieţuiesc.

— Nu aş ajunge prea departe, o contrazic. Jordan e non-stop cu ochii pe mine. Dacă aş dispărea subit, ar fi doar o chestiune de timp până şi-ar da seama că am fugit şi ar veni după mine. Nu pot alerga mai repede decât el. În plus, nu vreau să ştiu ce m-ar aştepta, dacă cei din Elită ar afla că am avut o tentativă de a fugi de sub nasul lor. Keith m-ar omorî în secunda a doua!

— Şi ce propui? mă întreabă ţâfnoasă, strângându-şi braţele la piept.

Ei bine, n-am habar, dar instinctul îmi spune că e o idee proastă să încerc să fug şi mă încred în el. Aşadar, nu-mi rămâne altceva de făcut, decât să caut o altă soluţie. Nu mai contează ce ar putea include şi ce ar trebui să fac.

— Vom vedea.

După ce Roxette pleacă, durează foarte puţin timp până adorm fără să mă sinchisesc să mă dezbrac de rochie sau să mă gândesc că ar fi mai bine dacă aş mânca ceva.

Nu-mi dau seama cât dorm. Când deschid ochii, e tot întuneric, iar Angel şi Mia sunt în patul lor. Silueta din dreptul balconului, însă, mă face să tresar pe saltea şi să mă trag înapoi, până spatele meu se lipeşte de tăblia din lemn a patului, înainte să constat a cui este şi să mă relaxez.

Şi, deşi cele două fete dorm la doar câţiva centimetri de noi, asta nu-l împiedică pe Keith să se apropie, înghit în sec, ascultând cu atenţie

zgomotul paşilor săi, care se apasă cu putere pe podea. Poate că nu-l văd prea bine, dar ştiu că el e. Miroase la fel de ameţitor şi înţepător, totodată, un amestec ciudat de parfum şi tutun.

Nu înţeleg ce vrea să facă nici după ce degetele lui fierbinţi se înfăşoară pe gleznele mele şi, cu o smucitură puternică, mă reîntinde pe saltea. Mă prind cu o mână de marginea tăbliei, urmărindu-l printre gene şi cu răsuflarea întretăiată cum ocoleşte patul ca să ajungă pe partea dreaptă şi, fără să spună vreun cuvânt, îşi strecoară palmele sub fundul meu şi sub rochie, agăţând din mers betelia bikinilor de plajă.

Inima începe să-mi bată tot mai tare, pe măsură ce aceştia alunecă pe coapse, ghidaţi de mâinile lui dibace. Pe undeva prin mintea mea se trag câteva semnale de alarmă, însă nu mă pot opune. Icnesc când mă zgârie în treacăt pe picior, apoi îmi strâng dinţii ruşinată când se ridică asupra mea şi îşi lipeşte indexul de buze, făcându-mi semn să tac. Privirea pe care mi-o trânteşte în acelaşi timp mă face să mă simt certată.

— Keith…

— Shh… mă dojeneşte în şoaptă. Vreau doar să gust din tine.

Nu apuc să-l opresc. Capul lui se strecoară între coapsele mele, iar gura lui mă înhaţă dintr-odată, smulgându-mi un geamăt autentic. Spatele mi se arcuieşte dureros pe saltea şi ochii mi se închid, savurând din plin senzaţia limbii sale cum

mi se plimbă printre labiile deja umede de excitare.

Dumnezeule!

O mână apare de nicăieri şi îmi acoperă gura, mişcându-se atât de brusc încât mă smulge din visul fierbinte şi mă aruncă într-o realitate bulversantă. Ochii mi se măresc de spaimă când îmi dau seama că palma care-mi ţine gura închisă e reală şi mă apasă violent în saltea, căutând să-mi înăbuşe reacţiile.

Tipul de pe mine nu e Keith. Nu Keith e cel care are deja pantalonii lăsaţi pe coapse şi e gata să intre în mine cu forţa. Îl recunosc după câteva clipe în care mă străduiesc să-mi adun gândurile, ca fiind unul dintre paznici şi al cărui nume nu-l cunosc, dar care acum e pe cale să facă ceva necugetat.

Şi când adevărul crud mă izbeşte din plin, mă scutur cu putere, ca electrocutată, în speranţa că astfel o să-l dau jos de pe mine până nu e prea târziu. Degetele lui se adâncesc în obrajii mei, înecându-mi strigătul de spaimă, şi cu cealaltă mână îmi ţintuieşte trupul de saltea, blestemând în acelaşi timp printre dinţi, toate astea înainte să îmi întind braţul, să înşfac veioza de pe noptiera dintre patul meu şi al Miei – care doarme dusă – şi s-o izbesc de capul său.

Strigătul care-mi plonjează din gură, în momentul în care se trage înapoi ameţit, e menit să trezească şi morţii, nu doar toată casa. Ţip cât

mai tare, până îmi simt gâtlejul zgâriat, lăsând în urma lui o usturime atroce.

Îngrozită de-a dreptul, îl lovesc cu picioarele cât pot de puternic, răsturnându-l de pe pat. Paznicul se prăbuşeşte pe podea cu un sunet înfundat, iar eu mă întind direct spre Mia, agăţând-o zdravăn de cot. Mişcarea panicată pe care o fac mă aruncă din pat în acelaşi moment în care uşa se trânteşte de perete şi Jordan dă buzna înăuntru, prinzându-l pe inamic tocmai când voia s-o şteargă.

— Ce naiba cauţi aici?! îl întreabă pe un ton grav, care-mi înfioară pielea.

Abia apoi îmi iau răgazul de a mă uita la mine. Simt lipsa lenjeriei, iar sânul stâng e descoperit de decolteul rochiei dar, din fericire, nu mă simt ca şi când s-ar fi întâmplat şi altceva, în afară să-l prind peste mine, pregătit să mă posede.

Îmi acopăr goliciunea cu braţele când lumina se aprinde, iar Jordan mă găseşte prăbuşită pe porţiunea de podea dintre patul meu şi al Miei – care, suspect, rămâne la fel de nemişcată. Pentru o clipă agonizantă am impresia că am înnebunit, dar când o văd şi pe Angel anormal de adormită, în mintea mea îşi face loc o altă explicaţie.

Sunt sedate. Puternic sedate. N-au nici cea mai vagă idee ce se întâmplă aici, la doar câţiva centimetri de ele.

— Ellie!

Îmi ridic buimacă privirea spre bărbatul de

culoare din faţa mea şi îl observ studiindu-mă cu repezeală, ochii căprui oprindu-i-se pe decolteul pe care mă străduiesc să-l acopăr, apoi pe lenjeria de la marginea patului.

— La dracu', Brian! zbiară înfuriat.

John se înfiinţează şi el în pragul camerei, privind năucit cum cel de lângă mine îl înşfacă pe Brian de ceafă şi îi dă un brânci spre uşă.

— Du-o la clinică! latră Jordan la el, autoritar. Dacă aflu că s-a întâmplat ceva cu ea, o să vă omor pe toţi!

Mă ridic cu greu în picioare când John se apropie şi mă prinde de cot, pregătit să mă escorteze. Ies din dormitor cu genunchii tremurânzi, însă nu înainte de a arunca o privire asupra celor două fete adormite care, în ciuda forfotei care porneşte în întreaga vilă, nu mişcă deloc.

Fir-ar! A fost al naibii de aproape.

Capitolul 8

— Totul pare a fi în regulă!

Doctoriţa de origine spaniolă se ridică de pe scaunul dintre picioarele mele, punând capăt torturii ruşinoase. La naiba, niciodată nu mi-a plăcut la ginecolog, iar acum, ţinând cont de circumstanţe, îmi displace şi mai mult.

Când se îndepărtează, răsuflu uşurată. În timp ce ea îşi scoate mănuşile din latex, mă ridic în

capul oaselor şi îmi aranjez poalele rochiei, încă tremurând după spaima pe care am tras-o în noaptea asta.

Nu-mi vine să cred cât de aproape am fost să fiu abuzată de un ticălos care se pare că n-are suficient sânge în vene cât să încerce s-o facă atunci când sunt trează. Bineînţeles, după minute lungi de gândire, în care am trecut printr-un adevărat control medical, am ajuns la concluzia că Brian nu se aştepta deloc să mă trezesc. Ar fi trebuit să rămân la fel de nemişcată ca Mia şi Angel şi, probabil, toată casa. În pofida faptului că am urlat cât m-au ţinut plămânii, nimeni nu s-a deşteptat.

— Le drogaţi?

Întrebarea pe care o pun printre dinţii încleştaţi de nervi, o face pe doctoriţă să se întoarcă nedumerită spre mine, arcuindu-şi sprâncenele perfect pensate.

— E incredibil că, deşi am ţipat cât am putut de tare, colegele mele nici măcar nu s-au mişcat, darămite să se trezească, adaug tăios. Pot doar să bănuiesc că nici eu nu m-aş fi trezit la timp, dacă m-aş fi atins de mâncarea voastră.

— Linişteşte-te, îmi cere cu accentul ei ciudat şi cu o atitudine relaxată. Colegele tale au luat doar un supliment care să le ajute să doarmă mai bine.

— Să doarmă mai bine?! pufăi, încă urcată pe scaun.

— Medicamentul nu vă afectează în niciun fel. Doar vă ajută să vă odihniţi. E aprobat de către Elită.

Evident că e aprobat de către Elită. Ceva îmi spune că ei sunt cei care au venit cu ideea de la bun început. E mai uşor să fim controlate noaptea, când suntem răpuse de cine naiba ştie ce ne strecoară în mâncare. Niciuna dintre noi nu ar mai fi capabilă să riposteze sau să pună la cale un plan de fugă în toiul nopţii.

— Ei bine, eu nu vreau să-mi strecuraţi nimic în mâncare! mă răstesc la ea.

Oftând, aceasta se apropie de mine, aruncându-şi mănuşile în coşul de gunoi. Ezită un moment, întorcându-şi capul spre uşă, apoi mă priveşte cu ochii mari, de parcă ar încerca să-mi spună să fiu extrem de atentă, căci nu-mi va mai repeta.

— Ştiu că ai multe nemulţumiri, spune cu glas redus. Nu vreau să-mi închipui cum ar fi să mă aflu în pielea ta. Dar astfel de lucruri nu depind de mine, iar tu trebuie să fii conştientă de asta. Eu doar mă asigur că, ceea ce vi se administrează nu vă transformă în legume şi că rămâneţi sănătoase. Nimic mai mult.

Rămân tăcută, uitându-mă la ea surprinsă. De ce-mi spune asta? Nu sună ca nişte informaţii pe care le-ar oferi cineva care ar fi pe deplin de partea lor.

— Spune-mi, îi cer. A plecat cineva de aici viu

sau toată şarada cu licitaţia e doar o vrăjeală menită să ne ţină calme până se vor descotorosi de noi?

— Toate fetele care au fost aici au plecat sănătoase. Dacă vrei s-o faci la fel, îţi sugerez să fii inteligentă. Majoritatea dintre cei care vor veni să vă vadă la sfârşitul sezonului, sunt tineri şi putred de bogaţi, aşa că nu e atât de rău pe cât îţi închipui. O să trăiţi o viaţă la care nici măcar nu v-aţi permis vreodată să visaţi.

O ascult din ce în ce mai revoltată. Ăsta e sfatul ei? Să mă conformez ideii că voi fi vândută ca o jucărie doar pentru că, cel care urmează să mă cumpere are şanse mari să nu fie un moşneag libidinos? Cred că e ţicnită!

— Sunt curioasă dacă ţi-ai urma propriul sfat şi de partea cealaltă a baricadei. Probabil că nu. E uşor pentru tine să-ţi dai cu presupusul, atâta timp cât nu ai fost smulsă din sânul familiei tale şi adusă pe insulă cu forţa. Aşa că, bagă-ţi părerile în fund, doctore, că eu n-am nevoie de ele!

Sar de pe scaun în acelaşi moment în care John intră în cabinet fără să bată, vizibil plictisit de atâta aşteptare.

— E în regulă? o întreabă direct, făcând-o pe aceasta să se îndepărteze de mine. Şi nu mă lua cu explicaţii de-alea complicate de doctori, ca să nu pricep nimic.

— Nu s-a întâmplat nimic. Din fericire, domnişoara Bryant s-a trezit la timp.

John încuviinţează din cap, înainte să-şi întoarcă ochii spre mine şi să mă studieze din cap până în picioare, cu o mină întrebătoare. Confuzia de pe faţa lui are puterea de a mă face să mă simt jignită. Se uită la mine ca şi când n-ar înţelege deloc motivul pentru care Brian a luat-o razna şi şi-a încercat norocul.

— Totuşi, sugerez să-i dăm un calmant, adaugă doctoriţa, ignorându-mi dinadins expresia ofensată. A tras o sperietură zdravănă acolo! Mă îndoiesc că o să închidă vreun ochi în noaptea asta.

— N-am nevoie de niciun calmant! mă răstesc. În schimb, am nevoie să-l ţină cineva pe nemernicul ăla departe de mine!

— Nu mai bate atât din gură, fetiţo! mă apostrofează paznicul, surescitat. După toată aventura asta, sigur o să ai pază la uşă douăzeci şi patru din douăzeci şi patru! Am ştiut din prima clipă în care te-am văzut că o să aduci numai necazuri, la dracu'!

Ofticat, se răsuceşte pe călcâie şi părăseşte cabinetul la fel de nervos, lăsându-mă să clipesc debusolată în urma lui. Acum e vina mea?

Ies şi eu după el, cu gândul să-i cer nişte explicaţii şi să-l întreb care e problema lui cu mine, însă uit de toate când îl găsesc pe Keith în spaţiul de aşteptare al clinicii, în tricou, pantaloni de baschet şi cu părul ciufulit. E evident că a fost trezit din somn de întreaga aventură şi nu mă

îndoiesc că e deja la curent cu tot ce s-a întâmplat.

Totuşi, când îl văd aşteptând relaxat, simt subit cum sunt cuprinsă de o furie cum n-am mai simţit niciodată şi uit de prezenţa celor doi paznici din încăpere. Picioarele îmi prind viteză spre el şi nu mă opresc până când nu-l pocnesc cât sunt în stare de tare, întorcându-i faţa în cealaltă direcţie, înainte să năvălesc asupra lui cu pumnii.

— M-ai minţit! zbier tare, aprinzându-mă ca o bombă plină de nervi. Ticălos afurisit ce eşti! M-ai minţit!

Curând, nu mai am nici cel mai mic control asupra mea. Îl lovesc ba cu palmele, ba cu pumnii, în timp ce el nu face nimic ca să se apere de furia mea răsunătoare.

În momentul ăsta îl detest mai mult decât am făcut-o în clipa în care am înţeles că el e cel care m-a adus în colţul ăsta de lume, dacă este măcar posibil asta. N-am urât niciodată astfel o persoană, încât să-mi doresc să-i jupoi pielea de pe faţă cu unghiile.

Îl aud vag gemând încet, înainte să mă cuprindă strâns în braţe şi să mă oprească din a-l lovi ca o nebună. Şi, deşi braţele lui mă strâng puternic, nu mă opresc din a mă zbate înnebunită ca să mă eliberez şi să-l pedepsesc.

— Mi-ai spus că nimeni nu se atinge de noi! strig şi mai tare. Mi-ai promis că niciun bărbat de pe insula asta nu o să încerce să mă atingă, dacă nu vreau asta! Şi totuşi, la început erai tu, apoi a

apărut el de nicăieri!

Îmi muşc cu tărie limba când îmi dau seama ce am rostit cu voce tare, blestemând în gând faptul că n-am gândit-o deloc înainte. Drace! Mă opresc din zbătut şi îmi ridic privirea asupra lui, nervoasă atât pe mine, cât şi pe el.

Fir-ar Ellie!

Keith ajunge să se uite în jos la mine cu ochii plini de nedumerire şi puţin surprins de mărturisirea mea neaşteptată, care mă lasă fără cuvinte. Nu puteam s-o dau în bară mai tare!

— Poţi să repeţi ultima parte? mă îndeamnă cu un calm înşelător, înclinându-şi din nou capul în modul lui caracteristic.

Bineînţeles că a auzit. Nu am eu atât de mult noroc să fi surzit pe neaşteptate, tocmai când am spus cea mai mare prostie din lume.

— Du-te dracul bolborosesc iritată, ferindu-mi privirea de el şi de zgârietura colosală pe care i-am făcut-o pe obraz, ce aproape sângerează.

Îl aud şi îl simt oftând, moment în care îl privesc din nou, de data asta doar cu coada ochiului. Mă simt ruşinată că i-am furnizat din greşeală o informaţie care probabil o va folosi împotriva mea cândva. Ruşinată şi că, după toată propunerea lui scandaloasă, am ajuns să-l visez erotic pe blestematul ăsta.

— Nu-ţi face griji, replică apoi, revenind la subiectul de adineauri. Brian o să fie pedepsit pentru tot ce ţi-a făcut.

— Şi cu ce mă încălzeşte pe mine asta?! contraatac agitată, simţind cum mă aprind iar. Jigodia aia şi-a pus labele pe mine la câteva ore de când mi-ai promis că nu o să se întâmple niciodată una ca asta!

— Nu ţi-am promis nimic, Ellie, mi-o retează sec. Am spus doar că avem un cod care n-ar trebui să fie încălcat. Vezi tu, sunteţi singurele femei de pe insula asta şi sunteţi înconjurate din toate părţile de bărbaţi, încercăm pe cât de mult posibil să evităm astfel de incidente, însă…

— Însă codul vostru idiot nu funcţionează, îl completez acid. Ei bine, în noaptea asta mi-am dat şi eu seama că sunteţi buni de nimic. Spune-mi ceva nou!

Keith se eschivează câteva momente, parcă neştiind ce să mai replice.

— Uite care-i treaba, nemernicule! spun apoi, făcându-l atent la mine când îl împung cu degetul în piept. Dacă vreţi să nu vă fac probleme, măcar protejaţi-mă cum trebuie! Spune-le gorilelor tale să-şi ţină mâinile jegoase departe de mine, altfel o să încep să-i măcelăresc unul câte unul, până nu mai rămâne nimic din ei! Asta dacă te ţine căci, dacă mă întrebi pe mine, am impresia că paznicii tăi fac legea aici şi că tu eşti doar de umplutură!

Acesta cade pe gânduri pentru câteva secunde lungi, în care nici măcar nu mai respir. Mă priveşte cu intensitate, iar pentru un moment agonizant am impresia că vrea să mă înghită, însă

doar se zgâieşte lung, chibzuind asupra luării unei decizii.

— Vrei să fii răzbunată, Ellie? mă întreabă într-un final, arătând ca şi când abia îşi reprimă un rânjet.

— Da! mă răstesc la el, cât pot de serioasă. Animalul ăla trebuie să fie învăţat minte să-şi ţină labele acasă!

— Şi dacă ţi-ar fi plăcut?

Întrebarea lui mă lasă perplexă. Mă uit la el oripilată, sperând în sinea mea că glumeşte, însă nimic de pe faţa lui nu-mi dă de înţeles că întrebarea sa are scopul de a mă tachina.

Îmi proptesc mâinile în pieptul lui şi încerc să-l împing, însă braţele sale se strâng şi mai tare în jurul meu.

— Spune mai degrabă că eşti un laş! i-o trântesc pe un ton tăios, ştergându-i începutul de rânjet de pe buze şi smulgându-mă din braţele lui. Nu îndrepta toată atenţia asupra mea doar ca să ascunzi faptul că nu eşti în stare să-i ţii sub control.

Maxilarul i se încordează de nervi, trădându-i nemulţumirea faţă de atacul meu indiscret. Se pare că nu-i prea place să-i pun autoritatea sub semnul întrebării, în special în faţa celor doi paznici prezenţi.

Apoi îşi ridică ochii verzi asupra lui John şi îi spune prompt:

— Du-o în cameră şi să nu dea naiba să te

mişti de lângă uşă! În noaptea asta să nu-ţi iei ochii de pe ea.

— Am înţeles, domnule!

În schimb, eu pufnesc.

— Exact cum credeam, mormăi dezgustată. Un fătălău!

Atât mai apuc să replic, înainte ca John să mă scoată din clinică şi să mă conducă înapoi la vilă.

Abia când ceasul de pe noptieră indică ora nouă dimineaţa, Mia şi Angel dau semne de trezire, în timp ce eu n-am închis un ochi întreaga noapte sau ce a mai rămas din ea. De pe balcon, intru înapoi în dormitor şi îmi strâng braţele la piept, urmărind-o pe femeia cu şorţ alb, care pătrunde în încăpere şi se îndreaptă ţintă spre mine, purtând pe braţ o rochie din voal, lungă până la pământ şi cu model din dantelă, care seamănă cu o rochie de mireasă.

Încă nu-mi dau seama care e treaba cu dorinţele lor de a ne îmbrăca în alb, însă nu o refuz când femeia mi-o întinde cu un zâmbet prietenos, evitând să-mi vorbească. Apoi scoate din buzunarul şorţului o cutie dreptunghiulară şi mi-o întinde la fel de tăcută.

Imediat după ce aceasta pleacă, le aşez pe patul meu sub privirile nedumerite ale celor două blonde acum treze, care încă nu-şi găsesc energia necesară de a se da jos. Prind bucata de carton alb agăţat de rochie şi inspir adânc.

„Pregăteşte-te! K”. Atât.

— Ce-i aia? mă întreabă Mia, curioasă.

— Nimic.

Mototolesc cartonul în pumn şi îl arunc pe saltea. Să mă pregătesc? Pentru ce? Dacă este să mă uit la rochia pe care mi-a trimis-o, nimic nu-mi dă de bănuit pentru ce ar trebui să mă pregătesc. E una la fel de elegantă ca toate pe care ni le dăruiesc şi cu care, sinceră să fiu, încep să mă obişnuiesc.

Până la urmă, nu sunt chiar aşa de rele… Bănuiesc că, într-o astfel de situaţie, lucrurile puteau fi infinit mai rele. Dar, deşi ea este cea care ne-a adus aici pe toate, Elita parcă încearcă din răsputeri să ne răsfeţe ca pe nişte prinţese a căror bunăstare e cea mai importantă.

— Ştii, toate secretele astea încep să fie tot mai suspecte, Ellie, mă informează Mia pe un ton tăios, care parcă vrea să mă atenţioneze. Sunt de părere că ar trebui să ne spunem şi să ne susţinem una pe cealaltă, atâta timp cât suntem în acelaşi rahat.

— E doar o rochie, replic sec, aruncându-i o privire scurtă peste umăr. Să nu exagerăm.

— O rochie cu bileţel, intervine şi Angel. Se întâmplă ceva între tine şi tipul ăla? Cred că e şi dreptul nostru să ştim.

— Eşti vreun soi de favorită sau ce? mă pistonează şi Mia.

Le ascult pe fiecare în parte, devenind şi mai

uluită. Desigur că toate lucrurile pe care le face Keith nu mă prea ajută să dezmint vreo legătură între noi, însă sunt scandalizată de părerea celor două despre mine.

— Ăsta nu e un harem, fir-ar să fie! mă răstesc la ele, privindu-le pe rând urât. Niciuna nu e favorizată! Dacă nu eraţi al naibii de drogate azi-noapte, încât să nu aveţi habar ce s-a întâmplat lângă voi, aţi fi ştiut că aproape am fost violată, iar acum tipul ăsta încearcă să-mi fure ochii cu cadouri puerile!

Înşfac cutia de pe pat şi îi desfac capacul, aruncând curioasă o privire înăuntru, la perechea de cercei lungi şi argintii, care mă fac instantaneu să clipesc surprinsă.

— Uau! exclamă Angel dintr-odată, sărind de pe patul ei ca să se apropie de mine. Cred că au costat o avere!

Cred acelaşi lucru. Par a fi din platină încrustată cu cristale strălucitoare, menite să te lase complet mută.

Acum mi-e clar că încearcă să mă cumpere, după tot ce am pătimit noaptea trecută.

— Şi mai spui că nu există nicio favorită, comentează Mia urâcios, privindu-mă acuzatoare de pe saltea.

Ceva din vocea ei mă atenţionează că e geloasă, dar refuz să-i dau atenţia pe care aproape o cerşeşte. Iau rochia şi pornesc hotărâtă spre baie, gata să pun capăt discuţiei acesteia fără rost,

care nu face nimic altceva decât să mă calce pe nervi.

Nu cred că putea să spună ceva mai absurd decât asta. De ce m-ar favoriza cineva care mi-a promis solemn de nenumărate ori că vrea să mă tortureze? Pot doar să bănuiesc că toată treaba cu cerceii e doar o încercare patetică de a mă face să uit că m-a dus de nas.

Şi am de gând să i-o plătesc pentru asta! Nu e singurul care poate juca pe mai multe planuri.

Prin urmare, nu ies din baie până când nu îmbrac rochia cu bretele subţiri care, spre deosebire de cea de seara trecută, are două despicături adânci pe picioare, nu doar una. Corsetul creat special să acopere doar sânii şi niciun alt centimetru de piele, îmi lasă partea de deasupra lui complet goală, dezgolind-o şi mai mult când îmi prind părul lung şi brunet într-o coadă ridicată.

Atât Mia, cât şi Angel mă urmăresc curioase din dreptul paturilor, cum străbat încăperea şi mă aşez în faţa măsuţei de toaletă. Îmi vâr în ureche cerceii lungi, care ating baza gâtului, terminând în acelaşi moment în care Jordan deschide uşa şi îmi aruncă o privire în oglindă.

Drumul până afară îl petrec urmărită din toate colţurile vilei. Aud şuşotelile fetelor care se întreabă unde plec şi încerc din răsputeri să nu le dau importanţă, deşi devin răsunătoare.

Acum sunt mai curioasă să aflu unde mergem,

decât ce cred ele despre mine.

Mă ţin după Jordan până în faţa vilei, apoi pe alee. Devin tot mai nerăbdătoare, mai ales când îmi dau seama că nu mă conduce spre fântâna din centrul resortului sau spre una dintre cele opt clădiri poziţionate într-un semicerc, cu faţa spre plajă, ci pe o alee pe care până acum n-am mai fost şi care habar nu am unde se opreşte, dar care trece chiar printre vila noastră şi cea în care locuiesc paznicii insulei.

Colţul în care ajungem nu poate fi văzut de la balconul camerei mele. E locul în care jungla din spatele vilelor se desparte, lăsând loc unui teren drept, care ulterior îmi dau seama că serveşte drept poligon de tragere în aer liber şi spaţiu de antrenament pentru cei care au misiunea de a ne păzi non-stop.

Paşii mei devin mai nesiguri când părăsim aleea şi intrăm pe poteca nepavată. Apoi îi văd. Cei cinci bărbaţi din Elită ne aşteaptă relaxaţi, în timp ce în spatele lor stau aliniaţi toţi paznicii insulei – douăzeci la număr.

Sunt din ce în ce mai curioasă de motivul pentru care s-au adunat toţi aici şi de motivul pentru care m-au adus şi pe mine, însă nu spun nimic. Îl las pe Jordan să mă conducă până în faţa celor cinci, în mijlocul cărora e însuşi Keith, cu arbaleta lui la picioare.

Mă opresc şovăitor înaintea lui, simţindu-mi inima cum o ia la galop în piept, pe măsură ce

privirea-mi alunecă pe fiecare în parte.

— Ce se întâmplă? întreb confuză.

Când îmi întorc privirea pe el, îl surprind studiindu-mă leneş pe de-a-ntregul. Arată ca şi când ar fi pe deplin mulţumit că am îmbrăcat rochia pe care şi-o dorea şi că port cerceii de la el. De fapt, nici nu mă îndoiesc că asta îi aduce o oarecare satisfacţie. Ăsta era şi planul, până la urmă.

— Ai răbdare şi o să vezi, îmi răspunde cel pe care l-am catalogat deja ca fiind cel mai serios de aici şi pe care, ulterior, am aflat că îl cheamă Ryder.

Din fericire pentru mine, nici nu trebuie să aştept prea mult. De îndată ce îl văd pe Brian escortat de un alt paznic, înţeleg de ce mă aflu aici şi de ce se află şi ceilalţi.

Ochii mi se întorc spre Keith, cercetându-i chipul ars de soare. Pe obrazul lui, zgârietura pe care i-am făcut-o a căpătat o culoare puţin mai închisă decât bronzul său, dar nu pare că i-ar da prea multă atenţie, în special când privirea lui refuză să se mai ridice din decolteul meu.

Atât de previzibil…

— Ai vrut răzbunare, nu? mă întreabă într-un final, mutându-şi ochii într-ai mei. Acum poţi s-o ai şi, totodată, să le arăţi tuturor ce păţesc atunci când te ating fără permisiune. Toţi vor fi cu ochii pe tine, aşa că, fă-o memorabil, păpuşă!

Îmi întinde arbaleta neagră şi lucioasă,

aşteptând răbdător să o iau. Uimită, îmi întorc atenţia asupra lui Brian, care e oprit la aproximativ cinci metri de noi şi se holbează oripilat la Keith, parcă nevenindu-i să creadă că îmi lasă mie ocazia să-l răsplătesc pentru îndrăzneala de care a dat dovadă când şi-a pus labele pe mine. Îmi simt furia clocotindu-mi prin vene şi greaţa cum îmi strânge stomacul gol, când îmi amintesc de noaptea trecută.

Bărbatul acela, care nu cred că e trecut de treizeci de ani, merită cu vârf şi îndesat o pedeapsă. Fără milă.

Strângând din dinţi, întind mâna spre arbaletă, fără să-mi mut privirea de pe inamic. Când o apuc, constat că e mai grea decât mă aşteptam, dar asta nu mă împiedică să o apuc cu ambele braţe şi s-o ridic de la pământ.

Trebuie să recunosc că îl înţeleg pe Keith tot mai puţin. De la bun început m-a avertizat că mă va chinui în moduri oribile, iar acum îmi oferă prilejul de a mă răzbuna? Nu-mi dau seama dacă mişcarea asta în contradictoriu cu planul lui face parte dintr-un alt plan, dar e clar că nu am de gând să ratez ocazia de a-i oferi lui Brian tot ce merită.

Aşadar, când Keith face un pas înapoi ca să-mi ofere locul din faţa lui, mă poziţionez cu spatele la el şi cu faţa spre paznicul care e ţinut de către alţi doi. Dezgustul pe care îl simt faţă de el e prea mare şi nu-mi pasă dacă o să-l schilodesc sau

omor.

Hmm, se pare că vechiurile obiceiuri mor greu…

Apoi două mâini mari apar din spatele meu, ajutându-mă să ridic arbaleta la nivelul feţei. Keith mă cuprinde între braţe, apropiindu-se cât să-i pot simţi căldura trupului, care cumva e mai mare decât cea a soarelui care arde deasupra noastră. Tresar uşor când îl simt pe partea dreaptă, răsuflându-mi peste umărul gol.

— Vrei să-l omori sau doar să-l faci să sufere?

Îmi umezesc buzele în grabă, uitându-mă lung la Brian ca să-mi dau seama ce anume prefer mai mult. În acelaşi timp, mă străduiesc să fac abstracţie de valul de feromoni fierbinţi care năvăleşte peste mine, deconcentrându-mă aşa de tare că mă eschivez. E foarte aproape ca să pot gândi limpede. Doar îmi întorc încet privirea şi îl observ deasupra mea, zgâindu-se lung la pielea goală a gâtului, acolo unde-mi simt pulsul cum o ia razna.

— Sunt orice fel de monstru vrei tu, Ellie, dar nu sunt un laş, mă informează. Ce îţi doreşti să-i faci?

— Vreau să nu mai poată să şi-o tragă niciodată în viaţa lui.

Răutatea cu care-mi plonjează cuvintele din gură mă ia şi pe mine prin surprindere, nu doar pe el. Da, asta vreau să-i fac. Să-l nenorocesc pentru simplul fapt că a avut tupeul să se atingă de mine.

Concentrat, Keith apucă de partea din faţă a arbaletei şi îi apleacă vârful cu o idee, ţintind spre pelvisul paznicului care se agită în faţa noastră, revoltat.

Deşi strigă şi înjură, tot ce mai aud în momentele astea e răsuflarea lui Keith în urechea mea şi vocea gravă cu care îmi spune:

— Eşti periculoasă.

Da, sunt! Tocmai ţin în mâini arbaleta a cărei săgeată a trecut pe lângă capul meu doar cu câteva zile în urmă. E imposibil să nu simt puterea pe care mi-o oferă, cât şi senzaţia pe care până acum n-am mai gustat-o. Sunt plină de adrenalină, iar faptul că el nu se mai dezlipeşte de mine cât îmi arată trăgaciul, nu face nimic altceva decât să-mi alimenteze starea euforică pe care o am.

Braţele îmi tremură. Genunchii îmi tremură şi ei. De fapt, totul tremură în mine, vibrând la putere maximă. Urechile îmi sunt înfundate de vâjâiala produsă de sângele ce-mi aleargă neîncetat prin vene, prinzând kilometri la oră.

Îmi amintesc în detaliu visul pe care l-am avut, înainte să mă trezesc într-un coşmar adevărat. Îmi amintesc capul lui strecurându-se între picioarele mele, mâinile sale cum trăgeau lenjeria în jos, pe coapse… Faptul că stăteam nemişcată şi aşteptam. A fost deopotrivă bine şi greşit, în special când, pentru un moment scurt, mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi acceptat propunerea lui scandaloasă. Ce mi-ar fi făcut?

— Trage, Ellie.

Ezit cu degetul pe trăgaci, simţindu-l şi pe el cum tremură. Cu tot efortul din lume, îmi fixez atenţia asupra lui Brian – pe care îl văd ca prin farmec cum încearcă să se elibereze din strânsoarea celor doi paznici care-l ţin.

Apoi mi se opreşte inima în piept când, cu ajutorul lui Keith, lansez săgeata.

Capitolul 9

În momentul în care săgeata ţâşneşte din arbaletă, străbate distanţa de la mine la Brian şi se înfige în pelvisul acestuia, capăt mai multe reacţii deodată. Dincolo de urletele lui, care-mi ridică părul de pe ceafă de groază, aud un pufnet în spatele meu, un „Aud!” urmat de un sâsâit din partea regelui neîncoronat, pe nume Trent, şi un „Adu-mi aminte să n-o enervez niciodată”, spus de vocea pe care o recunosc ca fiind a lui Micha.

În schimb, eu strâng din dinţi, aşteptând clipa în care o să fiu lovită de o undă de regret, aruncându-i lui Keith o privire fugară peste umăr. Expresia pe care o are nu trădează nimic din ceea ce gândeşte acum. Nici faptul că îşi coboară ochii pe gura mea, sfredelindu-mi buzele, în loc să fie atent la dezastrul pe care l-am făcut.

Apoi îmi las ochii să alunece pe paznicii din spatele nostru, care privesc scena din faţa lor cu reacţii diferite. Unii sunt îngroziţi, iar alţii arată

de parcă n-ar da doi bani pe ce au văzut. Doar câţiva privesc totul cu maxilarele încleştate, ca şi când ar gândi în sinea lor că Brian şi-a meritat-o.

Şi chiar şi-a meritat-o! Acum sunt sigură că nu o să mai atingă nicio fată în viaţa lui, mai ales cu forţa, nici măcar pe cele care se dovedesc a fi o ţintă uşoară.

Ei bine, eu n-am fost, iar acum află pe pielea lui asta.

Mă întorc spre Keith şi îi trântesc arbaleta în braţe, alături de o căutătură ameninţătoare, neezitând să-i spun:

— Ţine-i departe de mine!

Dau să plec pe acelaşi drum pe care am venit, însă Ryder îmi taie rapid calea, înainte să ajung prea departe. Cu mâinile strânse la spate, se uită la mine de sus în jos, apoi îşi fixează ochii căprui într-ai mei, arcuindu-şi sceptic o sprânceană.

— Unde pleci? vrea să ştie. Mă gândeam să serveşti micul dejun cu noi în dimineaţa asta.

— Să-mi strecuraţi somnifere în mâncare sau pentru ce? îl întreb tăios. Ce anume de pe faţa mea îţi dă de înţeles că am vreun chef să fiu compania voastră?

Micha începe să râdă în spatele meu, probabil distrat de atacul pe care îl lansez asupra celui mai serios membru al Elitei.

— Sau poate vrei şi tu o săgeată în boaşe şi nu ştii cum s-o ceri!

— Îţi sugerez să ai grijă cum vorbeşti cu mine,

păpuşă mică, replică Ryder cu o mină înfumurată, privindu-mă amenințător de pe picioarele sale lungi. În plus, nu ţin minte să-ţi fi dat de ales. Nu era o invitaţie, ci un ordin. Acum rămâne la aprecierea ta dacă mergi de una singură sau te duc acolo de păr.

Mă încrunt urât la el, ca să vadă că nu apreciez deloc felul lui de a se adresa. Nu că i-ar păsa prea mult. Chipul lui rămâne la fel de impasibil, dându-mi de înţeles că singurul loc în care îl doare de revolta mea este în cot!

— Cineva trebuie să-ţi explice regulile locului, Ellie, adaugă grav. Sunt mai mult decât bucuros s-o fac eu! Şi, când vom termina, sunt curios dacă o să mai ai tupeu să-ţi deschizi gura slobodă în faţa mea!

— Ai grijă, îl atenţionez, rânjindu-i lasciv ca să-l calc pe nervi. Am trecut deja prin ce era mai rău. Trebuie să ridici ştacheta, dacă vrei să mă sperii.

— Hmm. Eu cred că încă n-ai văzut nimic!

Privindu-mă pentru alte două clipe lungi, acesta replică dintr-odată:

— Frumoşi cercei.

Apoi se întoarce şi porneşte pe aleea pe care am fost adusă, urmat îndeaproape de Deke – cel mai tăcut şi mai retras dintre toţi –, cât şi de Micha.

Keith e cel care se opreşte în faţa mea şi îşi mângâie urma de barbă neagră care îi acoperă

maxilarul, lăsându-şi în acelaşi timp ochii să alunece pe mine. Nici măcar nu se străduieşte să fie discret.

— Arăţi de milioane, îmi spune sincer.

— Nu o să mă culc cu tine, i-o retez.

Ochii i se mijesc, de parcă replica mea l-ar fi luat prin surprindere. Cu toate astea, nu pare nervos sau iritat de faptul că i-o retez chiar înainte s-o rostească. Doar se uită intens la mine, cu o expresie greu de descifrat, făcându-mă să mă fâstâcesc în faţa lui ca o adolescentă ruşinată care îl găseşte al naibii de intimidant.

Şi chiar e intimidant. Când se uită la mine, mereu am impresia că mă despică în mintea lui, ca să mă studieze mai bine.

— Eşti conştientă că Brian ar putea muri, nu? Şi chiar dacă n-ar face-o, e clar că l-ai nenorocit pe viaţă.

— Aşa, şi? întreb nervoasă.

Arunc o privire asupra paznicului care e scos din poligon mai mult pe braţe şi scrâşnesc din dinţi.

— Nu arăţi de parcă ai avea vreun regret, constată. Bănuiesc că eşti obişnuită să nenoroceşti vieţile altor oameni.

Nu-mi place ce insinuează. Îmi aduce aminte că povestea asta nu e chiar aşa de simplă precum pare acum, după ce mi-a lăsat ocazia să mă răzbun. Mă îndoiesc că o să uite de Amelia doar pentru că mă vrea.

— Tu mi-ai pus arbaleta în mâini, îi amintesc.

— Iar tu mi-ai arătat din ce esenţă eşti făcută, încă îţi place să profiţi de slăbiciunea oamenilor. Brian era ţinut, iar tu nu ai ezitat nici măcar o clipă să apeşi pe trăgaci.

— Şi pot s-o mai fac o dată, dacă e nevoie, contraatac printre dinţi, apropiindu-mă de el cu o idee, ca să-mi vadă avertismentul din ochi. Asta păţesc cei care se ating de mine fără să le dau voie. Ar trebui să îl iei ca pe un avertisment, Keith.

Acesta îşi înclină din nou capul, sfredelindu-mă cu atenţie, până simt cum mă încearcă o migrenă. Îmi lasă senzaţia că mă lupt cu morile de vânt.

E vizibil mult mai înalt şi mai puternic decât mine. Cu un cap mai înalt. Sunt nevoită să-mi ridic ochii ca să-l pot privi în faţă, ceea ce nu e un avantaj pentru mine. În plus, omul ăsta e plin de muşchi, unii care ar putea să-mi facă ce vor ei. Nu ar depune cine ştie ce efort ca să mă supună.

— N-am nevoie de un avertisment, Ellie, spune într-un final, pe cel mai serios ton al său. Sunt convins că o să vii singură la mine şi nici măcar nu o să mişc un deget.

— Zău? mă încrunt. De ce?

— Pentru că îţi place puterea şi eşti perversă. Atât de simplu e. O să încerci să faci ceea ce au încercat şi altele, iar eu sunt mai mult decât dispus să văd ce poţi. Până la urmă, nu e nimic interesant de făcut pe insula asta, în afară să te

văd pe tine cum te străduieşti să-mi intri în graţii.

Deschid gura să-l contrazic, însă îmi întoarce spatele şi porneşte după ceilalţi, lăsându-mă nedumerită şi frustrată în aceeaşi măsură. Ticălosul!

E doar o chestiune de timp până mă pun şi eu în mişcare, împinsă de la spate de către Jordan – care nu mă conduce înapoi la vila din care m-a luat. Înţeleg că invitaţia lui Ryder la masă nu e discutabilă, căci paznicul de culoare mă trage pe acelaşi drum pe care au pornit şi ei.

Iar eu, sincer, sunt tare curioasă să aflu ce vor de la mine. Instinctul îmi spune că există un motiv bun în spatele locului pe care mi-l oferă la masa lor.

Prin urmare, nu mă opun. Îl las pe Jordan să mă conducă până la vila lor, urmându-l prin livingul spaţios, apoi pe coridorul care duce spre ieşirea din spate.

Ieşim din nou în căldura sufocantă a insulei, unde masa de pe terasă este deja aranjată şi ocupată de cei cinci membri ai Elitei. Mă aşez cu inima strânsă pe scaunul de lângă Micha, observând din primul moment cine îl ocupă pe cel din capul mesei.

Devin din ce în ce mai sigură pe faptul că el e şeful aici, ceea ce nu e prea bine pentru mine. Sunt curioasă dacă tot ideea lui Keith a fost şi cea cu afacerea asta. Am aflat deja că el e vinovatul pentru prezenţa mea, dar oare tot el e vinovatul şi

pentru tot ce se întâmplă şi ce s-a întâmplat aici? El e cel care selectează fetele şi le pune un preţ? Tot el e cel din spatele licitaţiilor? Câte fete au trecut prin mâinile lui, înainte să fie trimise în lume la braţul unui necunoscut care a aruncat o geantă de bani pentru ele?

Am prea multe întrebări şi abia mă abţin să nu deschid gura şi să le pun. În schimb, îmi aplec privirea în farfuria pe care femeia în şorţ mi-o aşază în faţă. Îmi amintesc de ea ca fiind aceeaşi femeie pe care am văzut-o în prima zi, în bucătăria lor.

Mă simt ca o oaie între lupi flămânzi.

— Am auzit că nu vrei să mănânci.

Cel care începe discuţia e însuşi Ryder, aşezat pe scaunul din faţa mea. E sprijinit de spătar şi are o atitudine relaxată, ca şi când n-ar avea nici cea mai mică grijă. Păru-i şaten e prins într-o coadă mică, iar privirea-i este una vigilentă.

— Nu ţi-a spus nimeni că nu apreciem răzvrătirile?

— Acum şi să mănânc e un ordin? întreb curioasă, arcuindu-mi sprâncenele la el.

— De fapt, ţine doar de sănătatea ta, mă contrazice sec. Dacă nu mănânci, o să fii slăbită. Dacă eşti slăbită, o să-ţi petreci mai mult timp la clinică, decât făcând orice altceva. Celelalte au înţeles asta, mai puţin tu. La fel s-a întâmplat şi în cazul hainelor pe care ţi le-am oferit, dar se pare că te-ai dat pe brazdă.

— Nu înţeleg de ce simţiţi nevoia de a controla totul, inclusiv cum ne îmbrăcăm, replic tăios, privindu-i pe rând. Nu e suficient că ne ţineţi aici împotriva voinţei noastre?

— Tu chiar nu pricepi, nu-i aşa?

Intervenţia lui Keith mă lasă fără cuvinte. Mă uit lung la el, întrebându-mă ce ar fi de priceput. E evident că ei sunt cei care controlează totul, până la cel mai mic detaliu, începând de la ce mâncăm, până la ce bijuterii purtăm.

— Nu sunteţi prizoniere aici, continuă serios, ochii lui verzi sfredelindu-mă din nou, cu o atenţie debordantă.

— Nu sunteţi ţinute în lanţuri, nu-i aşa? punctează şi Ryder, atrăgându-mi atenţia asupra lui. Din contră, vă puteţi duce oriunde vreţi. Puteţi face plajă sau puteţi merge la SPA. Sunteţi îmbrăcate în cele mai fine şi scumpe materiale şi purtaţi cele mai scumpe bijuterii. Creaţiile de pe voi costă mii de dolari, Ellie. Doar şifonierul tău e estimat la o valoare pe care nici măcar nu ţi-o poţi imagina. Singurul lucru pe care nu-l puteţi face, însă, este să plecaţi.

— În concluzie, tot prizoniere suntem, dar mai bine îmbrăcate! i-o trântesc posacă.

Ryder scoate un sunet indignat, privindu-mă de parcă aş fi dat dovadă de o prostie mai mare decât mine, când am scos asta pe gură.

— Ar trebui să fii recunoscătoare! mă acuză Trent cu aroganţă, aşezat lângă Ryder. Când o să

părăseşti insula, o să fii inimaginabil de bogată!

— Asta dacă o va dori cineva.

Toate capetele se întorc brusc spre Keith, inclusiv al meu, şi toţi par să fie surprinşi de replica lui. Nu ştiu ce vrea să spună cu asta, dar nu ştiu nici dacă ar trebui să mă simt jignită sau nu, de apropoul indiscret pe care îl bate.

— Fii mai explicit, îi cere Deke, reuşind într-un final să-şi deschidă gura.

Keith nici nu se uită la el. Privirea lui poposeşte asupra mea, iar un rânjet batjocoritor ia formă pe buzele-i pline, având darul de a-mi aprinde nervii deja întinşi.

— Încă nu sunt convins dacă ar trebui să-i punem un preţ sau s-o facem cadou celui care o vrea, spune senin. Până la urmă, nu are nimic bun de oferit. Nici măcar nu e virgină.

— Tu eşti cel care a vrut-o de la bun început, îi reaminteşte Ryder enervat. Tu eşti cel care a adus-o aici!

Îmi simt obrajii luând foc şi îmi cobor privirea în farfuria mea, ca să-i ascund de ei. Proastă zi mi-am mai ales, în care să-mi prind părul. Acum mă simt la fel de expusă ca şi cum aş fi fost să stau la masa lor în pielea goală.

Şi, pe lângă toate astea, îmi mai simt şi stomacul răzvrătindu-se când mirosul omletei proaspete ajunge la nasul meu. Când apuc tacâmurile de lângă farfurie, o fac pentru a mă ţine ocupată ca să nu mă mai uit la el

scandalizată.

Cum adică să mă ofere cadou? Nici dacă mi-ar fi spus că nu valorez mai mult de un dolar american nu m-aş fi simţit mai jignită.

— Fir-ar să fie, Keith! exclamă Ryder, înfuriat, lovind marginea mesei cu pumnul. Nu astea erau regulile!

— Eu sunt cel care face regulile aici, dacă mai ţii minte! i-o retează brunetul prompt, întorcându-şi leneş privirea spre el. Dacă vreau s-o dau gratis, o s-o dau gratis. Asta doar în cazul în care o să se dovedească a fi nefolositoare.

— Ce vrei să spui? îl întreabă Micha, curios.

Asta aş vrea să ştiu şi eu. Tot instinctul îmi spune că replica lui nu are legătură cu propunerea indecentă pe care mi-a făcut-o, ci cu totul altceva. Probabil, cu ceva mai scandalos decât ideea proastă pe care a avut-o, de a mă culca cu el.

— Poate că voi sunteţi complet orbi şi surzi, dar eu nu sunt! rânjeşte, uitându-se la mine cu coada ochiului. Micuţa noastră Ellie a încins nişte spirite în cealaltă vilă. Majoritatea fetelor cred că e un spion trimis de noi, ca să ne ţină la curent cu orice fac. Nu-i aşa, scumpo? mă întreabă.

Refuz să-i ofer un răspuns. Doar îmi încleştez maxilarul şi-l privesc cu ciudă, dorindu-mi să-l lovesc.

— Asta pe lângă faptul că trăiesc cu impresia că şi-o trage cu mine, adaugă zeflemitor, chicotind spre final.

De data asta, toate capetele se întorc spre mine şi sunt bombardată din toate părţile de ocheade răutăcioase. Până şi pe Jordan îl observ privindu-mă urât din picioare, din spatele lui Ryder.

— E doar o chestiune de timp până când lucrurile se vor agrava şi o vor linşa, continuă Keith la fel de bine dispus.

— De unde ştii asta? îl întreabă Deke, la fel de relaxat ca până acum.

— Pentru că ăsta e primul instinct al lor, să se protejeze reciproc. Din nefericire pentru Ellie, nu a reuşit să-şi găsească niciun aliat, în afară de blonda aia creaţă care a început să-i ţină isonul tot mai des.

Aşadar, cred că a venit timpul să-şi aleagă o tabără pentru care să joace.

Nu-mi dau seama ce vrea de la mine, însă felul în care vorbeşte mă face să înţeleg că deja are un plan în minte, unul care mă include. Cert e că a reuşit să mă facă atentă la el, mai ales când îl văd atât de convins că lucrurile o vor lua razna cât de curând.

Chiar mă vor linşa, aşa cum crede? Bănuiesc că da. Deşi abia dacă s-a împlinit o săptămână de când suntem aici, pot să fiu de acord cu el în privinţa faptului că se formează grupuri şi că nimeni nu e de partea mea, în afară de Roxette. Până şi cu ea, lucrurile sunt complicate, dacă este să fiu sinceră.

Dar asta nu înseamnă că sunt dispusă să negociez cu Keith sau cu oricare dintre ei. Până la urmă, ei sunt vinovaţi de rahatul în care am ajuns să mă scald.

— Ce vrei de la mine? întreb printre dinţi, iritată de direcţia în care o ia discuţia. Să le spionez? Dacă acum trăiesc cu impresia că sunt o trădătoare printre ele, imaginează-ţi numai ce s-ar întâmpla dacă le-aş da motive să creadă că au dreptate!

— Nu vreau să le spionezi, mi-o retează sec.

— Atunci?

Îmi arcuiesc sprâncenele în semn de curiozitate, aşteptând să-mi explice, însă trebuie să recunosc că toată treaba începe să miroasă urât.

Nu sunt pregătită să mă sacrific pentru ei, indiferent care ar fi răsplata, şi nici n-am voie să uit de partea cui ar trebui să fiu.

Ceilalţi rămân tăcuţi, dar ştiu că urmăresc toată discuţia cu luare aminte. Pe niciunul nu-l văd interesat de mâncarea din faţa lor, aşa cum sunt de schimbul de replici dintre mine şi Keith.

— Ştim amândoi cine eşti, îmi spune detaşat, lăsându-se pe spătarul scaunului său. O să fie floare la ureche pentru tine să le manipulezi, să le controlezi… Să devii păpuşarul lor.

— Mai exact?

— O să le ajuţi să se acomodeze cu ideea că acum ne aparţin nouă, iar tu vei pleca liberă la

sfârşitul sezonului.

Keith lansează oferta pe cel mai nonşalant ton al său, ademenindu-mă cum ştie mai bine, în timp ce restul înmărmuresc. Cu coada ochiului văd expresia şocată de pe chipul lui Ryder şi nedumerirea de pe feţele celorlalţi.

Îmi oferă libertatea? Până şi eu sunt uluită de asta. Nu are sens! Chiar dacă oferta lui e a naibii de tentantă, nu o pot lua în serios. Keith mi-a promis că nu voi pleca de aici până nu voi plăti pentru tot ce s-a întâmplat cu Amelia. Ce s-a schimbat?

Apoi îmi dau seama. Acesta încearcă să mă momească, ca să mă oprească din a mă mai agita. Ştie că, dacă voi continua să mă răzvrătesc, şi celelalte o vor face. Nu o să ne mai poate controla pe toate, oricâte măsuri ar lua împotriva noastră.

Oricum ar fi, jocul pe care îl face cu mine nu reuşeşte nimic altceva, decât să mă enerveze.

— Şi dacă refuz? vreau să ştiu, privindu-l cu toată atenţia, în aşteptarea unui răspuns.

— Dacă refuzi… nu-mi dai de ales decât să revin la planul iniţial şi la motivul pentru care eşti aici, răspunde serios.

Înghit în sec. Nu-mi place cum sună asta. Pentru un moment am crezut că a uitat de asta, că e mai concentrat să-mi ajungă în chiloţi, decât să mă facă să regret tot ce s-a întâmplat cu Amelia.

— De ce am impresia că între voi doi există ceva?

Întrebarea lui Ryder îmi distruge concentrarea şi întrerupe contactul vizual dintre mine şi Keith. Ambii ne uităm la bărbatul de pe partea cealaltă a mesei, care are o expresie suspicioasă.

— La fel cred şi eu, replică Trent, scos din fire. Ne ascunzi ceva, Keith?

— Nimic care să vă intereseze, le spune senin. Acum vreau doar răspunsul ei la propunerea mea, dacă nu vă deranjează.

Ochii lui verzi se întorc apoi spre mine, rânjindu-mi lasciv şi mortal. Sângele începe să-mi clocotească de furie, mai ales când îmi dau seama că, într-adevăr, se aşteaptă să schimb tabăra.

E incredibil cum poate bărbatul ăsta ireal de enervant şi incitant în acelaşi timp, să mă facă să fierb în doar câteva momente. E scandalos de nesimţit!

Aşa că nu mă pot abţine să nu-i răsplătesc îndrăzneala aşa cum merită, de altminteri. Las tacâmurile pe marginea farfuriei şi îmi ridic mâna, arătându-i degetul mijlociu în toată splendoarea lui, ca să înţeleagă că şi-a ales prost persoana pe care s-o tragă în jocul lui murdar.

Cum spunea şi el, ştim amândoi din ce esenţă sunt făcută. Tocmai m-am asigurat că Brian nu o să mai atingă o fată în viaţa lui, după ce şi-a pus mâinile pe mine.

Cu un nerv zbătându-i-se violent pe maxilar, dovadă că nu-i place deloc răspunsul meu, acesta se ridică val-vârtej de pe scaun şi se apleacă spre

Jordan, şoptindu-i ceva la ureche, înainte să pornească cu paşi mari şi hotărâţi spre intrarea în vilă şi să dispară.

În următoarea clipă, paznicul feroce mă înşfacă de păr şi mă ridică forţat în picioare, trăgându-mă după el. Sâsâi îndurerată printre dinţi cât străbatem în grabă coridorul şi ieşim pe uşile din faţă. Nu-mi ia mult timp, însă, să-mi dau seama ce urmează să se întâmple, în special când acesta porneşte pe drumul care deja îmi devine familiar. Din nou voi fi băgată în Grădina Edenului pentru o pedeapsă. *Minunat.*

Din ce în ce mai furioasă, fac eforturi supranaturale să nu mă opun. În schimb, îmi strâng cu putere dinţii, scrâşnind din ei, pe măsură ce mintea mi-e inundată de tot soiul de gânduri negre.

Ajunge! Dacă până acum îmi părea rău pentru ce s-a întâmplat cu Amelia, în momentul ăsta înţeleg, în sfârşit, că nu voi supravieţui niciodată dacă voi continua să mă privesc ca pe o victimă. Keith o să mă trântească în genunchi, într-un fel sau altul, iar eu nu voi fi capabilă să-l opresc, atâta timp cât o să-mi plâng de milă la nesfârşit. Am făcut lucruri mai rele.

În concluzie, nu mă deranjează deloc să atac Regele, apoi să-i iau tronul, dacă asta e ceea ce trebuie să fac!

Capitolul 10

Lanţul de care Jordan îmi prinde încheieturile e prins de tavan. Când termină cu mine, abia mai ating pământul cu vârful picioarelor acum desculţe, iar braţele îmi sunt aşa întinse, că simt cum muşchii lor încep să protesteze.

Nu-mi vine să cred că am ajuns din nou în postura asta. Mă uit în sus, spre tavanul serei, lăsându-mi capul pe spate, şi nu rezist să nu mă întreb care e scopul lanţului gros de care atârn. Nu-l găsesc folositor la nimic altceva, decât să mă ţină aproape suspendată, încercând cu disperare să îmi opresc legănatul cu picioarele.

Iar Jordan pare să se distreze copios pe seama mea acum. Bărbatul de culoare stă la doar doi paşi distanţă şi rânjeşte pe sub mustăţi, ca un motan pervers.

— Ia-ţi un scaun, ticălosule! bolborosesc înfuriată. Dacă tot ai de gând să stai şi să priveşti, măcar să nu oboseşti!

— N-aş fi crezut că o să am vreodată ocazia să văd aşa ceva, mărturiseşte, lingându-şi languros buzele-i groase. Acum înţeleg de ce Keith a ţinut morţiş să construiască grădina asta. E o adevărată plăcere să te văd atârnând ca o patetică.

— Ce vrei să spui cu asta?! mă răstesc, atât enervată, cât şi curioasă.

Cum adică Keith a ţinut morţiş să construiască

grădina? Nu e aici dintotdeauna? Ai crede că este, dacă ai privi în jurul tău puţin. E foarte îngrijită şi impresionant de fermecătoare, încât ai putea băga mâna în foc că a fost aici de la începutul timpului.

— Nu ştiai? mă întreabă batjocoritor, hohotind şi mai tare. Grădina Edenului a fost construită special pentru tine!

Mă opresc din foit, holbându-mă la el. Minte! Ăsta e primul lucru care îmi trece prin cap. E ridicol să fie adevărat. Keith nu pare nici pe departe un om al dramei, ca să pună la cale un asemenea loc special pentru a mă tortura în el, când ar fi fost mai uşor s-o facă în oricare alt loc.

Sau este? E puţin poetic, dacă stau bine să mă gândesc, dar ideea rămâne la fel de absurdă.

Apoi mă uit în jurul meu mai atent decât am făcut-o întâia oară când am fost adusă aici. Dacă, într-adevăr, Grădina Edenului a fost construită special pentru asta? Nu ca să servească drept loc de escapadă, care să-ţi încânte simţurile cu frumuseţile ei interioare, ci pentru tortură? Asta ar explica de ce, în colţul ăsta de Paradis, există elemente care n-ar trebui să-şi aibă locul aici, cum e lanţul ăsta sau crucea de care am fost legată cu ceva timp în urmă.

Mă întreb ce altceva se mai ascunde în vegetaţia care mă înconjoară din toate unghiurile. Nu cred că vreau să aflu.

— Şi îţi stă al naibii de bine în ea!

Replica lui are darul de a mă înfuria enorm, că

nu mai gândesc când pornesc spre el, dornică să-l ajung. Şi, deşi ating aleea doar cu vârful degetelor, e suficient să mă legăn spre el până când lanţul se smuceşte brusc şi aproape mă aruncă înapoi.

Pentru o clipă am senzaţia că urmează să mă prăbuşesc. Pământul fuge de sub mine şi mă învârt de câteva ori, reuşind să mă opresc cu spatele la el. Legătura strânsă care-mi ţine încheieturile unite muşcă din pielea mea, făcându-mă să gem de durere.

Jordan hohoteşte şi mai tare.

— Tu chiar nu înţelegi? întreabă amuzat, vocea lui răsunând cu ecou în seră. Nu poţi scăpa!

Mă întorc cu greu cu faţa spre el, simţindu-mă frustrată; mai am puţin până să plâng de-a binelea. Râsetul lui gros e mai jignitor decât faptul că atârn aici, în faţa lui, în cea mai jalnică poziţie.

— Fetiţo, eşti deja o cauză pierdută! exclamă, aruncându-şi braţele pe lângă corp şi privindu-mă cu o seriozitate batjocoritoare. Ai fost o cauză pierdută încă de când ai fost adusă pe insula asta! E doar o chestiune de timp până când şeful îşi va da seama de asta şi o să se descotorosească de tine!

— Mai vedem noi! mârâi. Nu te culca pe o ureche, Jordan! Cred că acelaşi lucru a făcut şi Brian. Trăia cu impresia că nu poate să i se întâmple nimic rău şi, totuşi, uite ce s-a întâmplat! Acum probabil îşi caută bijuteriile prin iarbă!

— Eu nu sunt dobitocul de Brian, prinţeso! mi-o retează senin, prinzându-şi mâinile la spate şi privindu-mă cu lentoare din cap până în picioare.

Sunt pregătită să-i spun că nu o să fie cu nimic diferit de el, când observ o mişcare în spatele lui, apoi pe Micha cum se apropie de noi, şi renunţ.

Totuşi, trebuie să mărturisesc că sunt uşurată că e el, şi nu Keith. Poate că nu au fost numeroase momentele în care eu şi Micha ne-am intersectat şi încă nu ştiu ce soi de om este, dar ceva mă face să fiu sigură că nu e nici pe departe făcut din acelaşi material ca ceilalţi. Acum nu ştiu dacă instinctul mă înşală sau am dreptate, dar cu siguranţă trebuie neapărat să-mi caut un aliat. Asta cât mai curând!

— Un singur cuvânt şi te desfiinţez.

Atât mai apucă să spună paznicul, înainte ca Micha să-şi aşeze mâna pe umărul lui şi să-i atragă atenţia. Jordan se răsuceşte spre el surprins, rânjetul lui ştergându-i-se de pe buze cât aş clipi. De la atitudinea bătăioasă pe care o flutura prin faţa mea, trece rapid la una spăsită, îndreptându-şi postura ca un soldat bun care aşteaptă un ordin.

Şi, deşi Jordan e mare, Micha reuşeşte cumva să-l domine. Încă din prima zi mi-am spus mie însămi că bărbatul ăsta are postura unui luptător, în special când îşi strânge pumnii pe lângă corp şi îl fixează pe paznic cu o privire care ar reuşi cu uşurinţă să-ţi îngheţe sângele în vene.

— Ieşi!

Asta e tot ce-i spune. Tonul autoritar, cât şi căutătura urâtă pe care i-o trânteşte, îl face pe Jordan să-şi închidă gura şi să execute. Acesta se întoarce pe călcâie şi porneşte spre ieşirea din grădină, lăsându-mă singură cu Micha.

Bărbatul blond şi tuns scurt se poziţionează în faţa mea, încruntându-se uşor. Abia reuşesc să rămân locului şi să menţin contactul vizual cu el, mai ales când picioarele îmi alunecă şi mereu am senzaţia că cineva trage aleea de sub ele.

— Drace, fetiţo! geme dintr-odată, clătinând dezaprobator din cap. Ce naiba e în capul tău?

— Nu vrei să ştii, răspund printre gâfâieli. Mă dezlegi?

— Aş vrea, mărturiseşte. Dar nu pot.

— De ce nu?

— Keith trebuie să apară în orice moment şi nu i-ar plăcea deloc să te găsească altcumva, în afară de cum şi-a dorit. Dacă nu ţi-ai dat seama până acum, probabil că Jordan e deja în drum spre el, să-l anunţe că am intrat aici.

Oftez, nemulţumită. Şi eu care credeam că o să fie simplu.

— Deci, e adevărat? îl întreb în schimb. Keith a construit locul ăsta pentru mine?

Micha mă priveşte sceptic, arătând de parcă nu e deloc convins dacă să-mi răspundă la asta sau nu. Ce nu ştie el e că deja am văzut un potenţial aliat în el. Nu ştiu ce anume îl

recomandă ca fiind diferit faţă de ceilalţi, dar există o şansă cât de mică să îl trag de partea mea.

— De unde ai auzit asta?

— Jordan are o gură mai mare decât te-ai aştepta! pufnesc. Spune lucruri şi fără să-l întrebi, mai ales când are impresia că e stăpân pe situaţie. Nu te supăra, dar îi daţi cam multă putere şi există posibilitatea să i se urce la cap într-o bună zi.

— Ellie! mă întrerupe serios. Jordan nu e persoana potrivită pe care să ţi-o faci duşman. La fel e şi în cazul lui Keith, dar aici e cam târziu să ne mai facem griji. Totuşi, n-am putut să nu vă observ la masă. Ce se întâmplă între voi?

Tac. Ba chiar îmi muşc limba, ca să-mi ţin gura închisă. Chiar dacă văd în el un potenţial aliat, nu pot să am încredere. Nu încă.

— Dacă într-adevăr vrei să-ţi spun, trebuie să-mi oferi ceva la schimb, îl informez cu o mină sinceră, ca să înţeleagă că sunt oricând dispusă să negociez. După cum vezi, nu sunt într-o poziţie avantajoasă aici.

— Nu te pot dezlega, Ellie, repetă grăbit, fără să-şi ia răgazul de a se gândi la asta.

— Atunci, nici eu nu-ţi pot spune ce se întâmplă între mine şi Keith, i-o trântesc cu o seninătate falsă.

Pufneşte, dovadă că nu-i convine deloc postura în care îl pun cu bună ştiinţă.

— Nu înţelegi, mă acuză. Doar el te poate elibera şi o s-o facă de îndată ce se calmează. L-ai cam enervat astăzi, la micul dejun.

Să-mi spună ceva ce nu ştiu deja. Dacă nu aş fi făcut-o, n-aş mai fi atârnat astfel de un blestemat de lanţ, tocmai în mijlocul grădinii.

— De unde ştii că o s-o facă? îl întreb curioasă. Dacă are de gând să mă lase aici toată noaptea? N-ar fi prima oară.

— Nu o s-o facă, mă asigură, zâmbindu-mi aproape prietenește. Crede-mă, lucrurile puteau sta de un milion de ori mai rău în cazul tău, dacă şi-ar fi dorit cu adevărat să te chinuiască.

Fir-ar să fie!

— Ţi se pare că o duc prea bine acum?! zbier la el, nervoasă. Deja nu-mi mai simt braţele!

Şi pe bună dreptate, cred că mi s-a scurs tot sângele din ele, căci încep uşor să-mi amorţească. Simt furnicături dureroase în vârful degetelor şi, oricât aş mişca din ele, refuză să dispară.

— Încetează să te mai plângi! se răsteşte la rândul lui, făcându-mă să-mi înghit instantaneu limba.

Rămân înlemnită, cu ochii măriţi şi stupefiată de tupeul lui. Ce vrea să însemne asta? Cred că sunt singura persoană de pe insula asta care are un motiv bun pentru care să se plângă şi, totuşi, n-a făcut-o. Aşadar, ce naiba vrea de la mine?

— Dacă vrei să-i faci faţă, ar fi cazul să încetezi odată cu smiorcăitul şi să iei situaţia în

mâini, bombăne apoi, uitându-se la mine dispreţuitor, că simt cum mi se zbârleşte părul. Nu-mi face nicio plăcere să te văd astfel. Nu asta a fost ideea acestei afaceri! Indiferent ce naiba ai crede despre noi, nu obişnuim să torturăm fete! Ar fi în contradictoriu cu tot ce v-am pus la dispoziţie.

— Atunci, de ce dracu' sunt aici?! mă revolt, scuturând agitată din picioare, de nervi. Dacă nu vă face nicio plăcere să torturaţi fete, atunci dă-mi drumul! Sau spune-i ticălosului ăluia să vină aici şi să mă elibereze el, dacă ţie ţi-e frică!

Blestem printre dinţi când îl văd mult prea târziu pe Keith venind cu viteză spre noi. Din atitudinea lui îmi dau seama că nu s-a calmat nici măcar cu o idee, ci din contră. E roşu la faţă şi pentru o clipă am senzaţia că nu o să se oprească decât atunci când o să se izbească în mine cu toată furia lui şi o să mă doară al dracului de tare.

Apoi îmi muşc limba când se opreşte la doar un metru distanţă şi mă înjunghie cu cea mai urâtă privire a sa, drept avertisment.

Odată cu apariţia lui, şi atmosfera se încălzeşte mai tare decât a încălzit-o sera în care ne aflăm. Tensiunea pe care o emană mă sufocă şi simt cum mi se usucă gura doar uitându-mă la el.

— Micha…

Prietenul lui blond oftează, înainte să dispară asemeni lui Jordan şi, de îndată ce aud uşa închizându-se în spatele lui, inima mi-o ia la galop cu viteză, ajungând la un milion de bătăi pe minut.

Îngheţ sub ochii lui, cu toate că fierb în sinea mea în aceeaşi măsură. Îmi oferă asemenea emoţii, încât habar nu am care e mai puternică. Toate se învălmăşesc în pieptul meu ca un vulcan gata să erupă.

Tresar, lanţul muşcând din nou din încheieturi când se repede spre mine într-un moment neaşteptat. Ba chiar şi pleoapele mi se zbat de teamă.

— Ce crezi că faci? mârâie gutural, înfiorându-mi pielea de groază.

Drace! Cu coada ochiului mă uit la el, aşteptând să-şi continue tirada. Îmi ia ceva timp până să-mi dau seama că l-a deranjat să mă găsească aici, vorbind cu Micha. Bănuiesc că asta nu făcea parte din planul lui de a mă chinui cât se poate de bine.

De fapt, încep din ce în ce mai mult să cred că nici el nu ştie ce naiba face aici. Îl văd doar conştient de faptul că ar trebui să mă tortureze pentru tot ce i-am făcut Ameliei în urmă cu patru ani, doar că ceva pare să-l reţină din a-şi murdări mâinile.

— Nu mă poţi ţine aici la nesfârşit, îi spun într-un final, după ce îmi umezesc cu limba buzele ridicol de uscate. Ştii asta, nu? Poţi să mă ţii legată cât vrei, dar la un moment dat tot o să fii nevoit să-mi dai drumul şi să accepţi că, orice mi-ai face, nu are niciun efect. La finalul zilei, eu o să plec, iar tu nu o să te alegi cu nimic.

— Nu fi atât de sigură, Ellie! mi-o taie printre dinţi, faţa lui căpătând trăsături aspre, de om rău, în timp ce sângele meu ajunge să clocotească de-a dreptul. Mă tentează tot mai tare să te strâng de gât! Dacă nu păşeşti cu grijă, păpuşo, s-ar putea să nu mai pleci nicăieri!

— Du-te dracu', amice!

La fel de furios şi de roşu în obraji, dă să plece, cel mai probabil cu gândul să mă lase aici, la fel de legată şi de neajutorată. Simt cum mă înfurii şi mai tare, dacă este măcar posibil, în special când îmi fixez în minte ideea că nu o s-o scot la capăt cu el niciodată. Nu în ritmul ăsta, cel puţin.

— Laşule! strig după el, făcându-l să se oprească subit. Eşti exact ca Amelia! Vrei să ştii adevărul despre verişoara ta, Keith? Adevărul e că a fost o idioată! O ţintă uşoară! Mi-a plăcut teribil de mult să-mi bat joc de ea şi aş mai fi făcut-o, dacă laşa nu şi-ar fi luat gâtul de una singură doar pentru că nu făcea faţă situaţiei! Se vede de la o poştă că e o trăsătură de familie şi că niciunul nu aveţi suficient curaj să-mi ţineţi piept!

Cu un mârâit animalic, care-mi face pielea de găină, acesta se întoarce la fel de brusc cum a plecat de lângă mine şi primul instinct este să fac un pas înapoi pentru a evita coliziunea, însă tot ce reuşesc este să mă legăn cu lanţul.

Când îmi dau seama că nu am nicio şansă să-l evit, îmi strâng pleoapele şi icnesc de durere, dar

şi de surprindere. Mâna lui se înfige în coada mea şi o înfăşoară pe după degete, toate într-o singură clipită, înainte să-mi tragă cu o smucitură capul pe spate.

Apoi îi simt răsuflarea furtunoasă pe gât şi pe faţă, răcorindu-mi pielea încinsă de nervi şi de soarele care bate prin tavanul de sticlă al serei. Mai că îmi înghit limba cu totul, în special când îmi fac curaj să-mi deschid ochii şi să-i aţintesc pe chipul lui transfigurat de furie. Scânteile ce-i joacă în privire sunt prea periculoase şi mă cutremur, dar asta nu mă opreşte nici pe departe din a-i mârâi printre dinţi:

— Haide, rege nebun! Arată-mi ce poţi!

Şi îmi arată. Poate mai mult decât pot duce acum. Rochia de pe mine pârâie sub forţa mâinilor sale, pe care o sfâşie de parcă ar avea gheare. Totodată, îmi zgârie şi pielea de deasupra sânilor şi de pe abdomen, în graba lui de a mă dezbrăca mai repede. Şi chiar dacă le simt usturimea, nu-mi pot înfrâna gâfâielile din ce în ce mai sonore, pe care le lansez în acelaşi timp în care mă uit stupefiată la el, cât de repede reuşeşte să mă lase goală.

Acum rochia lui scumpă, pe care mi-a cerut special s-o port, zace pe aleea din grădină, sub picioarele lui.

Icnesc din nou când îmi smulge şi bikinii de plajă, tresărind speriată când îi simt ciupindu-mi pielea şoldurilor. Nu mă lasă nici măcar să respir.

La doar o secundă după ce rămân goală în faţa sa, îşi înfăşoară iar mâna cu coada mea şi îmi smuceşte capul pe spate, înainte ca gura lui să mă înhaţe cu tărie, făcându-mă să mă crispez când barba-i aspră îmi zgârie pielea sensibilă.

Iisuse!

Când limba îi plonjează după a mea, în adâncul gâtului, răsuflarea mi se blochează, iar gura mi-e inundată de salivă la fel cum creierul îmi explodează de senzaţii periculoase, care ar putea să-mi fie fatale, dacă nu mai rău. Ghicesc în gustul lui o aromă vagă de tutun şi cafea, dar nu-mi lasă nici măcar răgazul de a mă gândi la ea. Furia cu care mă sărută, strivindu-mi gura într-un mod violent îmi aduce durere în aceeaşi măsură în care îmi aduce o plăcere greu de ignorat. E carnal şi mai intim decât orice am trăit până acum.

Mă face să mă simt exploatată şi invadată. Ţinându-mă lipită de el, dă buzna peste mine iar şi iar, adâncindu-şi limba în gura mea până aproape îmi ia minţile.

Apoi mai că smulge carnea de pe mine când mă apucă cu ambele mâini şi mă ridică să-l cuprind. Inconştientă, trag cu putere de lanţul care-mi ţine braţele ridicate şi gem când îmi simt încheieturile luxându-se, în acelaşi moment în care Keith se înfige în mine violent, cu toată lungimea sa, prăbuşindu-mi toate zidurile pe care le-am ridicat împotriva lui. De data asta, capul mi se lasă singur pe spate şi geamătul prelung care-

mi părăseşte gura parcă nu-i al meu, dar descrie exact ce simt.

Ambuscadă. Regele meu dement îmi sfărâmă corpul într-o ambuscadă, arătându-mi, într-un final, de tot ce e în stare.

De ce se simte aşa de bine?

Locul în care e adânc îngropat arde ca naiba şi continuă să ardă pe măsură ce Keith ajunge să se mişte fără control, executând izbituri tot mai adânci, ce-mi fac trupul să-i tresară în braţe la fiecare împingere agresivă, iar lanţul să se strângă tot mai tare în jurul mâinilor mele, rănindu-le.

Iar gura… Gura îmi devine atât de uscată, încât nici gemetele prelungi şi intense nu mai sună ca fiind ale mele.

Şi, cu toate astea, îi rezist. Rezist şi i-o plătesc cu aceeaşi monedă, în pofida faptului că sunt în continuare legată. Îi găsesc gura şi muşc din ea cu nesaţ, până simt gustul metalic al sângelui. Îl fac să hârâie de frustrare şi să se mişte mai tare, dornic să mă facă să-l eliberez.

E doar o chestiune de timp până când lupta noastră se transformă într-un război adevărat. Keith mă plesneşte peste coapse şi fund, iar eu îl atac cu limba, înăbuşindu-i gâfâielile sonore, cauzate de toată forţa pe care o depune ca să mi-o tragă memorabil, aşa cum pare să-şi fi plănuit. Nu am de gând să-l las să plece de aici neşifonat şi încrezător, la fel cum a venit. Îl strâng intenţionat între coapse, întărâtându-l ca să ştie că tocmai şi-a

găsit naşul.

Dar apoi găseşte calea perfectă prin care să-mi scoată dinţii adânciţi în buzele lui. Cu degetele îmi prinde vârful părului şi mă trage cu putere, arcuindu-mi gâtul până când e complet convins că nu mai am altă soluţie, decât să-i dau drumul şi mi-l ţine aşa cât pompează şi mai tare în mine, până îmi simt minţile luând-o uşor la sănătoasa.

Şi ceva se schimbă în mintea mea. Nu-mi dau seama ce, dar, pentru o clipă, nimic nu mi se mai pare relevant sau real. Printre gemetele tot mai răsunătoare, îl aud blestemând, iar sunetele pline de plăcere pe care le scoate gura mea se transformă tot mai mult în hohote nebune de râs.

Asta chiar se întâmplă cu adevărat? Chiar fac asta?

Profit de faptul că Keith îmi eliberează părul şi îmi las capul să cadă în faţă, peste fruntea lui acoperită de sudoare, continuând să hohotesc tot mai tare, simţindu-mă şi mai euforică, de parcă aş fi tras pe nas o doză sănătoasă din cea mai bună cocaină din lume.

Şi îi strig în faţă:

— Rege dement!

Apoi mă destram în braţele lui, corpul meu fiind preluat de un tremur puternic, ca un cutremur, care smulge din mine orice urmă de viaţă, iar hohotele mi se transformă înapoi în gemete sfâşietoare, care-mi zgârie gâtul ca nişte lame tăioase. Mâinile i se încleştează pe talia mea

când îi alunecă de pe pielea transpirată şi mai că mă scapă.

Prinzându-mă mai puternic, Keith se mai izbeşte de câteva ori în interiorul meu cuprins de convulsii şi termină fierbinte în adâncurile mele, în valuri, gemând la rândul lui într-un mod delicios, că l-aş asculta pentru veşnicie, dacă ar fi posibil, asta până când îl înăbuşă muşcându-mă de sân, aproape de sfârc, şi lăsând în urma lui un semn de toată frumuseţea.

Tot ce mai rămâne din noi sunt gâfâieli. Capul îmi cade pe umărul lui şi răsuflu cu greu, mintea fiindu-mi prea vraişte ca să mai realizez ce am făcut.

A fost atât de bine! Ca o baie rece şi revigorantă după o zi caniculară.

Când mă repune pe picioare – sau mai bine spus pe vârfuri – abia dacă mai ştiu de mine. Ating aleea rece ca pe un nor pufos care ar putea oricând să se spulbere, apoi îmi ridic ochii spre chipul lui frumos, pe care am început să-l visez tot mai des.

Mâinile lui stau în continuare pe talia mea, strângându-se atunci când mă legăn periculos spre el, prea ameţită ca să-mi mai regăsesc puţinul echilibru pe care l-aş putea avea într-o astfel de situaţie. Privirea lui îmi alunecă pe faţă, studiind-o cu o atenţie ridicolă şi cu buzele întredeschise, ca şi când ar avea de gând să spună ceva.

— Dacă eu sunt regele dement, atunci tu ce eşti? mă întreabă cu răsuflarea încă grăbită. Sau, mai bine spus, ce ai vrea să fii? Regina mea diabolică?

Clatin din cap, suflând cele câteva şuviţe de păr care mi-au evadat din coadă şi mi s-au lipit de frunte.

— Atunci? insistă curios.

Face un pas înapoi şi îşi încheie şliţul, apoi îşi strânge cureaua, păstrându-şi privirea iscoditoare asupra mea, în aşteptarea unui răspuns.

Nu mai arată la fel de perfect. Văd cute pe cămaşa lui care, în urmă cu doar câteva minute lungi şi intense, a fost lipsită de orice imperfecţiune. Cu toate astea, încă arată la fel de impunător şi tulburător, de parcă ar fi proaspăt scos dintr-o cutie.

— Mai bine te-ai întreba ce o să devii tu pentru mine, îi sugerez, muşcându-mi buza de jos ca să nu chicotesc.

Imediat ce termină, se apropie din nou de mine şi îmi ridică bărbia din piept, susţinând-o sus cu degetele-i lungi şi încă fierbinţi.

Un rânjet îmi acaparează buzele, iar privirea îi devine şi mai curioasă. Asta nu-l opreşte, însă, să se aplece spre mine şi să-mi prind buza cu dinţii, neratând ocazia să o muşte şi el, înainte s-o sugă uşor şi să se retragă cât să mă poată privi din nou.

— Ce o să devin pentru tine, Ellie Bryant? vrea să ştie.

Gura lui ispititoare, care-mi rosteşte numele într-un mod orgasmic, mă face să mă aplec şi să i-o cuprind, sărutându-l înfocată, până simt cum aerul se aprinde iar între noi şi pielea mi se înfioară. Braţele mi se întind la maximum, amintindu-mi că el e cel care m-a legat aici, când încerc, apoi, să ajung la urechea lui şi să-i şoptesc pe cel mai convingător şi tăios ton al meu:

— O blestemată de marionetă.

Capitolul 11

Sunt surprinsă că pe insulă există şi o sală de fitness, situată între vila Elitei şi SPA-ul pe care l-am descoperit cu doar câteva zile în urmă şi pe care încă nu am avut îndrăzneala să-l vizitez? De fapt, nu sunt! Cu timpul am început să descopăr că locul ăsta are prea multe de oferit şi îmi fac griji că nu o să apuc să mă bucur de toate.

În pantaloni şi bustieră din spandex şi cu prosopul aruncat pe un umăr, îmi fac curaj şi intru în vilă, oprindu-mă pentru un moment la mijlocul distanţei dintre uşi şi scări.

Se pare că nu e doar ziua mea de antrenament. Parterul e ocupat în întregime de cei cinci membri ai Elitei şi surprind chiar cireaşa de pe tort, când Deke dă cu Micha de pământ fără milă, printr-o mişcare agilă de ninja. Simt cum podeaua din lemn de sub tălpile mele se zguduie sub greutatea lui şi strâmb puţin din nas, înainte

ca ochii să mi se ridice pe un spate mare, cu umeri laţi şi muşchi bine definiţi, care se întind şi se încordează pe sub pielea bronzată. Cred că l-aş putea recunoaşte oriunde, deşi acum nu mai e îmbrăcat la fel de elegant şi exotic, cum are obiceiul, ci doar în pantaloni de box.

Au trecut trei zile de când am fost ultima oară în Eden şi unde lucrurile au luat o turnură neaşteptată. Trei zile în care abia am reuşit să mi-l scot din gând, acolo unde s-a strecurat şi de unde refuză să mai plece. E ca un spin afurisit, înfipt în mintea mea.

Se opreşte dintr-odată din a lovi sacul de box şi îşi întoarce capul, aruncându-mi o privire peste umăr, moment în care nu mai poposesc. Cu o atitudine arogantă, pornesc spre scări, evitând orice interacţiune cu el sau cu oricare dintre ceilalţi patru – toţi la bustul gol.

La etajul vilei cu aceeaşi structură cu care m-am obişnuit deja, diverse aparate ocupă spaţiul din faţa unui perete imens de sticlă, prin care nu se vede nimic altceva decât plaja în toată splendoarea ei. Singura persoană de aici, în afară de mine, e Reina, care aleargă încetişor pe prima bandă de alergat, din cele trei înşirate în faţa panoramei. Nu ştiu multe lucruri despre ea, în afară de faptul că îi place al naibii de mult să vorbească fără oprire şi fără rost.

Cu toate că niciodată n-am fost o persoană prea sportivă, revendic a doua bandă de lângă

blonda cu păr ondulat şi ochi mari albaştri, apoi să-mi arunc prosopul alb pe marginea ei. O simt urmărindu-mă tăcută cum îmi prind tot părul într-o coadă ridicată, în timp ce reduce viteza de alergare.

O ignor intenţionat. Deşi imediat se împlinesc două săptămâni de când ne aflăm în Paradisul diamantelor – aşa cum îmi place mie să-i spun şi cum se numeşte, de altminteri –, tensiunea care pluteşte din ce în ce mai insistent asupra mea şi a celorlalte fete e ceva ce mă face să păstrez distanţa pe cât de mult posibil. Adevărul este că nici eu n-am căutat vreodată să dezmint zvonurile pe care le-au lansat, având la bază cine ştie ce argumente, pentru că, sinceră să fiu, nu dau nici doi bani pe ceea ce cred despre mine.

Aşadar, e uşor pentru mine să mă prefac că Reina nu e aici şi că ajunge să se holbeze, efectiv. Îmi setez banda pe prima treaptă şi o iau uşor la pas, simţind din prima clipă nevoia unui iPod care să-mi ţină de urât.

— Frumos semn!

Şi cam atât a fost şi cu ignoratul.

Îmi întorc privirea spre ea, nedumerită până o văd zgâindu-se la sânii mei şi, mai exact, la vânătaia neuniformă pe care o am pe partea de sus a celui stâng. Nici nu trebuie să-mi aplec privirea ca să-mi dau seama că asta e ceea ce i-a atras atenţia de la bun început. Până acum am reuşit să o ascund cu o brumă de fond de ten, însă

acum nu am crezut că o să fiu nevoită s-o mai fac.

Proastă idee!

— Lasă-mă să ghicesc, îmi cere, cu toate că n-am spus nimic. Ai căzut pe scări.

Rânjetul pe care mi-l trânteşte apoi, mă face şi pe mine să mă simt amuzată.

— Mi-ai luat vorba din gură, blufez uşor distrată.

— Bănuiesc că a fost o trântă memorabilă. Până acum n-aş fi crezut că scările au dinţi.

Îmi strâng buzele, ca să-mi reprim zâmbetul. Nu doar că au dinţi, dar mai şi muscă al dracului de tare. E singurul semn care n-a dispărut nici după trei zile, în ciuda faptului că, la început, au fost unele mai mari şi mai urâte.

— Stai liniştită, se grăbeşte să spună, când mă vede eschivându-mă. Nu te judec. Spre deosebire de celelalte, eu nu sunt o încuiată. Mă rog, nici prea normal nu mi se pare, dar cine sunt eu să-ţi spun cu cine să ţi-o tragi? Nici măcar nu te cunosc! În plus, şi eu i-aş trage-o, dacă este să fiu sinceră. Nu chiar lui Keith, pentru că mă cam sperie omul ăla, dar ar trebui să fiu complet oarbă să nu văd cât de fermecători sunt. Parcă ar fi fost creaţi special ca să ne ia naibii minţile!

Reina pufăie de îndată ce-şi termină tirada impresionantă şi îşi lasă privirea să rătăcească spre peisajul din faţa noastră, care acum nu mi se mai pare la fel de interesant.

Dacă ea şi-a dat seama ce s-a întâmplat între

mine şi Keith, probabil că şi restul au făcut-o. E de la sine înţeles că, mai devreme sau mai târziu, voi fi pusă la colţ pentru asta.

Dar nu există nimic pe lumea asta căruia să nu-i fac faţă. Am rezistat în Grădina Edenului, de două ori chiar, aşa că o grămadă de fete supărate ar trebui să fie o nimica toată.

— Asta doar dacă nu te-a forţat s-o faci, adaugă într-un final, întorcându-şi capul spre mine ca să mă poată privi. Atunci, am avea o problemă.

— Ce te face să crezi că îţi voi da detalii? o întreb sec.

— Oh, haide! exclamă ofticată, făcându-mă să clipesc uimită. Cred că e şi dreptul meu să ştiu dacă te-a forţat să te culci cu el! Adică, până acum, nimic din ceea ce mă aşteptam, nu s-a întâmplat. Nu mă simt aşa cum ar trebui să o fac. Până la urmă, suntem prizoniere aici, nu? Şi, totuşi, nu mă simt ca o prizonieră! Nu e ridicol? Ni s-a dat un dormitor frumos mobilat, o piscină, un şifonier burduşit de haine de firmă şi libertate de mişcare. În special libertate de mişcare! Să nu mai spun că niciodată n-am văzut cum arată caviarul, până acum, darămite să-l mai şi gust, şi că avem la dispoziţia noastră un afurisit de SPA! Ce fel de răpitori mai sunt şi ăştia?

Se încruntă, pe măsură ce eu devin tot mai bulversată de toată vorbăria ei fără sens. Ştiam că obişnuieşte să trăncănească neobosită, însă nu mă aşteptam să fie atât de greu de oprit sau de

urmărit.

Totuşi, îi înţeleg nedumerirea. Nici eu nu mă simt ca o prizonieră, nu în adevăratul sens al cuvântului. Dacă excludem din ecuaţie faptul că nu ne putem întoarce acasă şi tratamentul exclusivist ce mi se aplică, e ca o vacanţă nesfârşită pe una dintre cele mai frumoase insule din lume. AII inclusive şi gratis!

E destul de evident că toate astea au fost construite special să ne ia minţile, mai ales acelora care nici măcar nu-şi puteau imagina o astfel de aventură, înainte să fie aduse aici. N-am uitat că, spre deosebire de mine, celelalte fete au crescut în sistem şi că singurele lor soluţii de a scăpa de viaţa mizeră pe care au trăit-o până acum, erau să se mărite cu bărbaţi bogaţi sau să joace la loterie.

Una e pe cale să se împlinească.

— Să înţeleg că te-ai împăcat cu ideea că urmează să fii cumpărată de un străin bogat?

Întrebarea mea o face pe Reina să clatine din cap, năucită. Expresia ei se transformă într-una serioasă, iar ochii i se măresc cu o idee. Sunt convinsă că, orice urmează să-mi răspundă, o să fie mai mult decât sinceră.

— Ei bine, nu chiar. Vezi tu, nici în America nu mă aşteaptă vreo viaţă strălucită. Urma să fiu dată afară din sistem pentru că am atins deja limita de vârstă. Probabil că aş fi ajuns ca persoanele acelea pe care le vezi dormind pe bănci în parc sau pe

lângă ghene de gunoi.

— N-ai de unde să ştii, o contrazic.

— Ellie, pe mine nu mă aşteaptă nicio familie. A ta probabil că e deja înnebunită de grijă şi te caută prin toată ţara!

Nu ştiu ce să spun despre asta. Poate are dreptate. Deşi părinţii mei nu au fost niciodată mândri de mine şi nu m-au văzut nici pentru o clipă ca fiind copilul perfect pe care şi-l doreau, bănuiesc că totuşi sunt disperaţi să mă găsească.

Sau nu…

Dar oricât se vor zbate, mă îndoiesc că mă vor găsi vreodată, iar asta mă ajută să mă gândesc tot mai puţin la asta. Nu vreau să sper. Refuz s-o fac. Dacă aş spera, aş înnebuni aşteptând salvarea care are toate şansele din lume să nu apară.

— Îţi pot spune un secret? mă întreabă, pândindu-mă cu coada ochiului.

— Da.

Reina aruncă o privire scurtă spre scări, asigurându-se că suntem în continuare singure, apoi spune complice:

— Cred că ar fi doar o risipă de energie să încercăm să scăpăm de aici. Celelalte vorbesc despre evadare, dar nu vor rezista deloc în junglă, dacă se avântă acolo. Vor muri pe capete, asta dacă nu vor fi prinse înainte să se îndepărteze câtuşi de puţin.

— Atunci? o îndemn, curioasă să aflu ce-i trece prin cap.

Blonda oftează, aplecându-şi ochii pe ecranul digital al bandei pe care o setează pe mers. Îmi dau seama că o face intenţionat ca să-mi evite întrebarea, cu toate că ea e cea care a deschis subiectul de la bun început.

Ştiu că are ceva în minte, un plan. Atitudinea ei e grăitoare, la fel ca faptul că nu are suficientă încredere în mine, ca să împărtăşească.

— Tu ce eşti dispusă să faci ca să supravieţuieşti?

Inspir adânc pe nas, continuând să merg leneş pe bandă. Asta e o întrebare pe care mi-o pun din ce în ce mai des, iar răspunsul nu poate să fie mai clar.

— Orice.

— Chiar dacă asta înseamnă să te pierzi ca persoană?

— Nu cred că e relevant ce ai putea pierde pe drum, atâta timp cât, la final, încă trăieşti.

Ochii ei albaştri mă studiază cu atenţie, în timp ce pare să se gândească la următoarea întrebare pe care vrea să mi-o pună.

— Eşti pregătită să-i oferi totul, dacă asta îţi garantează o cale de scăpare?

Înţeleg că se referă cu stricteţe la Keith, însă nu mă gândesc momentan la asta.

— Tu nu eşti?

Aceasta clatină buimacă din cap, neştiind cum să mai continue. Dar, chiar dacă nu-mi dă un răspuns, îl găsesc singură pe chipul ei. În pofida

faptului că nu o aşteaptă nimic acasă, o văd pregătită să lupte pentru libertatea ei, la fel ca mine.

Păstrăm tăcerea preţ de câteva minute lungi, în care doar mergem pe banda de alergat, fiecare pierdută în propriile gânduri.

Apoi lăsăm subiectul în aer când îmi iau prosopul şi părăsesc sala, niciuna dintre noi nemaiavând curajul de a rosti cu voce tare ce e capabilă să ofere, în schimbul supravieţuirii.

Însărcina nu are de unde să ştie că, spre deosebire de ea, situaţia mea e mai delicată şi devine şi mai instabilă. Înţeleg asta când, de îndată ce se lasă seara peste insulă, vorbăria ascuţită a fetelor se opreşte subit în momentul în care cobor la cină şi mă aşez în capătul mesei de pe terasă.

Ocheadele tăioase pe care acestea mi le aruncă într-un mod indiscret aproape că îmi provoacă un hohot de râs, în special când le văd aproape pe toate aşa de ofensate de prezenţa mea. Nu cred că poate să fie mai evident faptul că mă văd ca pe un intrus, unul de care le este frică şi pe care l-ar izgoni imediat, dacă ar avea vreuna puterea s-o facă.

— Ca să vezi! pufneşte Vicky, căţeaua supremă pe care abia o suport şi care stă în celălalt capăt. Şi-a făcut şi prinţesa apariţia! Încă puţin şi aş fi crezut că a închis-o cineva în turn.

— Muşcă-ţi limba şi înghite-o, fato! i-o

trântesc amuzată. Şi aşa e nefolositoare. Ne-ai face tuturor o favoare.

— Nu începeţi! se răsteşte Jordan, din dreptul intrării. Vreţi să mâncaţi în genunchi?!

Rânjesc la ea, decisă să pun capăt conflictului verbal în care am intrat direct, fără alte introduceri. Se simte tot mai tare tensiunea dintre mine şi ea, însă n-am de gând să las asta să-mi strice seara. Apuc, în schimb, tacâmurile de lângă farfuria mea şi mă uit lung la mâncarea sofisticată, încercând să-mi dau seama ce urmează să mănânc, în acelaşi timp în care încerc să fac abstracţie de şuşotelile din faţa mea.

Mi-e de-a dreptul imposibil să nu le aud. Nu e ca şi când ar fi învăţat să fie subtile sau ar depune vreun efort în privinţa asta. Probabil că vor să aud totul.

— Sigur şi-a tras-o cu el. E nebună. I-ai văzut urma de pe sâni?

— Nu mă aşteptam la asta.

— E târfă…

Cele care nu vorbesc deloc sunt Roxette – care stă în dreapta mea – şi Reina care, prin nu ştiu ce minune a ajuns să ocupe scaunul din stânga. Ambele refuză să ia parte la atacuri şi să mă marginalizeze aşa cum au făcut-o celelalte.

Cu toate astea, reuşim să ne terminăm cina fără ca scandalul să prindă proporţii catastrofale. Imediat ce mă ridic de la masă, Jordan se înfiinţează lângă mine şi îmi face semn din cap

spre uşă.

— Mişcă! Nu-i face să aştepte prea mult.

Confuză, pornesc înaintea lui spre intrarea din spate a vilei, urmată îndeaproape de Mia, Angel, Reina şi Roxette care, asemeni mie, nu par să ştie pentru ce suntem chemate.

Oricare ar fi motivul pentru care ne vor, simt nevoia să-mi controlez ţinuta. În seara asta am primit o rochie diferită faţă de cele cu care începeam să mă obişnuiesc. E atât de scurtă şi deocheată şi este doar alegerea unui maniac cum e regele nebun. Ies din casă încă trăgând de ea şi încercând să o aranjez.

Celelalte, însă, poartă câte o rochie lungă, elegantă, care le acoperă trupurile bine definite aproape în întregime, în timp ce a mea parcă mă dezgoleşte tot mai mult pe măsură ce înaintăm pe aleea care ne duce direct la vila lor.

Îmi simt picioarele tremurând şi mai tare şi inima pompând în piept, nerăbdătoare să-l vadă. Sigur e nebună, altfel nu-mi explic de ce se agită ca idioata şi de ce-şi doreşte să se afle în compania lui, după tot ce a făcut. Bănuiesc că pentru ea nu contează cât de aprig m-ar pedepsi, căci o să bată la fel de înnebunită. Aşteaptă momentul ăsta de ceva timp.

Aşadar, nu prea ştiu cum ajung să străbat coridorul şi să ies pe uşile din spate, într-o atmosferă care prevesteşte o fiestă pe cinste. Terasa lor e luminată de felinare, iar regele meu

dement e trântit pe un şezlong în faţa piscinei, arătând ca un adevărat lider într-un nor de fum şi cu trabucul în mână.

Oh, drace!

Situaţia devine stranie când auzul meu afectat de ţiuitul continuu din urechi, depistează muzica dansantă în care curtea din spate se scaldă, apoi îl văd pe Deke trasând câteva liniuţe de cocaină pe masa de lângă, înainte să tragă una pe nas cu ajutorul unei bancnote. Îmi dau rapid seama de ce am fost chemate aici.

Până la urmă, ce e o petrecere fără fete?

— Ce se întâmplă? întreb, imediat ce Micha se apropie ca să ne întâmpine, purtând pe buze un zâmbet orbitor, care străluceşte ciudat în lumina felinarului lângă care mă aflu.

— Ne gândeam că poate ne ţineţi companie în seara asta, mărturiseşte. Haideţi! Nu muşcăm!

— Vorbeşte în numele tău! comentează Keith pe neaşteptate, hohotind din şezlong.

Blondul ne face semn să ne apropiem de masa din dreptul căreia suntem sfredelite cu atenţie de către un Deke absent, un Trent plictisit şi un Ryder încordat care nu-şi mai smulge privirea de pe sărmana Angel, ce tremură lângă mine ca un aparat pe baterii.

— Sfinte Sisoe! exclamă Mia dintr-odată, aruncându-şi braţele în aer. Acum mai vreţi şi să ne îmbătaţi?

— Doar dacă vreţi şi voi, rânjeşte Micha,

vizibil pilit.

Nici nu se putea altfel. Tocmai văd o servitoare cum îşi croieşte drum printre noi şi se apropie de Keith cu o tavă în mână, pe care e un singur pahar cu whisky, îl serveşte ca pe un rege real, înainte să dispară la fel de fantomatic cum a apărut.

În schimb, pe masă sunt câteva sticle de şampanie în gheaţă, care abia aşteaptă să fie consumate de cineva.

— Ei bine, eu aş avea nevoie de un pahar, replică Roxette, ridicând din umeri cu o expresie inocentă. E doar şampanie.

E prima care se îndepărtează de noi şi se apropie de masă curioasă, pregătită să se avânte într-o situaţie care ar putea s-o depăşească. Aceasta e urmată apoi de Mia şi de Reina, care îmi aruncă o privire fugară peste umăr. Singura care rămâne neclintită lângă uşă e Angel şi, dacă este să judec după expresia panicată pe care o are, pun pariu că e din nou pe cale să plângă. E limpede că atmosfera asta, care e menită să o relaxeze, o bagă şi mai tare în sperieţi. Până când Ryder nu se apropie de ea şi n-o apucă de încheietură, ca s-o tragă spre restul, aceasta nici că se mişcă.

Şi mai rămân eu. Direcţia mea e clară, în special când picioarele îmi pleacă singure spre el. Keith îşi modifică poziţia, ridicându-se prima oară în capul oaselor şi, într-un final, sărind de pe şezlong în acelaşi moment în care ajung în dreptul

său.

Îmi amintesc inevitabil de Eden şi de ceea ce am făcut.

— Încerci să fugi de mine, Ellie? mă întreabă curios, înclinându-şi capul uşor spre dreapta şi având pe buze un rânjet batjocoritor.

— N-aş avea unde, i-o trântesc.

— Dar ţi-ai dori?

Ridic vag dintr-un umăr.

— Şi o piatră e o companie mai plăcută decât tine.

Acesta chicoteşte amuzat, întrerupt fiind de apariţia aceleaşi servitoare care de data asta întinde tava aurie spre mine, aşteptând să iau paharul elegant cu picior, în care e un lichid rozaliu.

— Şampanie, îmi explică el, când vede că n-am de gând să mă ating de ceea ce-mi oferă. Băutură pentru fete.

— Chiar te aştepţi s-o beau? îl întreb confuză.

Faţa îi redevine serioasă.

— Îmi doresc s-o bei.

— Şi cine naiba a spus că sunt aici ca să-ţi satisfac ţie dorinţele? O să beau şampanie doar atunci când o să scap definitiv de tine. Până atunci…

Îi iau paharul de whisky din mână şi îl dau peste cap, gheaţa din el ciocnindu-se cu zgomot de pereţii din cristal când îl trântesc înapoi pe tavă. Keith îi spune femeii ceva în spaniolă, iar aceasta

se retrage, lăsându-ne singuri în colţul acesta al piscinei.

— Ţi s-a făcut dor de Eden, păpuşă? mă întreabă curios, ochii lui verzi începând să ardă de nervi. Crezi că e o idee bună să îţi baţi joc de mine?

— Mai bine mor luptând, decât să mor fiindu-mi teamă, replic încrezută.

— De parcă într-adevăr ţi-ar fi teamă de ceva, mi-o retează sec.

Deşi în spatele meu porneşte o întreagă hărmălaie, privirea lui refuză să mă mai slăbească vreo clipă cât să pot respira.

— Ce vrei să spui cu asta? mă încrunt.

— Cred că ştii şi fără să-ţi răspund. Eşti sociopată. Încă din clipa în care ai ajuns aici, ai făcut eforturi colosale să pozezi în victimă. Pe când restul tremurau în faţa noastră, tu jucai teatru, probabil sperând că nu-şi va da nimeni seama că e ceva în neregulă cu tine.

— S-a găsit cine să vorbească! exclam, chicotind distratată. Un rege dement, care mereu se comportă de parcă ar avea pe cap coroana lumii! Ţi se pare că eşti mai sănătos, amice? Să-ţi reamintesc că eşti un nebun dat naibii, care m-a târât până aici ca să se răzbune pentru ceva ce am făcut cu ani în urmă, unei persoane care acum nici măcar nu e aici să vadă?

Mă înşfacă pe neaşteptate de păr, trăgându-mi capul pe spate şi provocându-mi, totodată, un

hohot de râs. E o adevărată plăcere să-l văd consumându-se pentru ceva ce nu poate controla nici cu tot efortul din lume, indiferent cât s-ar strădui.

— Recunoaşte, Keith! îl îndemn, oprindu-mă cu greu din râs. Suntem făcuţi din acelaşi aluat! Asemeni mie, şi ţie îţi face plăcere să distrugi vieţile altora.

— Poate, mârâie. Dar nimic nu o să-mi placă mai mult, decât s-o distrug pe a ta.

Strâng din dinţi, gâtul meu fiind arcuit într-un mod prea incomod, că până şi simpla acţiune de a-mi înghiţi saliva este una dureroasă, iar Keith nu pare că ar avea de gând să-mi dea drumul prea curând.

Îl urăsc! îl urăsc cu o asemenea forţă, încât îmi doresc să moară în chinuri de mâinile mele şi de nimic altceva.

— Acum, fii fetiţă cuminte şi bea un pahar de şampanie, îmi sugerează iritat. Nu o să pleci de aici până nu îmi faci un dans în poală de nota zece, aşa cum arăţi!

Apoi mă eliberează. La fel de brusc cum m-a şi prins, urmând să dispară de lângă mine dintr-odată, dar nu înainte de a lansa avertismentul pe cel mai categoric ton al său, care nu spune decât că, într-un fel sau altul, tot o să fac ceea ce vrea.

Capitolul 12

Sunt uluită de cât de repede se obişnuiesc fetele în compania celor cinci. Reina îl prinde pe Deke la înghesuială, iar Mia dă cu viteză paharele de şampanie peste cap, atunci când nu e prea ocupată să-l cicălească pe Trent cu replici menite să-l enerveze. Cea din urmă pare să-şi fi descoperit o plăcere nebună în a-şi bate joc de el şi de sângele lui albastru.

— Mereu ai fost aşa de înţepat? îl întreabă curioasă, sorbind din paharul al cărui număr l-am pierdut cu ceva timp în urmă. Nu te doare capul de la atâtea figuri?

— Depinde, plescăie din gură. Pe tine te doare gura de la atâta trăncănit? În plus, cred că ar fi cazul să te opreşti din băut. Bei ca un marinar!

Se întinde spre ea ca să-i ia paharul din mână, dar alcoolul pe care blonda îl are la bord nu-i încurcă deloc direcţiile şi sare un pas în spate, înainte ca Trent să-l atingă.

Însă ce nu ştie el – sau nu pare să-şi dea seama, fiind prins cu blonda lui – e că Reina vorbeşte mai mult decât Mia. O văd în stânga lui Deke, pălăvrăgind fără oprire. Nu mă îndoiesc că deja l-a căpiat, căci nu de puţine ori l-am prins dându-şi ochii peste cap şi strângând din dinţi. E evident efortul pe care-l depune ca s-o suporte.

Niciodată n-am văzut o persoană mai curioasă

decât ea. Are întrebări pentru absolut fiecare lucru în parte şi, după ceva şampanie băută, parcă începe să vorbească din ce în ce mai mult. Norocul ei că Deke nu prea deschide gura, ca s-o întrerupă.

În schimb, Roxette e prinsă până la gât într-o discuţie antrenantă cu Micha, lângă piscină, în timp ce ambii îşi răcoresc picioarele în apă. Angel, în schimb, e extrem de atentă la ce-i spune Ryder, că nu cred că mai e conştientă de locul în care se află sau că el e unul dintre răpitorii ei. Aşezaţi pe câte un scaun, acesta e aplecat cu mult spre ea şi, orice i-ar spune, Angel încuviinţează frenetic din cap, având o expresie curioasă. Oricare ar fi subiectul lor, e clar că Ryder a gestionat situaţia foarte bine şi blonda nu mai arată la fel de speriată de tot ce o înconjoară.

Oftând, sorb din paharul meu cu whisky, trântită pe şezlong, cu picioarele întinse şi privindu-l intens pe Keith, care ocupă scaunul din capul mesei şi face abstracţie de gălăgia din jurul lui.

Îmi taie respiraţia. Pe cât e de frumos, pe atât de periculos. Şi mă are în vizor şi în planuri care nu îmi plac neapărat. E aşa cum am fost şi eu cândva, dacă înmulţeşti răutatea mea la un milion.

E Diavolul! Şi cred că o să mă omoare, literalmente. Asta dacă nu o să găsesc o soluţie prin care să-l omor eu prima.

Când îşi întoarce ochii verzi spre mine,

privindu-mă cu toată urâciunea din lume, sunt tentată să rânjesc. Colţurile gurii mele tresar şi, oricât aş încerca să mă stăpânesc, într-un final ajung să-i zâmbesc în toată regula, ca să vadă că nu mi-e frică de el.

Dacă vrea să mă tortureze, n-are decât! Spiritul meu e atât de puternic, încât ar putea rezista la absolut orice. Am încredere în el că o să-l facă pe Keith să obosească la un moment dat.

— Dumnezeule Mare!

Strigătul care vine din dreptul mesei pune capăt contactului vizual dintre mine şi el şi îmi întorc fulgerător ochii spre Deke. Bărbatul care de obicei e ridicol de calm şi taciturn, sare de pe scaun ca ars şi o înşfacă pe Reina de braţ, trăgând-o în picioare cu o singură mişcare.

Sub privirile surprinse ale tuturor, brunetul o aruncă pe un umăr, în pofida zbaterilor puerile ale blondei panicate, şi porneşte cu viteză spre piscina din faţa mesei, oprindu-se abia după ce o azvârlă pe aceasta în apă fără menajamente. O explozie rece de picături se năpusteşte asupra mea, înainte să apuc să sar de pe şezlong icnind şi să mă îndepărtez de margine.

Nu că n-ar fi deja prea târziu. Rochia mea e acum udă, iar pe faţă mi se prelinge apă, spre deliciul spectatorilor care au fost martori la cel mai jenant moment al meu. Până şi whisky-ul din paharul meu a fost spălat de prăbuşirea spectaculoasă a blondei în piscină, căci nu mai are

o culoare la fel de intensă.

Apoi toţi izbucnesc în râs, distraţi de scena din faţa lor.

— Drăcia naibii! blestem înfuriată. Ce naiba, Deke?!

— Nu se mai oprea din vorbit! exclamă supărat, arătând cu ambele mâini spre Reina, care iese la suprafaţă şi îl omoară din priviri. Ar trebui să-i punem botniţă!

— M-ai udat, nemernicule!

Îmi şterg obrajii cu dosul palmei, mârâind şi mai tare. Fix ce-mi lipsea în seara asta, un duş forţat.

— Haide să nu vorbim porcos! intervine Keith, luându-mă peste picior. Nici nu te-a atins şi deja eşti udă?

Blestemele care-mi vin dintr-odată la adresa lui mi se opresc pe vârful limbii. L-aş ataca cu plăcere, dacă aş crede că asta o să folosească la ceva.

Totuşi, nu ratez ocazia de a i-o trânti, mai ales că mi se serveşte pe tavă şi nici măcar nu-şi dă seama.

— Poate ar trebui să iei nişte lecţii de la el.

— Hei! exclamă Reina, indignată. Lăsaţi cearta şi ajutaţi-mă să ies!

Blonda calcă apa până la margine şi întinde braţul spre Deke, care ezită un moment înainte să o apuce. Finalul nu e la fel de surprinzător, pentru mine cel puţin. Aceasta profită de postura în care

îl prinde şi îl trage cu putere, azvârlindu-l peste capul ei. Deke aterizează în apă cu un pleosc răsunător, urmat de un alt cor de râsete.

— Amin! strigă Mia brusc, ridicându-şi braţele în aer.

Se vede că e deja pilită.

— Bravo, fato! adaugă veselă, întinzându-se spre ea ca s-o scoată din piscină. Arată-i cine e şeful! Nu se poate să ude o domnişoară şi să nu plătească pentru asta.

— Mai ţine-ţi şi tu gura! o apostrofează brunetul, imediat ce iese la suprafaţă şi îşi scutură capul ca să alunge excesul de apă.

Ambele se întorc cu faţa spre el, având pe feţe câte o expresie neimpresionată. La picioarele Reinei se formează încet o baltă, iar machiajul începe să-i curgă pe obraji în dâre negre.

— Ştii, pentru cineva care nu suportă vorbăria, trăncăneşti cam mult! i-o întoarce aceasta, iritată.

Bărbatul care nu cred că e trecut de douăzeci şi cinci de ani clipeşte stupefiat, parcă nevenindu-i să creadă că, până şi după o baie sănătoasă, tot găseşte energia necesară să îl irite.

Chicotesc pe deasupra paharului meu, mândră de ea.

— Cum naiba se face că, până şi cu apă în plămâni, eşti la fel de enervantă? se încruntă.

Dar Reina nu-i mai răspunde. Strângându-şi pumnii pe lângă corp, lipăie până la masă şi se

trânteşte pe scaunul din bambus, făcându-l pe Keith să pufăie nemulţumit.

— Uzi pernele!

— Aşa, şi?! se răţoieşte. Ceartă-te cu el! strigă, arătând cu degetul spre bărbatul care iese din piscină de unul singur şi dispare în casă. El e motivul pentru care acum ud pernele.

Oftând, acesta îi face semn servitoarei de lângă uşă. Femeia de origine spaniolă, de vârsta a doua, se apropie de el cu paşi spăsiţi şi cu mâinile prinse în faţă, peste şorţ. Keith îi spune ceva pe limba ei, gesticulând spre Reina, şi îmi dau seama că e ceva legat de rochia ei udă când blonda e luată dintre noi şi condusă înăuntru.

— Ei bine, mormăie Mia mai mult pentru ea, asta a fost interesant.

Răsucindu-se spre Trent, îi trânteşte pe neaşteptate paharul gol în braţe, provocându-i acestuia o reacţie pe măsură. Ochii i se fac cât cepele.

— Majestatea Voastră, am rămas fără şampanie.

— Ai băut prea mult, i-o retează el. Nu-mi plac tipele moarte de bete!

— Dar eu trebuie să fiu moartă de beată, ca să te înghit! contraatacă ea, nonşalant. În plus, n-a spus nimeni că e absolut necesar să mă placi. Poţi să mă şi urăşti, că nu mă deranjează.

Pe partea cealaltă, o văd pe Roxette împărţind frăţeşte un joint cu Micha, ambii stând întinşi pe

spate pe marginea piscinei şi cu picioarele în apă, privind spre stele.

Doar eu nu-mi mai găsesc starea. După un singur minut de când mă aşez înapoi pe şezlong, mă trezesc ridicându-mă, abandonând paharul pe măsuţa înaltă de lângă el şi pornesc spre vilă. Sunt aproape de intrare, când vocea tăioasă a lui Keith se face auzită peste muzica latino de pe fundal, când mă întreabă mânios:

— Unde naiba crezi că pleci?

Uimită, mă întorc lin cu faţa spre el, arcuindu-mi sprâncenele de curiozitate. E în continuare pe scaun, însă e răsucit spre mine şi privirea urâtă pe care mi-o trânteşte îmi spune foarte clar că nu apreciază deloc mişcarea pe care am făcut-o.

— Unde naiba vreau! Trebuie să-ţi cer permisiunea?

Deşi îl întreb, nu mai aştept şi răspunsul. Enervată, intru în vilă şi mă îndrept spre uşile din faţă, cu gândul să pun capăt serii.

Până la urmă, nu m-a întrebat nimeni dacă am chef să petrec în noaptea asta, mai ales în compania lui. Dacă ar fi făcut-o, ar fi ştiut că aş prefera de un milion de ori mai mult să mă cert cu Vicky toată noaptea, decât să-i văd faţa. Sau cel puţin asta îmi place să-mi spun în minte, în pofida faptului că picioarele m-au dus spre el imediat ce am ajuns aici.

Cu toate astea, nu apuc să străbat jumătate de living, că îl şi aud în spatele meu, venind vijelios.

În următoarea secundă mă simt smucită de braţ, apoi trasă cu putere în direcţia opusă ieşirii.

Pentru un moment am impresia că mă conduce spre scări, dar pe urmă îmi devine tot mai evident că nu dormitorul lui e următoarea destinaţie, ci sala în care l-am cunoscut pentru prima oară.

Împleticindu-mă în sandale, aproape mă prăbuşesc pe podeaua încăperii întunecate în care mă îndeasă fără răbdare. Trânteşte uşa în spatele nostru, apoi mă izbeşte de ea, smulgându-mi un icnet atât de surprindere, cât şi de durere, înainte să-l simt aplecându-se asupra mea şi mai mult, că toate celulele mele devin conştiente de el.

Răsuflarea lui furtunoasă mă atenţionează că e furios. Încerc să mă mişc tot mai puţin în spaţiul strâmt dintre el şi uşă, ştiind că, în astfel de circumstanţe, nu e o idee deloc strălucită să-l sfidez. În plus, nici nu cred că aş putea s-o fac, când e prea aproape şi gura lui îmi mângâie în treacăt buzele întredeschise printre care şuier aerul fierbinte dintre noi.

Iar întunericul din cameră nu poate decât să îmi amplifice toate simţurile puse în alertă de regele ăsta nebun, care-mi îneacă orice idee raţională.

Acum mă gândesc doar la cum ar fi să-l trântesc pe masa aceea lungă din spatele lui, pe care nu o văd, dar care ştiu că e acolo. Probabil că asta mă face nebună, căci ideea să i-o trag aşa de

tare, încât să nu mai ştie de el, mă incită al naibii de mult. Numai gândul la asta îmi transformă picioarele în gelatină, iar trupul mi se încarcă de adrenalină.

Dacă mi-aş lăsa mâinile să plece de lângă corp, l-ar înşfăca. Apoi nu s-ar mai opri. Aş smulge cămaşa de pe el, care şi aşa are prea mulţi nasturi descheiaţi ca să mai pot rămâne normală la cap.

— Nu te juca cu mine, Ellie! mârâie la un moment dat, rostind cuvintele peste gura mea uscată. Îmi pierd răbdarea cu tine. Nu cred că îţi permiţi să uiţi că eşti proprietatea mea şi să ţi-o iei în cap!

— Nu sunt proprietatea nimănui, îl contrazic printre gâfâieli. Eu sunt singura stăpână pe viaţa mea.

— Mai gândeşte-te, îmi sugerează printre dinţi. Eşti a mea, pentru că eu te-am cumpărat. În concluzie, o să fac ce naiba vreau cu tine! M-ai înţeles?

Pufnesc când îşi mută mâna de pe şold şi îmi prinde bărbia cu ea, strângându-mă cu putere să mă facă atentă. Şi, deşi strângerea lui îmi provoacă dureri serioase şi e întuneric, mă uit la el cu duşmănie, scrâşnind enervată din dinţi.

Îmi mângâie colţul gurii cu degetul mare, iar genunchii îmi tremură în anticipare când se apleacă, cel mai probabil cu gândul să mă sărute. Am la dispoziţie o singură secundă să-mi întorc capul şi buzele lui să se lovească de obrazul meu.

O linişte apăsătoare se aşterne asupra noastră, în care niciunul dintre noi nu respirăm. Tensiunea pe care o aruncă în aer mişcarea mea încarcă atmosfera şi inima începe să-mi bată cu putere, aşteptând impactul.

N-am idee ce o să-mi facă pentru asta. Îl simt încordându-se, suficient cât să-mi dau seama că respingerea mea îl lasă perplex şi al dracului de nemulţumit.

— Mă urăşti, Ellie? mă întreabă curios.

— Chiar ai nevoie de un răspuns la asta? sâsâi printre dinţi. Cred că e destul de evident pentru orice prost, ce simt eu pentru tine.

— Atunci…

Mâna de deasupra mea îi cade între coapsele mele, cuprinzându-mă brusc şi mă lipesc şi mai tare de uşă. Habar nu am cum degetele lui se strecoară pe sub bikinii de plajă şi mă atinge, în acelaşi timp în care inspiră adânc, pieptul lui strivindu-l pe al meu.

— …de ce eşti udă?

Înghit în sec când îşi înfige degetul mijlociu înăuntru, înainte să fiu cuprinsă de un val sufocant de căldură, care mă înmoaie ca pe o îngheţată. Îl roteşte cu lentoare, atingând atât de multe puncte sensibile, încât nu rezist să nu mă topesc în braţele sale. Mâna de pe bărbie se mută pe gât, dar nu caută să mă sugrume. Degetele lui lungi şi osoase mi-l strânge cu delicateţe, în timp ce, cu celălalt, mă pătrunde mai adânc, mişcându-l tot

mai ritmat.

Devin tot mai puţin conştientă de locul în care sunt şi de cine e cel care îmi face asta. E bine, al naibii de bine, că mă trezesc mişcându-mă şi eu în palma lui, tot mai insistent, pe măsură ce nevoia din mine creşte văzând cu ochii.

— Keith… Opreşte…

Însă nu se opreşte. Dimpotrivă, începe să mă stimuleze şi cu degetul mare, apăsând în cercuri pe clitorisul în flăcări. Sfinte! îmi strâng pleoapele, devenind din ce în ce mai moale pe picioare şi mai disponibilă pentru el. Mă aştept din ce în ce mai mult să sufăr o combustie spontană.

Şi nu încetează. Mă chinuie până sunt gata să admit că aş vrea să mi-o tragă şi aici, lipită de uşa asta blestemată. Dar îmi oferă prea puţin… Ceva din mintea mea ştie că n-are de gând să mă lase să termin, ci doar să mă încingă, şi mi-o demonstrează de îndată ce îşi retrage mâna din bikinii mei şi mă coboară înapoi cu picioarele pe pământ cât aş clipi.

Mâna sa rămâne în continuare pe gâtul meu. Cealaltă urcă lent pe abdomen şi trasează lin forma în V a decolteului, răsuflând peste faţa mea cu aceeaşi greutate cu care respir şi eu.

— M-am răzgândit, mărturiseşte, vorbindu-mi de data asta peste obraz. Te păstrez.

Fluturând de câteva ori din gene, îmi revin în fire şi mă uit lung la el, deşi nu-l văd prea bine.

— Ce vrei să spui? îl întreb cu voce răguşită,

afectată de bătăile accelerate din pieptul meu.

— Nu o să te mai dau nimănui, răspunde în şoaptă, lăsându-şi nasul să alunece pe maxilarul încordat. O să te ţin doar pentru mine, să te am când vreau şi cum vreau. Şi nu pentru că ai fi o partidă prea bună, ci pentru că o să-mi placă la nebunie să te ţin captivă aici pentru totdeauna şi să te chinui până îţi pierzi minţile.

Inima mi se opreşte. Dacă până acum bătea înnebunită, când realizez ce vrea să-mi spună, rămâne de-a dreptul încremenită. Mintea, în schimb, refuză să creadă că într-adevăr am auzit asta.

Dacă există ceva pe lume mai înspăimântător decât să fiu vândută unui străin, este să fiu ţinută pe insula asta toată viaţa, la mila unui ticălos precum e Keith. Până acum am reuşit să mă consolez cu gândul că e doar o chestiune de timp până când voi scăpa de el, însă acum mă deturnează aşa cum nu mă aşteptam.

— Abia apoi mă voi simţi pe deplin satisfăcut, iar tu îţi vei spăla toate păcatele. O să mori mai curată decât o sfântă, iubito!

Imediat ce termină de vorbit, mă trage din faţa uşii şi iese, lăsându-mă singură în mijlocul încăperii, pe întuneric şi cu ochii mari de groază.

Însă nu ar face una ca asta, nu? Îmi place să cred că oricine îşi are naşul pe lumea asta. Oricine poate fi răpus de o altă persoană. Nici Keith nu e invincibil, deşi aşa pare. Imposibil de clintit, dând

impresia că nu e capabil să simtă altceva decât dizgraţie.

Toată încrederea aproape mi se năruie la picioare, dar o adun cât de repede sunt în stare. Nu o să-l las să mi-o distrugă atât de simplu. Nu o să i-o ofer pe tavă, ca pe un pahar cu băutură, şi să-i permit să o calce în picioare.

Ies din sala de conferinţă val-vârtej, oprindu-mă o clipă în loc ca să-mi potolesc reacţiile violente pe care le simt dând năvală peste mine ca o avalanşă. După ce reuşesc să-mi înfrânez cât de cât pornirile criminale, renunţ la ideea de a mă întoarce la vila noastră şi pornesc spre terasa din spate, acolo unde fiesta încă e în plină ascensiune şi pare departe de a se încheia.

Nu am idee ce urmează să fac. Dar refuz să las discuţia asta în stadiul în care vrea s-o lase el.

Cu minţile încurcate, încetinesc pasul când văd o blondă pe canapea, încălecând un bărbat şi sărutându-l cu atâta patos, încât mai are puţin şi-l sufocă. Îmi ia ceva timp să-mi dau seama care dintre ele este. Părul tuns scurt, până la umeri, e un indiciu neîndoielnic. Angel – cea care până acum a dramatizat în feluri pe care nici nu le credeam posibile – mai are puţin şi îl zdrobeşte pe Ryder, care e tăvălit sub ea şi are mâinile adânc înfipte în fesele ei. Îl sărută într-un fel care ar putea să excite şi un mort, aşa că nu vreau să mă gândesc ce simte el acum, când blonda care dă dovadă de un tupeu extraordinar, i se freacă în

poală neoprită.

Am nevoie de câteva clipe să-mi revin în fire şi să-mi smulg privirea şocată de pe ei, asta înainte ca totul să degenereze.

Ies din vilă, în curentul rece al insulei, ce nu reuşeşte să-mi răcorească pielea încinsă de sub rochie, îmi înfig ochii în Keith, aflat acum lângă masă şi care dă pe gât un pahar de şampanie dintr-o singură suflare, şi mă duc ţintă spre el, deşi mă observă din timp.

— Cine naiba te crezi?! zbier înfuriată, tremurând cu putere.

Îmi strâng pumnii pe lângă corp, din ce în ce mai tare. Faţa lui rămâne la fel de senină, chiar dacă îl iau la rost. Parcă şi-ar bate joc de mine!

— Ştim amândoi cine sunt, răspunde relaxat.

— Ba nu, nu ştim. Chiar sunt curioasă cine naiba crezi că eşti!

Observ cu coada ochiului mai multe priviri cum se întorc spre noi, ca să urmărească scena, însă fac abstracţie de ele. Sunt pornită numai şi numai pe Keith şi îmi promit mie însămi că nu o să mi-o mai mut pe a mea de pe el, până când nu moare subit în faţa mea.

— Dispari de aici, Ellie, până nu fac ceva regretabil. Mă calci pe nervi şi nu o să fie prea bine pentru tine.

Dă să-mi întoarcă spatele, dar nu-l las. Prinzându-l de mâneca suflecată până la cot a cămăşii albe din pânză, îl fac să se întoarcă din

nou spre mine.

De data asta, privirea-i devine mai ageră şi mai periculoasă, ca şi când încearcă să mă avertizeze cu ea că urmează să întrec măsura.

— Nu mă face să te întreb încă o dată, Keith! mârâi frustrată. Cine dracu' te crezi?!

— Dumnezeul tău!

Tună dintr-odată, vocea lui răsunând tare pe terasă, încât toate glasurile pier, lăsând în urma lor o linişte agonizantă.

Înainte să-mi dau seama ce fac, îl pocnesc peste faţă cu toată puterea pe care o am. Sunetul pe care palma mea îl scoate în momentul în care se loveşte de obrazul lui e sfâşietor şi mă umple de fiori din cap până în picioare.

Timpul se opreşte în loc. Aceeaşi palmă mi-o lipesc de gură când scap un icnet de şoc. Pulsează de durere, dar mă îndoiesc serios că se aseamănă puţin cu durerea pe care o simte el acum. Obrazul îi ia foc, devenind roşu ca sângele.

Durează prea mult până îşi întoarce chipul spre mine şi mă înjunghie cu o privire care-mi ridică părul în cap de groază. Scânteile din ochii lui verzi nu mai sunt periculoase, ci mortale.

Şi ştiu… Ştiu că palma pe care a încasat-o în faţa fraţilor lui de cruce, care conduc Paradisul diamantelor, nu o să scape nepedepsită şi că tot ce am trăit până acum o să fie o nimica toată faţă de ceea ce mă aşteaptă…

Începând din clipa în care se repede spre

mine.

Capitolul 13

— Dă-mi drumul, naiba să te ia!

Mă zbat cu putere, ca electrocutată, căutând aproape cu disperare să-i smulg mâna care-mi strânge fără milă braţul.

Fir-ar să fie!

Dacă ştiam că o să ajung din nou în Eden, mă gândeam mai bine la palma pe care a meritat-o cu vârf şi îndesat, dar care acum îmi aduce o grămadă de necazuri. Keith aproape mă târăşte după el pe alee, cu toate că depun eforturi colosale să mă eliberez. Simt cum mă ia cu transpiraţii numai când mă gândesc ce ar putea să mă aştepte.

La dracu'!

Regele nebun mă manevrează ca pe o marionetă, când mă întoarce cu spatele spre crucea răsturnată din fier şi îmi smuceşte mâna dreaptă, întinzând-o spre curea. Sunt tentată să-l muşc, dar mă rezum doar la a mârâi frustrată în momentul în care îşi întoarce privirea spre mine şi rânjeşte malefic.

Nemernicul se bucură al naibii de tare de situaţie şi nici măcar nu încearcă s-o ascundă.

— Ce ai de gând să faci? O să mă ţii din nou toată noaptea aici şi o să speri să căpiez deodată?

— Ai vrea tu!

Îmi strânge cu putere cureaua, trăgând de ea până simt cum pielea tare îmi intră în încheietură. Trece şi la cealaltă ca să-i ofere acelaşi tratament, dar nu mă las. O smulg din mâna lui şi îl lovesc cu ea peste umăr, enervându-l şi mai mult.

Mârâind, o înşfacă şi mă scutură uşor, înainte să mă răstignească şi s-o lege bine. Din instinct, îmi strâng picioarele, dornică să le apăr. Până la urmă, n-a spus nimeni că o să-i fac viaţa uşoară.

— Când o să ieşi de aici… începe să vorbească, rupând breteaua dreaptă a rochiei, doar trăgând uşor de ea. N-o să mai ştii nici cum te cheamă, îmi promite.

O smuceşte şi pe cealaltă, dezgolindu-mi cu totul umerii, iar decolteul adânc al rochiei cade de pe sâni, adunându-se în jurul taliei. Am şi pierdut numărătoarea de câte ori am ajuns să stau cu sânii goi în faţa lui, însă acum nu asta e relevant. Când îmi ridic privirea spre faţa sa, înţeleg că am lucruri mult mai grave pentru care să-mi fac griji.

Văd Iadul în ochii lui.

— Nu fi atât de sigur, i-o retez printre dinţii încleştaţi de nervi. Nu eşti Dumnezeul meu, Keith! Eşti doar o jigodie cu probleme de comportament!

Brunetul face un pas mic înapoi, înclinându-şi capul cu un rânjet agasant şi simt cum mă înfurii pe el. Ridicându-mă pe vârful sandalelor, încerc să-l lovesc cu piciorul, însă tot ce reuşesc să fac este să-i ofer prilejul perfect prin care să mă agaţe. Mă cuprinde agil de coapsă şi mă trage

spre el, întinzându-mi braţele brusc, până când curelele muşcă din mâinile mele.

În următorul moment, palmele lui îmi cuprind fundul şi mă ridică, îmi înfăşoară picioarele în jurul său şi îmi zdrobeşte gura, toate în aceeaşi blestemată de secundă. Limba sa umedă şi fierbinte se înfige în gura mea adânc, lingând tot ce-i iese în cale cu o disperare excitantă, iar pielea mi se înfioară la comandă, acoperindu-se de o peliculă de transpiraţie revigorantă şi alunecoasă.

Mă trânteşte de centrul crucii şi sfâşie bikinii care stau între mine şi pantalonii săi duri, prin care-i simt erecţia intensă.

Îmi fură minţile cu uşurinţă. Doar sărutându-mă adânc şi sufocându-mă cu fierbinţeala pe care o emană în valuri tot mai izbitoare. Şi temperatura mea creşte, deşi prin vaporii excitării care vor să-mi înece glasul gălăgios al raţiunii, ştiu că toate astea nu sunt menite pentru a-mi oferi clipe pe care să nu le uit, ci să mă pedepsească.

Nu că s-ar simţi ca o pedeapsă. Sărută atât de bine şi de incitant… parcă m-ar răsplăti. N-aş mai vrea să se oprească.

Strângându-mi pumnii, îl muşc cu furie, spărgându-i buza inferioară, însă nu smulg de la el nici măcar un nenorocit de geamăt sau vreun icnet de durere. E aşa de pornit pe mine, că nici nu sunt sigură că a simţit, căci mă sărută şi mai adânc, dacă e măcar posibil, strivindu-mi gura sub a lui de parcă ar încerca s-o înghită cu totul.

La dracul E ca focul. Fierbinte şi nimicitor. Dumnezeiesc.

Ies din vârtejul în care m-a prins, lăsându-mi picioarele să alunece înapoi pe pământ. În zadar mă trag în spate, lipindu-mă mai bine de crucea rece. Keith e din nou aproape de mine, refuzând cu insistenţă să dispară într-un nor de fum. E ca o tornadă imposibil de oprit, care mă apucă strâns şi mă învârte la nesfârşit, până când o să-mi pierd blestematele de minţi.

Şi, chiar dacă mă deplasez înapoi cât pot de mult, trăgând enervată de lanţuri, gura lui aspră şi nemiloasă alunecă pe gâtul meu şi muşcă cu nesaţ, iar din gura mea plonjează un geamăt profund, un amestec ciudat de durere şi o plăcere vinovată care ar trebui să mă facă să mă zvârcolesc de ruşine.

Dar cu el, lucrurile stau altfel. Parcă mă îndeamnă prin fiecare gest pe care îl face, să nu-mi reprim nicio înclinaţie desfrânată pe care aş putea s-o am. El se strecoară în gândurile mele şi îmi şopteşte să fac tot ce îmi trece prin cap, că nu o să mă judece. Să fac ceea ce n-am avut curajul să fac niciodată.

Aşadar, când Keith îşi desface cureaua şi fermoarul pantalonilor, mă trezesc tremurând din toate încheieturile, încât mă sperie şi pe mine. Cu dinţii adânciţi în buze, aştept momentul în care are să mă spulbere. Să mă facă praf şi pulbere, dacă poate.

Şi când intră în mine cu forţa, nu mai sunt conştientă de mine însămi. Capul mi se lasă pe spate în despicătura crucii şi chipul mi se crispează de durerea dulce care-mi cuprinde trupul şi se împrăştie, nelăsând neatins nici cel mai mic nerv.

Asaltul cu care mă ia nu-mi lasă ocazia nici măcar să mă exteriorizez, ca să pot face faţă presiunii la care mă supune fără milă şi neoprit. Regele dement îmi arată că am fost obraznică şi că trebuie să plătesc pentru asta. Mă pedepseşte cu izbituri scurte, bruşte, care ajung până în cel mai adânc cotlon al interiorului care-l primeşte cu respingeri, ca pe un invadator. Viteza pe care o prinde îmi scutură corpul şi urăsc că nu îmi dă voie să mă uit la el, în timp ce o face. Deşi îi caut chipul cu disperare, acesta e ascuns în scobitura gâtului meu şi îl ţine departe de ochii mei curioşi.

Dar apoi îmi arată că nimic nu e suficient pentru noi, prea greu de îndurat. Se retrage cât să-şi poată fixa privirea letală pe faţa mea şi mă prinde de gât, apăsându-mă şi mai tare de centrul crucii, în vreme ce partea de jos a corpului îmi rămâne atârnată de el. Braţele mi se întind la maximum, provocându-mi dureri tot mai mari, pe măsură ce Keith accelerează, intrând şi ieşind din trupul meu încordat ca naiba, într-un ritm haotic, între noi se mai aud doar răsuflări întretăiate şi sunetul produs de coapsele lui, cum se lovesc de ale mele.

Cu dinţii încleştaţi, refuz să-i mai ofer ceva, în afară de câteva mârâituri şi gâfâieli nesfârşite. Degetele sale mai au puţin până să-mi pătrundă în pielea gâtului şi să mă sfâşie, îngreunându-mi respiraţia la fiecare împingere în canalul strâmt care-l înghite cu totul.

Îl urăsc! Doamne, cât îl mai urăsc! Dacă mâinile mele ar fi libere, l-ar sugruma până n-ar mai rămâne nimic din el şi până când ochii aceia verzi, împăienjeniţi de o excitare care-i înroşeşte chipul, s-ar bloca încremeniţi.

Şi totuşi, mă face să mă simt prea bine, iar pleoapele mi se zbat, vrând să se închidă ca să pot savura totul la o intensitate mai mare.

Apoi totul se termină sau aşa cred. Regele meu dus cu capul se opreşte dintr-odată, frustrându-mă cu o forţă nemărginită, pentru care ar trebui să fie ars pe un rug. Îmi eliberează gâtul, apoi mâinile, lăsând în urma curelelor o durere usturătoare şi o roşeaţă care sigur se va învineţi. Şi, tocmai când mă aştept să-mi dea drumul, mă aruncă pe umărul lui şi mă smulge de lângă cruce, picioarele sale păşind grăbite pe aleea pavată din jungla cuprinsă de sera de sticlă în care ne aflăm.

Îl prind de păr, degetele mele adâncindu-se în podoaba brunetă şi acum umedă de transpiraţie, şi îl trag până când obţin de la el un mârâit înfuriat şi o palmă usturătoare peste fund. Nu sunt deloc atentă în ce colţ al grădinii mă duce, dar sub mine apare de nicăieri salteaua moale şi răcoroasă a

unui pat de exterior de tip landou şi tăblie semicirculară. Atât văd, înainte ca mâinile lui Keith să rupă rochia din jurul taliei şi să mă dezgolească cu totul, aruncând fâşiile de material lângă patul pe care am ajuns să stau întinsă.

Cu o expresie concentrată şi ţinându-şi privirea înfiptă în mine, acesta îşi smulge apoi cămaşa de pe el, rupându-i nasturii doar cu o tragere, înainte să urce în genunchi pe marginea saltelei şi între picioarele ce mi se flexează singure.

Îl împing cu mâinile în pieptul cu piele bronzată şi alunecoasă când se apleacă peste mine, dar nu reuşesc să-l îndepărtez. Nici nu cred că vreau asta, însă instinctul îmi cere cu tărie să încerc măcar, deşi se dovedeşte rapid ca fiind de-a dreptul nefolositor. Keith mă prinde de ambele încheieturi şi mi le mută de pe el, intrând în mine cu o mişcare fluidă din şolduri.

Spatele îmi tresare pe saltea, arcuindu-se dureros când îl simt şi mai adânc, atingând un nerv zbuciumat şi sensibil. Geamătul care-mi evadează printre buze îl face şi pe el să geamă prelung şi gros. Pieptul îi vibrează dincolo de muşchii încordaţi.

Apoi nu-mi dau seama ce se întâmplă. Nu-mi dau seama nici dacă ajungem să ne luptăm sau să ne-o tragem sălbatic. Poate ambele în aceeaşi măsură. Cu unghiile mă străduiesc să-i iau pielea şi să-i provoc durere, dar accept fiecare împingere

chiar şi după ce îmi prinde mâinile şi mi le vâră sub cap.

Curând, devenim la fel de zgomotoşi ca o melodie heavy metal, în timp ce patul de sub noi pare să se mute din loc. Mă prinde într-un adevărat vârtej care-mi pune toate simţurile la încercare, chiar şi pe cele mai profunde. Nu contează că încep să-mi simt trupul din ce în ce mai puţin – în afară de locul în care loveşte tot mai insistent – sau că mâna i se mută atât de des, încât nu mai ştiu pe care parte din mine se află. Viteza pe care o prindem ambii e suficient de ameţitoare, încât să nu mai fiu conştientă de absolut nimic, decât de cum se simte asta.

Adânc. Animalic. Al dracului de carnal.

Alunecă pe mine şi în mine energic şi rapid, până îmi simt sufletul cum se rupe în două, asemeni corpului. Nu mai ţin cont nici când îşi ridică partea de sus a trupului ca o maşinărie, şi mă prinde de gât, sprijinindu-se în podul palmei care-mi apasă greu locul în care claviculele se întâlnesc.

Dumnezeule!

Tremurul violent care mă acaparează pe de-a-ntregul cu toată forţa lui m-ar putea face să sar de pe saltea, dacă Keith n-ar fi peste mine. Şi, deşi e al naibii de insuportabil şi îmi măreşte ochii de spaimă, luându-mi şi cel mai nenorocit geamăt de care sunt în stare, Keith parcă toarnă până şi benzină acolo unde arde de-a dreptul, stârnind un

adevărat incendiu între picioarele mele. Se ridică în genunchi şi mă stimulează cu mâna, apăsând peste miezul sensibil, continuând să se mişte în mine neobosit, prelungindu-mi chinul la nesfârşit.

Rezistenţa mea se clatină în faţa orgasmului exploziv şi fierbinte ca lava, care nu doar că mă face să gem în moduri dubioase, ci să ţip tot mai tare, vocea mea atingând cele mai imposibile note pe care le-ar putea atinge cineva, pe când Keith trage de el până înnebunesc.

— Opreşte-te! zbier. Stop!

Dar el se mişcă şi mai puternic, pompând în mine cu repezeală şi stimulând cu mâna, până nu mai ştiu de mine. Plăcerea divină care-mi străbate tăios trupul arde totul în mine, rade tot, lăsând în urmă o imensă uşurare şi, pentru un moment lung, mă aruncă din Eden.

Îmi mai revin în simţuri cu greu. Clipesc de câteva ori ca să alung ceaţa de pe ochi şi îl găsesc pe Keith lângă mine, pe jumătate dezbrăcat şi privindu-mă cu o expresie goală, sprijinindu-şi capul în palmă.

— Există doar un mod prin care poţi să mă opreşti, îmi spune direct. Te pui în genunchi şi îţi ceri iertare pentru că m-ai lovit în faţa fraţilor mei, apoi te transformi în cea mai cuminte fetiţă din lume, altfel o să te chinui enorm, iar atunci când o să ieşi din grădina asta, şi cine ştie când o să se întâmple asta, o să ai nevoie de un psihiatru.

Îl ascult atentă, cu toate că abia încep să-mi

simt din nou trupul. Încă sunt buimacă de ceea ce s-a întâmplat aici.

— Tu alegi, mă informează serios. Mie îmi convin ambele variante, să ştii! Tocmai am descoperit că îmi place al dracului de mult să ţi-o trag animalic. Ai o rezistenţă cu care nu se pot lăuda multe femei. Bineînţeles, asta dacă excludem faptul că ai leşinat înainte să termin în tine, aşa cum îmi doream, şi n-a mai fost deloc satisfăcător. Necrofilia nu e atractivă.

Limbajul lui e scandalos de vulgar şi mă tentează să-l pocnesc iar. Dar n-o fac. Deşi ar merita-o mai mult decât oricine altcineva, mă rezum doar la a-i izbucni în râs în plină faţă, până când expresia lui calmă şi serioasă piere sub ochii mei.

Dumnezeule! Sunt tare curioasă să aflu ce creaturi i-au dat naştere unuia ca el. Oare sunt la fel de ridicol de dobitoci?

— Ce naiba ţi se pare amuzant?

— Cred că ştim amândoi răspunsul la asta, Keith! i-o trântesc printre hohote. Dar află ceva, rege neîncoronat ce eşti! O să mă pun în genunchi doar atunci când o să mori subit, în niciun caz ca să-mi cer iertare unuia ca tine! Eu nu-mi cer iertare nici când mă spovedesc! Dacă e să mă duc în Iad... ei bine, tu o să fii acolo să mă aştepţi! Sunt sigură că avem amândoi câte un loc rezervat.

Mă ridic încet, aplecându-mă asupra lui până când se răstoarnă pe spate şi mă priveşte uluit,

având o încruntătură delicioasă între sprâncene. Nu mă opresc până când buzele mele nu sărută suav încruntătură aceea, nedumerindu-l şi mai mult.

— În plus, cine naiba a spus că eşti singurul căruia îi place să şi-o tragă sălbatic? îl întreb, coborându-mi gura peste buzele lui. Amice, nu văd ce ai putea să-mi faci atât de rău, încât să nu o simt ca pe o răsplată că te suport.

Îl sărut domol, făcând conturul gurii sale cu vârful limbii, înainte să mă trag mai jos pe saltea şi să ling pielea uşor sărată a pieptului, trasând cu limba o dâră umedă spre abdomenul tare. Liniştea serei şi semiîntunericul care ne înconjoară face ca fiecare curbă a lui să arate dumnezeieşte. Corpul său e ca sculptat, aşa că toată acţiunea nu-mi poate aduce decât plăcerea infinită de a-l descoperi şi de a-i provoca un tremur delicios, urmat de un sâsâit printre dinţi.

Îşi înfige brusc mâna în părul meu lung, oprindu-mă înainte să ajung la ce-mi doresc. Trăgându-mi capul pe spate, îmi aruncă o privire mortală, înainte să mă rostogolească pe saltea. Mă trânteşte pe burtă, apoi îmi lipeşte fundul de pelvisul său cu o tragere puternică, în timp ce întreaga mea podoabă capilară se revarsă peste faţa mea, blocându-mi orice vedere.

— Oh! exclam amuzată. Fără preludiu?

— Crede-mă, n-am nevoie! mârâie.

Se izbeşte în mine cu o mişcare agilă, intrând

până la capăt, apoi se opreşte pe neaşteptate.

— Şi se pare că nici tu! adaugă pe un glas la fel de intens, aplecându-se peste spatele meu arcuit ca să-mi ferească părul de pe obrazul care nu-i strivit de saltea. Să nu dea dracu' să leşini iar, Ellie, altfel promit solemn că o să aduc cravaşa şi atâta o să te bat cu ea, până o să mă implori să mă opresc!

Apoi începe în forţă, lovind în mine cu toate puterile lui, până când tot amuzamentul mi se năruie sub atacul lui ucigător. Îmi apasă capul în saltea cu mâna, iar cu cealaltă îmi prinde braţul la spate, presând peste mijlocul meu până aproape îl rupe, toate în acelaşi timp în care împingerile sale devin tot mai tari şi mai adânci. Pelvisul i se izbeşte de fundul meu de prea multe ori, făcându-mă să pierd contactul cu realitatea, căzând pradă unei alte realităţi în care e perfect normal să mă dăruiesc unui criminal cum e el.

Presimt că asta o să se termine doar într-un singur mod: dezastruos.

— Drace, cum te simt! replică printre gâfâieli, glasul lui masculin căpătând note al naibii de excitante.

Cum îl simt eu pe el! Şi, deşi mă ţine captivă sub el, într-o poziţie incomodă, nu vreau să se oprească.

Niciodată n-am mai fost aşa de înfierbântată şi de excitată, să simt că o să mă transform într-o baltă de sudoare cât ai clipi.

Şi continuă să pună presiune pe mine în toate felurile posibile, asigurându-se astfel că, atunci când o să-mi dea drumul, o să mă doară.

Simt cum mă fac tot mai moale sub el. Răsuflu greu, cât timp plămânii mei tânjesc după o gură sănătoasă de aer, iar ochii mi se închid.

— Rămâi cu mine, Ellie! îmi cere încordat, readucându-mă din nou cu mintea la el. Rezistă, iubito!

Rezist! îmi revin rapid în simţuri şi încep să mă mişc şi eu, ieşindu-i în întâmpinare la fiecare blestemată de împingere, intensificând-o pe fiecare în parte până rămân fără glas cu care să-mi exteriorizez stresul interior. Îmi smulg braţul din strânsoarea sa şi mă ridic în coate, împingându-mă la rândul meu în el cu dinţii încleştaţi.

Sunetele pe care le scoate sunt la fel de divine ca prestaţia lui. Keith are în arsenal cele mai excitante gemete şi nu se sfieşte să le arunce asupra mea pe toate, special să-mi sucească minţile aşa cum n-au mai fost sucite niciodată, nici măcar de ideea proastă de a-mi oferi virginitatea lui Peter Acnee, din pură curiozitate. Nimic din ce am trăit până acum nu se compară cu felul în care Keith se mişcă în mine, viril şi pus pe distrus totul.

Până şi palmele sale, care alunecă pe spatele meu într-o mângâiere nesfârşită, se simt ca nişte gloanţe care vor să mă omoare.

Iar situaţia devine de-a dreptul agonizantă şi

insuportabilă când îmi capturează ambele braţe şi mi le trage în spate, ridicându-mi partea de sus a corpului, cât măreşte viteza până la imposibil, ţinându-mă suspendată deasupra saltelei. Părul lung şi negru se adună sub ochii mei, dezgolindu-mi ceafa.

Al doilea orgasm vine mai rapid decât primul şi pare să-l frustreze pe regele dement, care mârâie enervat în spatele meu când interiorul mi se contractă în jurul lui. Îmi dă drumul să cad înapoi pe saltea, apoi îmi desparte genunchii la refuz, astfel încât mai am doar puţin până să ating patul cu abdomenul. În schimb, mă loveşte peste fesă şi mă prinde de şolduri, accelerând simţitor, odată ce eu mă dezintegrez la fiecare împingere. Atinge şi el orgasmul când se mai înfige pentru o ultimă oară în mine, terminând spectaculos, cu gemete răsunătoare, abia când al meu îşi spune ultimele replici.

Şi când ne prăbuşim, o facem amândoi. Aterizez pe burtă imediat ce mă eliberează, iar el cade peste mine, răsuflând prea greu ca să nu-mi fac griji că o să moară de-a binelea.

Acum, că s-a terminat, mă întreb în mintea mea, cât îmi trag sufletul, ce o să se întâmple mai departe. Cât o să mă ţină în Eden? Câte orgasme sfâşietoare o să-mi ceară până să se declare mulţumit? De câte ori o să se termine în mine, până o să se plictisească? Şi, cel mai important, o să mă ţină captivă aici până când, într-adevăr, o să

înnebunesc?

Probabil că da. Probabil că nu o să-mi dea drumul până când nu o să fiu nebună după el. La propriu! Dar probabil că nu-mi pasă. Dacă e absolut necesar să iasă cineva nebun din Eden, atunci… vom fi amândoi.

Capitolul 14

Mă trezesc din amorţeală sub o ploaie de sărutări. Deschid cu greutate ochii obosiţi, simţind imediat cum vor să se închidă la loc de somn şi din cauza luminii neaşteptate. Dacă judec după faptul că nu mă simt nici măcar puţin odihnită, nu cred că am dormit mai mult de zece minute – suficiente, se pare, ca Keith să-şi adune din nou forţele surprinzătoare.

Sunt tot în Eden. Nici n-am plecat de aici, iar el parcă nu se mai opreşte. Coboară cu gura de pe gâtul meu, cuprinzându-mi sânul stâng în palmă, şi lasă dâre fierbinţi spre sfârcul celui drept, pe care nu ezită să-l prindă strâns între dinţi.

Şi, în ciuda oboselii frustrante, corpul meu reacţionează la el. Se încălzeşte uşor, vibrând în mâinile pe care le găsesc tot mai pricepute.

Cum poate fi aşa? Parcă nici n-ar avea nevoie să-şi tragă suflul. Funcţionează ca o maşinărie construită special ca să te chinuiască psihic până îţi pierzi minţile, aşa cum sunt eu aproape să mi le pierd.

— Nu…

Ridic braţele de deasupra capului, gata să-l împing de pe mine, dar mă opresc năucită când îmi văd încheieturile legate una de alta cu bandă adezivă argintie.

— Nu mă tenta să-ţi pun şi pe gură, mă avertizează, lăsându-şi capul să se ridice pentru a mă putea privi în ochi. Mai am destulă.

Pufnesc, în timp ce el se ridică deasupra mea şi se sprijină în braţe, făcându-şi agil loc între picioarele pe care încerc în zadar să le strâng. Îmi prinde mâinile sub noi, apoi rânjeşte lasciv ca să mă calce pe nervii deja întinşi.

— Când am spus că eşti dus, chiar nu m-am înşelat, îl ironizez. Ai probleme grave, amice.

— De parcă tu n-ai avea deloc, mi-o trânteşte malefic. După o noapte în care ţi-am tras-o de atât de multe ori, încă eşti udă. Sincer să fiu, am mai avut de-a face cu nimfomane până acum, dar tu eşti ceva ce n-am mai întâlnit. Ori ţi-ai propus să mă scoţi din sărite, ori chiar eşti ahtiată după sex.

Îmi dau batjocoritor ochii peste cap sub el, ca să înţeleagă că nu dau nici doi bani pe ceea ce-mi spune. Am auzit lucruri mai greu de suportat despre mine, decât atât. Dacă într-adevăr vrea să mă simt jignită, trebuie neapărat să se străduiască.

Ce nu ştie el e că, până acum, sexul mi se părea simplu. Corpul meu n-a reacţionat niciodată astfel, în preajma unui alt bărbat, cum

reacţionează la Keith. Mereu excitat şi sensibil, mereu pregătit să fie atins de mâinile acelea mari şi fine, care-mi provoacă frisoane în josul abdomenului.

— Mai bine fac sex, decât să te mai aud vorbind, replic sec. Nu mai bine faci ceva cu gura aia, decât s-o laşi să trăncănească aşa, aiurea?

Keith se încruntă uşor, privindu-mă nedumerit.

— Cine naiba te-a făcut pe tine şefă?

Se retrage dintr-odată, ridicându-se în picioare lângă pat, înainte să se uite la mine cu expresia lui de om serios şi puţin iritat. Înghit în sec, lăsându-mi privirea să cadă pe el, să-l studieze în amănunt. E aşa de frumos, mai ales gol, că-mi lasă gura apă de poftă să-l ling peste tot.

— Ridică-te! îmi ordonă.

— De ce? întreb zeflemitoare.

— Pentru că o să faci tu ceva cu gura. Sper că cercelul ăla din limba ta ascuţită e folositor, altfel o să fiu dezamăgit. Sunt sigur că ştii să faci un oral la fel de prost cum ţi-o tragi.

Izbucnesc în râs, rămasă întinsă pe salteaua patului de grădină. Nu mă clintesc nici măcar un centimetru, darămite să fac ce-mi spune. Până la urmă, cine a spus că o să-i fie simplu?

— Poate că nu vreau să-ţi arăt ce ştiu să fac, Keith.

— Zău? mă întreabă cu o falsă mirare,

arcuindu-şi sprâncenele negre. De ce?

— Pentru că nu vreau să devii dependent de ceva ce n-o să ai niciodată. Eşti deja nebun. Nu vreau să agravez situaţia.

Închei cu un zâmbet zeflemitor, de vreme ce el rămâne nemişcat, privindu-mă oarecum surprins. Probabil că nu-i vine să creadă că, deşi mă ţine captivă aici, încă găsesc puterea să-l iau la mişto.

Şi nici nu merită ceva mai bun!

Dar apoi rânjetul îmi piere când mă prinde din spatele genunchilor şi mă trage pe saltea, târându-mă până în faţa lui, la marginea patului. Primul instinct pe care îl am este să mă prind de aşternutul alb, însă mâinile mele legate au ceva de spus împotrivă.

Îmi desface larg picioarele sub ochii săi iscoditori, ce mă sfredelesc fără ruşine, devenind din ce în ce mai afectaţi de excitarea care-l năpădeşte doar uitându-se la mine. Îi văd printre gene erecţia tot mai înfloritoare şi înghit în sec când ştiu ce mă aşteaptă.

— Dacă scoţi vreun sunet sau termini mai repede decât vreau eu, murmură, o să te fac hrană vie pentru rechini şi nu glumesc deloc. Nu e cazul să mă provoci şi mai mult. M-ai înţeles?

Prinzându-mi bărbia, îmi întoarce faţa în sus şi strâng din dinţi, nervoasă. Începe să-mi displacă faptul că tipul ăsta vrea să conducă totul, inclusiv ceea ce simt. În schimb, îmi place să cred că nu sunt uşor de manipulat, ca o marionetă ale cărei

frânghii se străduieşte să le prindă şi nu mai ştie cum. Sunt cu totul altceva.

Pot să fiu şi eu păpuşar, ca el. Până la urmă, nu mă pot vedea în continuare ca pe o victimă, când ştiu că noaptea trecută a fost una dintre cele mai intense experienţe pe care le-am trăit vreodată. Aş minţi dacă aş afirma că mă simt subminată de individul ăsta, nu când mă distrez astfel.

Însă acum… faptul că îmi dă ordine, ca şi când n-aş fi nimic altceva decât o supusă dezgustătoare, mă înfurie enorm şi atunci când se pregăteşte să intre în mine, îmi eliberez piciorul din strânsoarea lui şi îl împing cu talpa, făcându-l să se dea doi paşi înapoi, luat prin surprindere.

Sar de pe pat şi mă apropii de el cu maxilarul încleştat şi cu mâinile în continuare legate cu bandă adezivă, păşind lent pe marmura rece.

E doar o chestiune de timp până când ajungem să ne dăm reciproc târcoale, fiecare nemulţumit de celălalt şi la fel de goi ca Adam şi Eva.

— Nu sunt jucăria ta, Keith! mârâi, nescăpându-l din ochi nici măcar pentru o clipă. Ştiu că ţi-ai pus în gând să mă strici ca pe una, dar află că sunt făcută din carne şi oase şi că nu mă stric atât de uşor. Dar, dacă tot vrei să ne jucăm…

Mă opresc în spatele lui, mângâindu-i pielea fină şi bronzată de la un umăr la altul, înainte să-mi las degetele să coboare lin pe şira spinării. Are

un spate foarte bine structurat şi acord timp pentru a-l admira, având în vedere faptul că nu se întoarce imediat. În acelaşi timp, admir şi fundul parcă sculptat în piatră, îl simt încordându-şi fiecare muşchi în parte şi întorcându-şi capul ca să mă poată privi, curios probabil de ceea ce am de gând să fac mai departe.

Apoi sâsâie şi blestemă când îmi lipesc buzele de spaţiul dintre omoplaţi, încordându-se puternic, că mă aştept să-i crape pielea. E o adevărată plăcere să-i descopăr un punct sensibil şi să i-l exploatez cu gura până începe să tremure.

Cedează lamentabil şi ruşinos când se întoarce cu faţa spre mine, ca să mă oprească. E acelaşi moment în care îl îmbrâncesc cu toată puterea mea, trântindu-l pe salteaua patului. Îl încalec înainte să se dezmeticească, atacându-l când se aşteaptă mai puţin, şi îl sărut adânc, până când Keith e nevoit să inspire pe nas ca să-mi poată face faţă. Limba îmi plonjează printre buzele lui, încolăcindu-se în jurul aleii sale cu agilitate, lăsând cercelul să-l atingă până în străfundul gurii, ca să-l aţâţe.

Totodată, mă poziţionez deasupra lui. E prilejul perfect să-i iau autoritatea pe care, până acum, s-a străduit s-o exercite asupra mea. Trăia cu impresia că mă poate submina, însă acum o să-i arăt că nu poate să-mi facă nimic din ce să nu-mi placă, indiferent cât de agresiv ar putea deveni.

În principiu, şi eu mă dovedesc a fi agresivă

când îl primesc în mine şi mă mişc cu forţă, cuprinsă de euforie şi extaz. Oboseala pe care o simţeam până acum dispare ca prin farmec şi, sprijinită în braţe pe pieptul lui alunecos, mă mişc haotic şi grăbit, până îi iau răsuflarea cu totul.

De data asta, eu i-o trag lui. Tare. La fel de tare pe cât îl simt în mine, alunecând cu uşurinţă până în cele mai adânci colţuri ale trupului şi lovind cu insistenţă un mănunchi de nervi dureros. Se mişcă şi el sub mine, accelerând simţitor, pe măsură ce mănunchiul creşte. Cu o mână îmi cuprinde încheieturile mâinilor care nu ştiu cum ajung pe gâtul lui şi vor să-l sugrume, iar cu cealaltă mă agaţă de şold, trăgându-mă spre el cu toată puterea, distrugându-mi până şi cel mai vag ritm pe care l-am stabilit cu greu.

Nu mai deţinem nici cel mai mic control. Corpurile ni se izbesc unul de altul în mişcări frenetice, pe când explozia de gemete amestecate se lovesc de pereţii din sticlă ai serei, acoperind ciripitul neoprit al păsărilor care ne ţin companie.

E cald ca în Iad aici! Prin ameţeala ce m-a cuprins în mrejele ei ca nişte gheare ascuţite, nici nu-mi dau seama când Keith ajunge cu capul între perne, iar eu cu spatele spre el. Simt durerea tăioasă când mâna lui se adânceşte în părul meu, iar coloana mi se arcuieşte uşor. Capul mi se sprijină de umărul lui, iar obrazul mi-e zgâriat de barba aspră pe care o poartă, când îşi ridică gura spre urechea mea ca să-mi ordone pe un ton grav

şi excitant:

— Nu te opri!

Constat că, într-un fel sau altul, tot el conduce, încăpăţânarea lui e de un milion de ori mai mare ca a mea. Îşi fixează o mână la mijlocul spatelui meu şi, trăgându-mi şi mai tare capul, mă îndoaie ca pe un arc graţios, smulgându-mi un ţipăt care se transformă într-un geamăt prelung, de îndată ce se mişcă sub mine, ajungând parcă şi mai adânc.

Drace!

Cu mâinile acum eliberate, caut ceva de care să mă sprijin ca presiunea pe care acesta o pune pe spatele meu într-o poziţie demnă de un contorsionist, să nu mai fie atât de mare, însă tot ce reuşesc este să strâng marginea cearşafului şi să strâng din dinţi ca să rezist, singurul punct în care mă ţin rămânând genunchii. Am impresia că încearcă să-mi rupă coloana, în timp ce se adânceşte în mine cu viteză. Tălpile îmi ajung captive sub coapsele lui şi îmi susţine întreaga greutate doar în braţul drept, buzele sale fiind lipite de urechea mea, unde îi aud cel mai bine răsuflarea întretăiată şi fiecare geamăt stins pe care gura lui îl scoate.

— Oh, Doamne! murmură printre gâfâieli sonore, vocea lui groasă fiind afrodiziacul perfect pentru simţurile mele. Te ador!

Mă înfior deasupra lui, cutremurându-mă cu o asemenea putere, încât aproape mă scapă. E

îndeajuns de insuportabil şi fără să-mi şoptească la ureche ceva ridicol de excitant şi de înnebunitor.

Mă adoră. Ha! Nu vreau să mă adore, ci să mă venereze. Să mă iubească cu forţă! Să mă îndoaie ca acum şi să se mişte în mine neoprit, până o să murim amândoi de epuizare. Adoraţia e pentru oameni care nu pot face ceea ce facem noi, adică să ne consumăm reciproc până aproape de canibalism.

Acum îmi doresc atât de tare să termine, încât fac eforturi supraomeneşti să-l acompaniez la fiecare împingere, simţind cum rezistenţa mea începe să se clatine periculos de tare, gata să se prăbuşească în faţa lui.

Şi o face. Termină la câteva clipe după ce am parte de un orgasm sfâşietor, care smulge din mine totul. Susţinerea lui se prăbuşeşte şi aterizez cu toată greutatea peste el, gemând de durere, dar şi de plăcerea colosală care încă îmi zdruncină trupul din temelii.

Respirând accelerat sub mine, mă cuprinde cu braţele şi aşteaptă să mă liniştesc. Gâtul mă arde, amintindu-mi că aş bea şi marea întreagă, doar ca să-mi sting setea şi fierbinţeala.

— Încep să cred că îţi place aici, Ellie, mărturiseşte, ferindu-mi părul lipit de fruntea umedă de transpiraţie. Aveam de gând să te scot azi din Eden, dar nu mai sunt la fel de sigur.

— De ce? întreb, înghiţind în sec şi lăsându-mi

privirea să urce spre tavanul din sticlă al serei, prin care se vede cerul albastru şi senin al zilei. Ai de gând să mă mai chinuieşti o zi şi o noapte?

— Vreau să te chinuiesc mai multe zile şi nopţi, să nu mai ştii câte au trecut şi câte mai vin. Să nu mai ştii nici de câte ori am fost în tine şi de câte ori o să mai fiu. Şi o să te doară! adaugă categoric. Tare! O să mă urăşti cât pentru toată viaţa.

— Deja te urăsc cât pentru toată viaţa, îl informez, scoţându-mi cu greutate picioarele de sub coapsele lui, ca să mă întind cu totul peste el.

— Bun! mârâie. Pentru că nu vreau să devii dependentă de ceva ce n-o să ai niciodată!

Până să analizez faptul că mă atacă cu propriile mele cuvinte, acesta mă răstoarnă de pe el şi se ridică de pe pat, făcându-mă să pufăi supărată.

— Mi-e foame, jigodie! mă răstesc.

Keith se întoarce cu faţa spre mine, aruncându-mi o privire criminală.

— Controlează-ţi limbajul, păpuşă.

— Ai de gând să mă ţii aici fără mâncare şi apă? După câte vezi, nu funcţionez pe baterii, ca vibratorul sau ca o păpuşă gonflabilă sofisticată! Vreau să mănânc!

— O să mănânci, mă asigură. Mai taci odată!

Expir zgomotos aerul pe nas, iritată de atitudinea lui.

— Crezi că, dacă mă torturezi la infinit, Amelia

o să învie din morţi?

Oftând, acesta îşi trage pantalonii pe el şi îşi încheie şliţul, continuând să mă privească doar aşa cum e el capabil, cu superioritate, ca şi când într-adevăr m-ar deţine.

— Acum nu mai e vorba despre Amelia, ci despre tine.

Mă ridic în coate, curioasă şi uimită în aceeaşi măsură, uitându-mă insistent la el. Ochii săi verzi ca jungla care ne înconjoară în colţul ăsta mic de Paradis, se fixează într-ai mei şi îmi ţin respiraţia cât timp aştept să continue.

— Cu toată încăpăţânarea şi cu gura ta slobodă, tocmai ai devenit jucăria mea preferată şi atât o să te exploatez, în mii şi mii de feluri, încât o să sar şi eu de pe fix, nu numai tu. Şi, după ce voi termina cu tine, nu o să mai valorezi un cent, cât faci acum, ci milioane de dolari! Se vor îngrămădi toţi să te cumpere şi n-o să te dau nici măcar celui mai bogat om din lume, care probabil o să vrea să arunce şi miliarde ca să te aibă, nu doar milioane. O să te ţin pe insula asta, unde timp de trei luni o să fii numai şi numai a mea, iar apoi alte nouă o să stai şi o să aştepţi de una singură, să mă întorc la tine, gândindu-te obsesiv la faptul că, în perioada în care tu eşti aici, eu o să fiu într-o altă femeie. Mai pe scurt, o să fii o târfă de lux, îmbrăcată din cap până în picioare în diamante, dar goală pe dinăuntru. Da, cred că pedeapsa asta o să-ţi fie suficientă cât să nu mai

faci niciodată ce i-ai făcut ei!

Ascult totul, din ce în ce mai îngrozită de ideea lui. Cum să rămân aici şi să-l aştept nouă luni, singură pe întreaga insulă? Nici celui mai aprig duşman nu i-ai putea face un rău ca acesta de mare, iar asta mă face, într-un final, să înţeleg ce ură îmi poartă mie şi ce iubire i-a purtat ei.

Dar asta poate fi doar o şaradă, nu? Ca să păstreze nişte aparenţe.

— Nu o să faci asta! exclam, vrând mai mult să mă conving pe mine de asta, ridicându-mă în genunchi pe saltea. Prefer să mă vinzi pe un cent sau să mă omori, decât să mă laşi aici!

— Ce te face să crezi că aş vrea să mori? pufneşte, chicotind amuzat.

Cobor grăbită de pe pat şi îmi îndrept spatele în faţa lui, mişcare ce-l face să-şi aplece ochii frumoşi spre sânii mei goi şi să-i sfredelească la doar câteva minute de când m-a avut exact cum şi-a dorit. E un lucru ce-i trădează interesul adevărat pe care îl are faţă de mine şi pe care încearcă să-l mascheze cu ameninţări pe care nu prea le mai iau în considerare.

Şi mă apropii de el, rânjetul lui pălind subtil pe măsură ce anulez distanţa mică dintre noi. Privirea sa devine imediat prudentă, de parcă s-ar aştepta să-l atac. Dar chiar dacă mă tentează să-i mai trag o palmă, în schimb îmi cobor mâinile spre cureaua pe care abia a legat-o şi o desfac încet, păstrându-mi ochii cenuşii asupra feţei lui

nedumerite.

— Dacă eu nu plec de aici, atunci nici tu nu o vei face, îi spun categoric. O să ieşi din grădina asta abia când o să mi-o tragi din dragoste, nu din ură.

— Asta nu o să se întâmple.

— Eşti sigur? zâmbesc. Cine ştie câte nopţi vor trece până atunci, dar o să reuşesc. La final, nu o să-ţi mai doreşti să mă laşi aici sau să mă dai, ci să mă iei cu tine oriunde vei vrea să dispari. Nu o să te mai poţi îndepărta de mine nici pentru un blestemat de minut!

Imediat ce îmi rostesc la rândul meu planul, aşa cum a făcut-o şi el, mă aplec în genunchi la picioarele lui, ţinându-mi privirea agăţată de a sa. Pe chipul splendid îi traversează o uluire pe care n-ar putea s-o ascundă nici cu tot efortul din lume şi probabil că în mintea lui se întreabă de ce am lăsat garda jos tocmai acum, după ce am refuzat cu încăpăţânare să mă supun dorinţei sale.

Continuând să-l privesc, îi trag pantalonii pe coapse în jos şi îl prind în palmă, simţindu-i cu degetele prima zvâcnire când acestea se înfăşoară în jurul lui.

— Ridică-te! îmi comandă înfuriat.

Aş fi nebună s-o fac, în special când îmi dau seama că îl prind într-un moment în care şi garda lui e la pământ şi am posibilitatea de a-l distruge.

— Ellie, ridică-te, am spus! se răsteşte.

Total în contradicţie cu cerinţa lui, îl simt cum

se întăreşte în palma mea. Când mă aplec şi îl prind cu gura, ştim amândoi că s-a terminat şi că toată răzbunarea asta puerilă s-a transformat subit în cu totul altceva. Şi îmi las cercelul din limbă să alunece pe lungimea lui, luându-l cu asalt, în timp ce mâna sa mi se adânceşte cu furie în părul lung şi încâlcit, care-mi atinge călcâiele pe care stau. Privirea îmi rămâne aţintită pe el, necutezând să-l scap din ochi nici pentru o secundă. Zvâcneşte atât de tare în gura mea, încât se cutremură şi înjură grosolan printre dinţi, înainte să geamă gros, din străfundul gâtului. Cu degetele îmi fereşte şuviţele de pe obraz şi îmi trage capul spre el, îndemnându-mă să-l cuprind mai adânc.

Mă agăţ de şoldurile lui, gemând înfundat când îl aud şi pe el făcând-o răsunător. Cresc ritmul cu care îl apuc şi îmi las piercingul să-l răsfeţe pe de-a-ntregul, până mă asigur că are parte de cea mai senzuală şi intensă experienţă a sa din toate timpurile, cât timp el doar îmi ţine părul adunat în mână şi îmi urmăreşte cea mai bună prestaţie a mea.

Şi nu mă opresc până ce nu-l simt tremurând din toate încheieturile, aşa cum m-a făcut el pe mine să tremur întreaga noapte şi o bună parte din dimineaţă, îmi menţin ochii într-ai să-i şi dau totul din mine. Are gust a mine şi a ei.

Orgasmul lui vine mai repede decât m-a obişnuit. Până şi eu îl simt venind, când mă

înşfacă de cap cu ambele mâini şi îmi grăbeşte mişcările, atingându-mi străfundul gâtului, vrând cu disperare să ajungă la el. Gemetele sale devin tot mai intense şi zgomotoase şi se eliberează, într-un final, deşi pentru o secundă mi-a trecut prin cap să-l las neterminat. Doar aşa, din principiu.

Mă ridic în picioare, iar degetele lui îmi şterg colţurile gurii, privindu-mă cu fascinaţie şi cu broboane de transpiraţie pe frunte. Buzele încep să-mi ardă de intensitatea cu care se zgâieşte la ele.

— Mi-e foame, îi spun.

— Şi mie.

Însă nu cred că vorbim despre aceeaşi foame, ceea ce mă face să mă întreb cât mai poate să reziste. Din ce e făcut?

— O să-i spun lui Jordan să-ţi aducă ceva de mâncare. Nimeni, în afară de el şi de noi nu are voie să intre aici, iar tu n-ai voie să ieşi.

Îşi încheie cu repezeală pantalonii, apoi dă să plece, însă reuşesc să-l prind de încheietura mâinii înainte să se îndepărteze şi să-l fac să se întoarcă spre mine.

— Vreau să vin cu tine.

Acesta strânge din dinţi, maxilarul său încordându-se.

— Nu mă face să te atârn de nişte sfori ca să stai locului, păpuşă.

— Ori stai cu mine, ori vin cu tine. Tu alegi!

Îmi strâng braţele la piept, enervată, iar el îşi arcuieşte curios sprâncenele, parcă venindu-i să râdă.

— Şi dacă nu aleg niciuna din ele? mă întreabă.

— O să-ţi distrug blestematul de Eden. O să-i dau foc şi o să ardă din temelii chiar sub ochii tăi.

— Asta ar însemna să arzi şi tu cu el, Ellie, argumentează ironic.

Pufnesc.

— Orice act cere sacrificiu, Keith. Nu mă deranjează deloc să ard în flăcări, cu grădina ta idioată. Până la urmă, ai construit-o special pentru mine, nu?

Ochii lui se mijesc în faţa ameninţării mele.

— Spune-mi, îi cer. N-ar fi poetic să mor odată cu ea?

— N-o să faci asta.

— Nu mă provoca! îl avertizez printre dinţi. Ştii ce se întâmplă cu oamenii care nu mai au nimic de pierdut, Keith? întreb, iar el oftează iritat. Devin periculoşi!

— Da, dar tu nu eşti unul dintre ei, replică categoric, făcându-mă să mă încrunt. Tu ai ceva de pierdut.

— Ce?

— Regele, cu tot cu regatul pe care vrei să-l cucereşti.

Capitolul 15

Corpul mi-e întins pe patul de tip landou, epuizat şi dureros, iar mintea mi-e înceată. Caut să mă relaxez, închizând ochii pentru câteva momente şi ascultând doar ciripitul păsărilor din seră şi susurul apei.

Nici nu mai ţin minte de când n-am mai dormit mai mult de câteva minute. Timpul trece altfel în Eden. Deşi văd de fiecare dată prin pereţii din sticlă când răsare soarele şi când apune, am pierdut numărătoarea zilelor de când mă aflu aici. Poate la fel de uşor să fi trecut o săptămână sau o lună de când Keith nu mi-a mai dat drumul şi de când mă chinuieşte în moduri delicioase, până la leşin. Căci da, am pierdut şi numărul dăţilor în care am căzut frântă şi nu mi-am mai revenit în simţuri prea curând.

Şi, cu toate astea, m-am obişnuit aici. Grădina a devenit un soi de a doua casă în care nu sunt nevoită să port haine sau să-mi fac griji că o să intru într-un conflict cu altcineva, în afară de el.

Îl văd pe Keith la câţiva metri de mine, adâncit în cada din piatră neagră. Locul ăsta a fost construit special pentru a-ţi servi de tot ce ai nevoie, pentru mai multe zile. Are până şi un duş exterior, mascat de doi pereţi din marmură care, prin nu ştiu ce minune, se încadrează perfect în mijlocul junglei sălbatice.

Mă apropii de el, păşind instabilă până sub jetul de apă rece. În faţa mea, unde aş fi vrut să existe un al treilea perete, Keith se uită lung la mine din cada lui, urmărindu-mi fiecare mişcare cu ochii mijiţi, ca un prădător care se teme ca prada lui să nu fugă.

Se vede cât de obosit este şi el. Cearcănele de sub irisurile de un verde crud sunt din ce în ce mai proeminente, dar încă se ţine pe poziţii. Chiar dacă e scufundat în apă până la brâu şi se sprijină de peretele căzii, încă arată ca şi când e gata oricând să ţâşnească spre mine, iar eu încă sunt şocată de cât de rezistent e. Regulile anatomiei nu par să aibă efect şi asupra sa.

Oftez, lăsându-mi umerii să cadă înfrânţi şi apa rece să-mi curgă şiroaie peste muşchii dureroşi. Abia mai stau pe picioare şi simt cum întreaga mea rezistenţă e pe cale să se prăbuşească. Nici dacă m-ar fi legat de cruce şi m-ar fi lăsat să zac acolo până la licitaţie, nu ar fi fost mai chinuitor decât să fiu a lui la nesfârşit şi să simt cum mâinile lui aproape smulg carnea de pe mine, când se izbeşte fără oprire în interiorul meu.

La naiba!

Mă întorc cu spatele la el când îl văd ridicându-se din cadă, simţind cum mă înfior în anticipare. Muşchii mi se încordează pentru a mia oară, ştiind din timp că urmează să se apropie, şi nu se relaxează nici când braţele lui mă cuprind din spate ca nişte bare de oţel care se înfăşoară în

jurul meu şi nu-mi mai dau drumul.

— Eşti frântă, constată amuzat. Eşti sigură că încă vrei să-mi ţii piept, Ellie? Poţi să mă opreşti doar cerându-ţi iertare că m-ai lovit în faţa fraţilor mei şi te las să pleci. E simplu!

— Nu mă dau bătută atât de uşor, îl informez, stând sprijinită de braţele sale, decât pe propriile picioare.

— De ce? vrea să ştie. Ce crezi că obţii cu toată încăpăţânarea asta?

— Probabil nimic, dar refuz să-mi cer scuze pentru ceva ce voiam să fac demult! i-o trântesc arţăgoasă.

Părerile de rău nu sunt pentru momentele în care ai regrete?

Keith pufăie, pieptul lui vibrând lipit de spatele meu.

— Deci, preferi să ţi-o trag până leşini din nou, decât să-mi spui ceea ce vreau să aud de la tine.

Nu e o întrebare. Nicio afirmaţie. Ci o concluzie care nu pare să-l satisfacă prea mult.

— Exact.

Acesta chicoteşte gros, simţindu-l cum clatină dezaprobator din cap.

— Afurisită eşti! Ţi-ai propus să mă omori, nu-i aşa?

Mâinile lui alunecă de pe abdomenul meu, mutându-se pe şolduri, apoi la baza spatelui, când mă întorc cu faţa spre el şi îmi las uşor capul pe spate ca să-l pot privi în ochi.

— Care-i treaba, Keith? Nu te mai ţin balamalele? Doar atât poţi, ingratule?

Chicotesc, căutând special să-l enervez, chiar dacă astăzi arată mai bine dispus decât în restul timpului.

— Nu-ţi lua avânt, Ellie, mă sfătuieşte cu un rânjet iritant de malefic. Nici eu nu mă dau bătut atât de uşor. O să ieşim de aici doar morţi sau doar dacă îţi recunoşti greşeala. Altă opţiune nu există.

— Îţi dai seama că, prin asta, te pedepseşti şi pe tine însuţi, nu? îl iau peste picior.

— N-aş numi-o pedeapsă. Vezi tu, fraţii mei cred că nu te încadrezi în cerinţe. Cred că trupul tău nu e făcut pentru a atrage atenţia, pentru că nu eşti ca trasă prin inel cum sunt slăbănoagele de afară. Dar eu cred că eşti sexy şi mă îndoiesc că o să mă plictisesc prea repede să încerc întruna să te frâng în două.

Îmi strânge fesele între degete, vrând parcă să scoată în evidenţă de ce cred ceilalţi că nu mă încadrez în tipar. Eu, una, m-am împăcat cu gândul că nu o să ajung niciodată pe coperta unei reviste pentru modele.

— Până acum nu prea ţi-a reuşit, replic ţâfnoasă.

— Poate ai o rezistenţă dată naibii, păpuşă, dar tot o să reuşesc. Până atunci, îmi place la nebunie să încerc.

Făcându-mi şmechereşte cu ochiul, îmi agaţă

braţele şi mi le trece cu forţa pe după gâtul lui, ca şi când mi-ar cere să-l cuprind şi eu.

— Mi-am dat seama, bombăn nemulţumită.

— E vina ta, Ellie, nu a mea, mă informează nonşalant. Tu eşti cea care refuză să-mi ofere un mic moment de satisfacţie, în schimbul eliberării. Mie îmi convin ambele variante.

— Mai taci odată! i-o retez enervată.

Mă desprind din braţele lui şi dau să ies de sub jetul de apă care, în loc să mă relaxeze, parcă m-a încins şi mai mult. Apuc să fac doar doi paşi pe piatra alunecoasă, căci degetele lui deja mă prind de păr şi mă trag înapoi, răsucindu-mă ca pe o marionetă ca să ajung din nou cu faţa spre el.

Când îmi ridic ochii spre chipul lui, nu-l mai găsesc la fel de bine dispus. Privirea urâtă pe care mi-o aruncă îmi dă de înţeles că nu îmi apreciază deloc dorinţa de a mă îndepărta.

— Nu am spus că poţi să pleci! se răsteşte.

Şi totul începe să tremure în interiorul meu aproape lichefiat de oboseală şi excitare. Chiar şi după atâta timp, tot nu pot anticipa ce vrea să facă, pentru a nu mă mai lua prin surprindere. Continuă să mă şocheze de fiecare dată când îşi pune mâinile pe mine.

— Keith…

— O să pleci doar când o să-ţi spun eu. Nu mă face să devin şi mai rău cu tine. Deja mi-ai ucis până şi cea mai mică fărâmă de răbdare.

Adâncindu-şi şi mai tare degetele în ceafa

mea, mă trage spre el şi gura mi se izbeşte de a lui.

Ajung lângă pat pe sus, iar Keith mă îmbrânceşte cu putere pe saltea. Mă prăbuşesc pe spate cu un icnet, înainte ca mâinile sale să mă pescuiască şi să mă tragă la margine cu o smucitură. Nu-mi lasă ocazia să-mi revin măcar puţin în fire, căci capul lui se adânceşte deja între coapsele mele şi mă muşcă cu tărie de miez, aşezându-se în genunchi. Trupul îmi tresare şi se ridică în umeri, luat pe nepregătite de atacul lasciv al dinţilor săi puternici şi al limbii care alunecă peste feminitatea mea, nestingherită, fierbinte şi umedă.

Drace! N-are nici măcar o urmă de milă. Ştie că nu mai am putere să trec printr-un alt orgasm şi, totuşi, se încăpăţânează să-l aducă la suprafaţă, ca să mă rupă în bucăţi. Suge cu insistenţă centrul cu terminaţii nervoase până se produce un scurtcircuit în masă în mintea mea împăienjenită de euforie şi, într-un final, clachez.

Sunt gata să admit că îl ador. Mă înnebuneşte într-un fel pe care nu-l credeam posibil, iar corpul meu îl iubeşte pe nemernic prea tare că se arcuieşte în cele mai dureroase moduri, căutând să-l impresioneze şi să-l mulţumească în aceeaşi măsură. Nici gura nu se lasă mai prejos; scoate sunete tot mai gălăgioase pentru că ştie cât de mult îi place să o audă.

Şi, deşi îi ofer tot ce vrea, Keith nu dă semne

că s-ar opri prea curând. Palmele îi alunecă pe abdomenul meu şi ajung la sânii goi, strângându-i în acelaşi ritm în care limba lui se adânceşte în mine, făcând ravagii.

Îmi adun cu greu puterile să-mi ridic capul de pe aşternuturile acum umede şi să mă izbesc de privirea lui, ridicată ca să-mi urmărească fiecare nenorocită de mişcare sau încruntătură. Îi strâng capul între coapse, nemairezistând să-l văd cum se uită la mine, ca şi când într-adevăr aş fi a lui.

Sau poate chiar sunt. Cine ştie? Am ajuns cam des în postura asta în ultimele zile şi nu mai sunt sigură dacă mai deţin vreun control asupra mea sau a devenit deja stăpân pe tot ce am.

Asta nu s-ar fi întâmplat dacă nu exista Edenul. Grădina asta mă afectează până în cele mai adânci cotloane ale minţii. Îmi pune simţurile la încercare şi acestea dau rateu după rateu. Poate că nu sunt aşa de rezistentă pe cât credeam, căci Keith a reuşit al naibii de repede să îmi dărâme zidurile şi să se strecoare ca un şarpe acolo unde este interzis.

Nu mă opun când se ridică dintre picioarele mele, lăsându-mă umedă şi dornică, şi îşi strecoară un braţ sub spatele meu. Mă întoarce brusc pe saltea, că-mi ia două secunde să mă dezmeticesc şi să-mi dau seama că acum sunt pe burtă, la marginea patului.

Nu stau nici întinsă, nici în picioare şi nici în genunchi. Abdomenul mi-e pe saltea, iar picioarele

pe piatră, cu genunchii suspendaţi. Îl simt pe Keith aplecându-se peste spatele meu, înainte să se proptească într-un braţ, lângă capul meu.

Şi când intră în mine, agil şi pe nepregătite, ajunge mai adânc decât a fost până acum. Îmi simt gura deschizându-se, dornică să ţipe, dar tot ce-mi iese pe ea e un geamăt sugrumat de cealaltă mână a sa, care mă prinde de gât şi îmi ridică faţa de pe saltea până când vârful capului mi se sprijină de pieptul lui. Sunt nevoită să mă ridic în braţe, ca să mai alin din durerea cauzată de curba pe care spatele meu o face sub el.

Încep să cred că, ceea ce face el, nu se mai numeşte sex sau pedeapsă. Îmi testează fără ruşine maleabilitatea trupului, punându-mă în poziţii pe care nici nu le credeam posibile omeneşti. Se împinge cu furie în mine, în timp ce mă contorsionează sub el până îmi aud oasele pârâind şi protestând, alinându-mă din când în când cu câte un sărut pe tâmplă sau aproape de ureche.

Dar să fiu a naibii dacă mă plâng. Chiar dacă îmi provoacă durere în aceeaşi măsură în care îmi provoacă şi plăcere, nu mă pot împotrivi. Primesc fiecare izbitură în adâncurile mele cu un geamăt, dorindu-mi să primesc altceva decât un ritm domol. Am nevoie de mai mult, în special când acum ştiu prea bine de ceea ce e în stare. Parcă doar m-ar amăgi cu mişcări lente din şolduri, care nu ating acel loc din mine care doare ca dracu’,

dar care moare după el.

Aşa că, strângând din dinţi şi răsuflând superficial sub degetele lui osoase, care-mi strâng bărbia şi gâtul, încerc să mă mişc la rândul meu, ca să-l fac să se grăbească. Mă zbat sub el, cu toate că îmi dau seama din prima secundă că poziţia nu mă lasă deloc să ofer, ci doar să primesc.

— Spune-mi ce vrei, Ellie, îmi cere cu glas scăzut şi cu laterala capului lipită de a mea. Al naibii, fetiţo, parcă eşti creată de Diavolul însuşi. Spune-mi ce vrei!

— Mai tare, îngaim printre gâfâieli tot mai sonore.

— De ce?

Prin mintea înceţoşată, încerc să asimilez întrebarea, dar chiar dacă depun toate eforturile să-mi dau seama ce-şi doreşte să afle şi, totodată, să fiu conştientă de fiecare dată când intră şi iese, tot nu înţeleg.

— Dacă nu-mi spui, nu o să-ţi dau ce vrei, Ellie! mă avertizează. Haide! Ştii ce-mi doresc să aud.

Da, acum ştiu.

— Te vreau!

Şi o rostesc cu atâta patos, încât nu există nici cea mai mică brumă de îndoială că e complet adevărat.

— Aşa, iubito! murmură satisfăcut.

Apoi nu mai pierde timpul. Din mişcările lente

cu care doar m-a aţâţat la început, răstoarnă peste mine toată forţa de care e capabil, prinzându-mă într-o tornadă reală. Să spun că accelerează ar fi un eufemism. Mă posedă. Ajunge să se mişte repede, nici nu-l pot urmări, iar gemetele mi se transformă în ţipete scurte, odată ce chipul mi se crispează tare, muşchii faciali începând să doară la fel de tare ca ceilalţi.

Înşfac aşternuturile de sub mine, trăgând de ele cu furie, până se rup, cât el se mişcă peste mine imposibil de oprit. Îmi eliberează gâtul şi îmi urcă un genunchi pe pat, desfăcându-mă şi mai mult, apoi mă prinde de umăr şi mă trage spre el, zdruncinându-mă intens, până nu-mi mai găsesc nici gândurile.

Cu faţa adâncită în saltea, nu-mi mai pot reprima rânjetul, apoi chicotul scurt. Mă simt de parcă m-ar droga la fiecare împingere pe care o execută cu grabă, lovind tot mai tare în mănunchiul de nervi pe care l-a descoperit zilele astea şi pe care n-a mai încetat să-l exploateze până la nebunie. Euforia care mă acaparează cu totul şi mă învârte ca un carusel, e foarte dulce şi nu mă mai deranjează nimic la el.

Keith ajunge să se sprijine de umerii mei, apăsându-mă tot mai mult în saltea, şi mă are exact aşa cum vrea şi cum vreau şi eu.

Şi ştiu că, atunci când asta o să se termine, o să fim nebuni amândoi. Niciun om n-ar putea să scape din vârtejul ăsta şi să rămână la fel de

întreg cum a intrat. O să ne sară siguranţa. Apoi o să fiu capabilă să fac orice pentru el, sunt convinsă de asta.

În acelaşi timp, el nu o să se mai poată descotorosi de mine nici măcar în vise. O să fie bântuit pe vecie de existenţa mea şi o să simtă că moare cu fiecare secundă pe care şi-o petrece departe. O să fie tot numai al meu.

Ating climaxul cu un tremur puternic, care aproape îl face pe Keith să cadă de pe mine. Explodez, pur şi simplu, simţind plăcerea cum mă sfâşie în cel mai mic detaliu. În schimb, el termină fierbinte, cu răsuflarea tăiată, prăbuşindu-se pe spatele meu cu greutate.

Trece ceva timp până să-şi regăsească puterea să se ridice şi să se răstoarne pe saltea, lângă mine. Îmi fereşte părul de pe chip, descoperindu-mi privirea pe care abia reuşesc să o menţin asupra lui. Pleoapele îmi sunt cam grele, dar reuşesc cu mare efort să le ţin deschise.

Cu transpiraţia curgându-i pe frunte şi tâmple, se apleacă şi îmi capturează buzele cu gura, sărutându-mă cu intensitate, până simt cum fiecare simţ îmi revine la viaţă sub mângâierea degetelor pe obraz.

— Eşti superbă, şopteşte apoi, peste gura mea. Ca o adevărată regină.

Şi ştiu deja că am câştigat.

Mângâindu-mi buzele cu degetul mare, se trage înapoi cât să se poată uita la mine, apoi

spune:

— Cere-mi ceva.

— Poftim?

— Cere-mi ceva. Orice. Pot să-ţi ofer tot ce-ţi doreşti.

Orice? Cum se aşteaptă să aleg, când am o multitudine de lucruri pe care i le-aş putea cere? Dacă tot e dispus să-mi ofere ceva, aş putea să-i cer inclusiv libertatea. Ar fi o afacere destul de bună, nu? Corpul meu în schimbul libertăţii.

Dar nu i-am oferit acestui ticălos superb doar corpul meu, nu-i aşa? Fără să-mi dau seama, tocmai i-am dat totul. Aşadar, libertatea nu mai e o opţiune la fel de îmbucurătoare.

— Vreau un singur lucru, îi spun într-un final. Dacă poţi să mi-l dai.

Privirea lui devine prudentă. Probabil că se aşteaptă şi el să-i cer eliberarea mea. Nu din Eden, ci de pe insulă. Şi îl cred în stare să mi-o ofere, dacă mi-aş dori-o. Nu ştiu de ce.

Însă eu ştiu că nu asta e cea mai inteligentă mişcare pe care aş putea s-o fac.

— Ce? întreabă.

— Iertare, murmur. Pentru Amelia. Îmi poţi da asta, Keith?

Ochii i se mijesc, iar eu aştept tensionată un răspuns. Nu m-am gândit niciodată că voi ajunge aici, trăind momentul în care mi se pune în faţă o mare de oportunităţi din care pot alege tot ce vreau, dar cred că ăsta e cel mai bun lucru pe care

l-aş putea cere.

Pentru că totul a pornit de la ea. Eu nici n-ar fi trebuit să mă aflu aici. Nu fac parte din planurile lor. Singurul motiv pentru care am fost adusă pe insula asta de la bun început este Amelia şi, dacă Keith ar reuşi să-mi ofere iertare, aş fi, în sfârşit, liberă în adevăratul sens al cuvântului.

Nu-mi răspunde. În schimb, mă sărută din nou, iar ăsta s-ar putea socoti un răspuns la cerinţa mea.

— Afurisita!

Îmi dă subit drumul şi, ridicându-se în genunchi, mă prinde de coaste şi mă trage între perne, înainte să se trântească lângă mine. Cu un oftat, îşi ridică braţul şi mă îndeamnă să mă culc pe pieptul lui, acolo unde mă cuibăresc fără ezitare, privind fascinată cum aspersoarele pornesc toate la comandă şi pulverizează straturi de apă peste grădina încinsă de soare, răcorind aerul fierbinte prea rapid să nu mă cutremur. Jungla care umple sera imensă din sticlă prinde o culoare mult mai vie.

Atenţia mi-e distrasă de un fluture albastru, care mi se aşază pe încheieturile degetelor mâinii pe care o ţin pe abdomenul tare a lui Keith. Când am descoperit locul ăsta, nu mă aşteptam să mă primească cu atâta bunăvoinţă, deşi a fost construit pentru mine, însă după zile de stat aici, mi-am dat seama că nu puteam să mă integrez mai bine. Dintr-o grădină, s-a transformat în locul meu

favorit, în care mi-au fost puse la încercare cele mai profunde simţuri şi trăiri de către un bărbat la fel de sălbatic.

Şi doar mişc uşor degetele, până când fluturele îşi ia zborul. Imediat ce dispare, îmi ridic ochii asupra lui Keith şi constat că e pe punctul de a adormi, aşa că îmi iau şi eu răgazul de a-mi închide ochii şi de urmări cu mintea mângâielile delicate de pe şoldul meu, până când somnul mă cuprinde cu totul, calm şi întunecat.

Trezeşte-te!

O senzaţie stranie se strecoară în mintea mea. Scutur de câteva ori din pleoape, căci somnolenţa refuză să mă părăsească imediat. Vrea să-mi închidă la loc ochii şi să mă prindă în ghearele ei, dar vocea pe care o aud în gânduri şi care-mi cere să mă trezesc, nu-mi dă voie să adorm din nou.

Sera e cuprinsă de întuneric, dar tot văd silueta feminină de lângă pat şi scânteia lunii care se reflectă într-o lamă ridicată deasupra lui Keith, pregătită să-l străpungă.

Capitolul 16

— Nu!

Propriul urlet mă trezeşte din visare şi sar peste Keith, lovindu-l pe invadator peste mâna care strânge cuţitul, fără să gândesc prea mult. Lama tăioasă îmi taie carnea braţului când îi zboară dintre degete, dar asta nu mă opreşte să o

lovesc pe atacatoare în plină faţă, cu pumnul, făcând-o să se prăbuşească în fund cu un geamăt.

O recunosc imediat ca fiind una dintre cele două fete eliminate din prima zi şi despre care n-am ştiut niciodată ce s-a întâmplat. Dacă una e aici, pot doar să bănuiesc că nu au fost omorâte, aşa cum bănuiam, şi sunt foarte surprinsă să o găsesc încercând să-l omoare pe Keith.

Un val de înjurături îmi scapă pe gură când îmi privesc tăietura urâtă de pe antebraţ, care sângerează suficient de tare şi arde ca naiba. Mă înfurii numai când mă gândesc că ar fi putut să fie şi mai urâtă şi mă reped din nou spre blondă, gata să-i mai trântesc un pumn de îndată ce se ridică în picioare şi dă să mă atace.

O mână mare mă trage în spate, înainte să ajungă la mine, iar spatele genunchilor mi se lovesc de marginea patului. Aproape mă dezechilibrez. În schimb, Keith îi opreşte înaintarea nervoasă, prinzând-o de gât cu braţul şi imobilizând-o fără efort. Pe chipul lui nu văd nici cea mai mică surpriză că tocmai am fost atacaţi în miezul nopţii, în grădină, ori ştie foarte bine să se controleze într-o asemenea situaţie.

Cert e că mă încrunt la el, confuză, când continuă să o ţină imobilizată şi, totodată, începe să-i mângâie părul, şoptindu-i ceva ce par a fi cuvinte menite să o liniştească. Sub ochii mei mari, blonda devine tot mai docilă şi mai moale în braţele lui, urmând într-un final să leşine.

— Ce naiba a fost asta? întreb enervată, cât timp el o întinde pe pat. Cum a reuşit să intre aici?

Indiferent cât încerc să găsesc o explicaţie a prezenţei sale, tot nu reuşesc. Credeam că locul ăsta e la fel de păzit ca o închisoare şi că nimic nu mişcă fără ca ei să ştie.

Keith se întoarce spre mine şi mă prinde de încheietură, studiindu-mi rana cu o expresie indescifrabilă.

— Puteai s-o laşi să mă omoare, replică cu o notă de curiozitate în glas.

Acum că o spune, îmi dau seama că da, aş fi putut. Ar fi fost simplu! N-aş fi mişcat niciun deget şi Elita ar fi avut deja un membru în minus, poate cel mai important.

— De când îmi păzeşti tu spatele? vrea să ştie.

Ridic dintr-un umăr, neştiind cum să-i răspund.

Nici eu nu sunt convinsă de ce am făcut-o, însă ceva s-a schimbat în zilele pe care le-am petrecut în Eden. Nu-mi mai doresc atât de mult să moară, asta-i sigur.

— Îmi rămâi dator, îi spun arţăgoasă.

Mormăind ceva în bărbie, se apleacă din nou spre pat şi rupe o fâşie din cearşaful de pe saltea, pe care o înfăşoară ulterior peste rană, înnodând-o bine ca să-mi oprească sângerarea. Apoi îşi ia cămaşa de pe jos şi mă ajută să mă îmbrac, lăsându-mă să-mi închei singură nasturii, cât el îşi trage pantalonii. Singura care rămâne complet

nemişcată e Ashley, care nu mai pare scăpată de sub control acum, căci doarme dusă.

Şi, în cele din urmă, părăsim grădina, Keith trăgându-mă după el pe cărare până ieşim din junglă şi pătrundem în aşezământul care ar putea fi transformat cu uşurinţă într-un loc destinat turiştilor bogaţi ce îşi permit o vacanţă într-un loc exotic. Liniştea nopţii îmi lasă ocazia să-mi aud proprii paşi pe aleea pavată, deşi tălpile mele sunt goale, la fel ca tăcerea pe care acesta o păstrează.

Mă conduce direct spre clinică, făcându-mă aproape să alerg după el, ca să menţin ritmul de mişcare. Rămâne la fel de mut, dar văd foarte bine cât de nervos este, de fapt. Maxilarul îi este încordat şi mai că îl aud scrâşnind din dinţi când Jordan ne iese în cale în dreptul fântânii arteziene din centru.

Bărbatul deschide gura să spună ceva, vizibil uluit de felul în care ne găseşte, dar nu apucă să rostească nici măcar un cuvânt.

— Vino cu mine! îi ordonă Keith nervos.

Trecem pe lângă el ca din puşcă, fără să ne asigurăm dacă ne urmează sau nu. Acesta continuă să mă tragă după el, ţinându-mă strâns de încheietura mâinii sănătoase.

Nu durează mult până când dăm buzna în clinică, ca nebunii. Aceeaşi doctoriţă care m-a consultat în prima zi ne iese în întâmpinare, purtând pe chip o expresie nedumerită, iar Keith turuie o întreagă frază în ceea ce pare a fi

spaniolă, înainte să fiu condusă în primul cabinet. Nu înţeleg nimic din ce-i spune, dar îmi dau seama pe parcurs, când doctoriţa îmi face semn să mă aşez pe scaunul din faţa mesei şi îmi desface în grabă fâşia de cearşaf, înfăşurată pe antebraţ.

În schimb, el şi Jordan rămân în pragul încăperii, urmărindu-mă prin uşa larg deschisă.

— Unde dracu' ai fost? îl ia brunetul la rost, fără menajamente, vorbindu-i precipitat, şi mai că mă aştept să-l pedepsească pentru asta. Parcă v-am spus să păziţi grădina!

Jordan îi spune ceva, însă nu aud ce. Vorbeşte atât de încet, încât cuvintele lui nu ajung până în colţul în care mă aflu. În plus, sunt imediat distrasă când doctoriţa toarnă din abundenţă un lichid incolor, care-mi face rana să ardă şi mai tare şi care miroase puternic a alcool. Mai că sar de pe scaun, luată pe nepregătite de o usturime colosală.

Fir-ar!

— Dacă îi rămâne până şi cel mai mic semn, vă jupoi! îl ameninţă Keith serios, arătând cu braţul spre mine. Şi scoateţi-o pe nebuna aia din grădina mea până nu-şi revine în fire. Ultimul lucru pe care îl vreau în noaptea asta este să o caut pe toată insula!

— Ce vrei să facem cu ea? îl întreabă Jordan, cu o atitudine spăsită.

Brunetul clatină uşor din cap, uitându-se la el de parcă n-ar înţelege exact ce îl întreabă. Şi, deşi

Jordan e mai înalt decât el, Keith pare să-l domine. Nu contează că e la bustul gol şi că se poate vedea cu ochiul liber cât de obosit este. Arată ca şi când mai are puţin şi îl mănâncă de viu, la ce dispreţuitor îl priveşte.

— Tu eşti şeful securităţii! se răsteşte la el. Tu ar trebui să-ţi dai seama! Doar scoate-o din grădină şi ţine-o naibii departe până mâine!

Cu coada ochiului îi urmăresc, pe Jordan cum porneşte spre uşă, iar pe Keith cum intră în încăpere, trântind uşa cu o asemenea putere încât doctoriţa tresare în faţa mea, aşezată pe celălalt scaun ca să-mi cureţe rana.

Tăcută şi temătoare, lasă bucata de tifon pe masă şi prinde acul de sutură pregătit. Nu apucă să-l şi apropie de mine, căci Keith se repede spre ea şi i-l smulge din mână, trântindu-i o căutătură răutăcioasă.

— Fără sutură! O să-i lase o cicatrice urâtă ca dracu'!

— La fel şi copcile adezive, îi spune ea pe o engleză stâlcită, evitând să-l privească în ochi. Rana e prea adâncă să nu-i rămână semn.

— Nu vreau niciun semn pe ea, m-ai înţeles? mârâie printre dinţi. Nu-mi pasă ce naiba faci!

Sunt tentată să-mi dau ochii peste cap, însă mă abţin. Nu ştiam că poate exagera astfel, mai ales în privinţa unei cicatrici afurisite. Nu dau nici doi bani dacă îmi va rămâne semn sau nu, atâta timp cât nu sângerez până la moarte aici.

— Calmează-te, dementule! bolborosesc iritată.

Până la urmă, nici tăietura nu e la fel de mare ca exagerarea lui. Acum că e curăţată, pot vedea mai bine linia dreaptă şi roşiatică, ce nu pare să aibă nici cinci centimetri. Nu e chiar aşa de urâtă pe cât mi-o imaginam sub tot sângele acela.

Iar doctoriţa mi-o rezolvă în doar zece minute, plasând de-a lungul ei doar trei copci adezive, care s-o închidă frumos şi să lase în urma lor doar o linie fină şi albă, în locul unei cicatrici hidoase.

— Pot să mă întorc în dormitorul meu acum? îl întreb pe Keith, de îndată ce părăsim clinica.

Acesta se opreşte în mijlocul aleii, întorcându-se spre mine. Pielea lui bronzată străluceşte delicios în bătaia felinarelor elegante, situate de-o parte şi de alta a drumului şerpuit care duce spre fântână, ca toate celelalte.

— Sau ai de gând să mă duci înapoi în Eden?

— Vrei înapoi?

Îşi mijeşte curios ochii, aşteptând să-i răspund.

— Nu, pufăi. Cred că am plătit destul pentru palma aia. Aş vrea să dorm.

— O să dormi, mă asigură. Dar în noaptea asta rămâi sub ochii mei. Tocmai ai fost atacată.

Mă uit lung la el, încercând să-mi dau seama ce vrea să-mi spună.

— Nu eu am fost ţinta, îl contrazic, încruntată.

— Nu contează. Până nu scăpăm de problema

asta, nu te mişti de lângă mine. Asta dacă nu-ţi doreşti să-l pun pe Jordan să doarmă cu tine în pat.

Înghit în sec, iritată. L-aş crede în stare s-o facă şi pe asta. În ultimele zile mi-a demonstrat de nenumărate ori că e nebun cu acte, dar asta nu înseamnă că îmi convine situaţia.

Totuşi, ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca un paznic să-mi sufle în ceafă toată noaptea.

— Prefer să dorm cu tine în pat.

Ochii lui verzi se mijesc şi mai mult, ajungând să se uite la mine suspicios. Mă foiesc uşor intimidată, sperând în sinea mea că asta nu sună ca ceva mai mult decât este.

Nu e nimic suspect că prefer să-l aleg pe el, în detrimentul lui Jordan, nu?

Apoi Keith încetează să mă mai privească într-un mod stânjenitor şi îmi face semn din cap spre drumul care duce spre vila Elitei, aşteptând nemişcat până pornesc înaintea lui.

— Ce o să se întâmple cu ea, oricum? îndrăznesc să-l întreb, mergând agale pe lângă el.

Mi-e imposibil să nu mă întreb asta. Până acum credeam că au scăpat deja de ele, ţinând cont de circumstanţele care ne înconjoară. În mod cert nu puteau fi eliberate, pur şi simplu, după ce au văzut atât de multe.

Însă, chiar dacă trăiam cu impresia că le-au omorât, se pare că sunt neaşteptat de vii şi încă sunt pe insulă. Pot doar să bănuiesc că au găsit o

modalitate perfectă de a le ţine în viaţă, cu toate că nu au fost trecute pe lista celor alese, iar prezenţa cuţitului cu care Ashley ne-a atacat îmi spune şi cum. Au fost introduse în staff. Probabil că au preferat să le pună la muncă, la bucătărie, decât să scape definitiv de ele.

— Cred, fără îndoială, că a înnebunit şi că nu mai poate sta aici, replică el. Cel mai sigur o să fie scoasă de pe insulă şi dusă la un specialist.

— Şi asta nu e periculos pentru voi? vreau să ştiu, pufnind stupefiată. Ce vă face să credeţi că nu o să spună totul, odată ce părăseşte locul ăsta?

— Preferi să o omor?

Întrebarea lui mă face să mă opresc din mers, cu ochii ridicaţi asupra sa.

— Nu am spus asta.

— Ellie, nimeni nu scapă de aici, mi-o trânteşte serios, de parcă ar încerca să mă avertizeze de ceva. Chiar dacă părăseşte insula, nu o să se mai întoarcă niciodată la vechea ei viaţă. Valabil şi pentru celelalte, inclusiv pentru tine. Mai bine ţi-ai lua gândul de la orice îţi trece prin cap. Acum eşti a noastră.

Nu scap din vedere că vorbeşte la plural, pentru toată Elita, nu doar despre el. O undă de dezamăgire se strecoară în sufletul meu şi strâng din dinţi, dar nu mai spun nimic. Pornesc din nou la pas, luând-o înaintea lui.

Când ajungem la vilă, toată lumea e deja trează. Ceilalţi patru bărbaţi ne aşteaptă în

livingul spaţios, unii stând trântiţi pe canapea şi alţii învârtindu-se prin încăpere, neliniştiţi.

— Ce naiba s-a întâmplat? întreabă Ryder direct, oprindu-se din plimbat şi uitându-se în special la Keith.

Obosită, plec de lângă el şi mă aşez lângă Micha, trăgând de cămaşa care abia mă acoperă şi care îmi lasă senzaţia că se vede totul prin ea.

— Ashley.

Atât spune brunetul. Dacă e să judec după expresiile pe care le capătă ceilalţi, probabil e suficient, ceea ce trădează faptul că ştiau de ceva timp despre starea ei de sănătate.

— A intrat în Eden? se miră Deke, arătând ca şi când abia acum s-ar fi trezit.

Mă încrunt, când îmi dau seama cum sună asta. Situaţia noastră seamănă izbitor cu povestea dintre Adam şi Eva. Până şi şarpele prinde viaţă şi primeşte un rol în povestea noastră, deşi e vorba doar despre o fată ale cărei minţi au luat-o razna. În povestea noastră, el nu mi-a oferit mie un măr pe care să-l muşc, ci a vrut să-l ucidă pe Adam.

Aş fi putut să o las foarte uşor s-o facă. Faptul că l-am salvat îmi deturnează toate gândurile pe care le-am avut până acum. De ce l-am salvat? Nu merită. N-ar fi trebuit s-o fac.

Şi, totuşi, iată-mă aici, în postura în care sunt privită din toate părţile, în feluri diferite. Ryder se uită mirat la mine, de îndată ce Keith le povesteşte pe scurt ce s-a întâmplat în Eden. Până şi pe

Micha îl văd cu întrebări în ochi, studiindu-mi rana de pe braţ într-un mod foarte direct. Parcă toţi vor să-şi dea seama de ce am sărit pentru unul din ei, când ar fi trebuit să fiu de cealaltă parte.

Încep să mă încing tot mai tare pe canapea, sub ocheadele fierbinţi pe care le primesc.

— Şi ce vom face cu ea? întreabă Trent la un moment dat, fiind cel mai relaxat dintre toţi. Nu mai poate rămâne aici. Ar fi doar o chestiune de timp până scapă iar.

Rămas în picioare în faţa noastră, Keith îşi apleacă privirea spre mine şi îmi spune scurt:

— Du-te în dormitor.

Înţeleg că nu vrea să le aud planul, însă sunt prea obosită să mă mai lupt cu el. Oftând, mă ridic de pe canapea şi pornesc agale spre scări, sub observaţiile celor cinci, care nu mă slăbesc până nu dispar la etaj.

Picioarele mă duc singure până în dreptul dormitorului său, ca şi când ştiu prea bine drumul spre el. Nu pot scăpa din vedere faptul că, indiferent ce fac, tot aici ajung.

Deschid uşa şi intru fără vlagă. Încăperea e slab luminată de o singură veioză, aşezată pe partea dreaptă a patului imens, cu tăblie lucrată manual. E un pat demn de un rege.

Aş minţi dacă aş spune că nu simt furnicături în abdomen, de îndată ce mă aşez pe marginea saltelei, îmi trec mâinile prin păr, oprindu-mi privirea pe cravaşa sprijinită de comoda din lemn

masiv de lângă uşă. Mintea derulează până în momentul în care am simţit-o pentru prima oară pe piele şi cum am reacţionat la ea. Amintindu-mi cum a muşcat din mine, mă cutremur peste aşternuturile răcoroase şi sângerii.

E ceva în neregulă cu mine.

Înghiţind saliva care-mi inundă dintr-odată gura, mă întind pe spate pe saltea, în centrul patului, ridicându-mi ochii spre tavanul alb al dormitorului.

Când mă trezesc, soarele e deja sus pe cer, arzând ca naiba prin peretele de sticlă din stânga patului. O servitoare de origine spaniolă intră în încăpere fără să bată, cărând pe braţ o rochie lungă şi pompoasă, iar în cealaltă mână o pereche de sandale argintii.

Mă ridic în capul oaselor când se apropie cu ele de mine şi le lasă la marginea patului, plecând la fel de brusc cum a şi venit. Buimacă, mă uit în jurul meu şi îmi dau seama că am fost singură toată noaptea. Aşternuturile de pe partea cealaltă a patului n-au nici cea mai vagă cută care să-mi dea de înţeles că a trecut Keith pe aici.

Hmm…

Mă îmbrac fără comentarii, trăgând cu greu pe mine rochia din plasă subţire, cu body şi decolteu în V. Mânecile lungi şi transparente se strâng în jurul încheieturilor cu elastic, iar la brâu, cu o palmă mai sus de unde se sfârşeşte decolteul, talia mi-e strânsă de o centură argintie, la fel de

sclipitoare ca strasurile preţioase care par a fi turnate peste rochia elegantă, transparentă şi lungă că lasă în urma mea o trenă.

Îmi privesc ţinuta în oglinda înaltă de podea, din colţul dormitorului. Partea din faţă are culoarea pielii şi îţi lasă impresia că nu acoperă nimic, la fel ca spatele dezgolit până la talie. Ceva îmi spune că şi creaţia asta e aleasă special de maniacul căruia îi place la nebunie să controleze totul, inclusiv cum mă îmbrac, însă în dimineaţa asta n-am starea necesară să fac scandal.

Cobor la parter, trăgând rochia după mine. La baza scărilor, aceeaşi servitoare îmi spune ceva în spaniolă, apoi îmi face semn spre uşile din sticlă ce dau spre terasa din spate. Îmi dau seama doar din gesturi ce-şi doreşte de la mine şi pornesc spre ele confuză.

La masa de afară, Ryder, Micha, Trent şi Deke servesc micul dejun, în timp ce Keith nu se întrezăreşte pe nicăieri.

— Vino! mă îndeamnă Micha, trăgând scaunul de lângă el. Credeam că nu te mai trezeşti până mâine, la ce obosită păreai azi-noapte.

Mă apropii lent spre ei, având grijă să nu mă împiedic în poalele lungi ale rochiei, şi mă trântesc cu o bufnitură pe scaunul din bambus.

— A stat patru zile în Eden, mormăie Ryder cu un plescăit, întinzându-şi mâna spre ceaşca lui cu cafea. Normal că a fost obosită.

— Patru?

Asta e tot ce-mi rămâne în minte, deşi în mod clar face mişto de mine, bătând apropouri scandaloase.

— Nu mai ştii câte zile ai lipsit sau ce? pufneşte, sfredelindu-mă cu ochii lui căprui. Sunt sigur că nu te-a închis într-o cutie de metal, fără ferestre.

Nu a făcut-o, dar a fost greu pentru mine să mai ţin socoteala zilelor petrecute acolo, ţinând cont că timpul trecea altfel. În plus, ţin minte că am leşinat de câteva ori. Nu mi-e de mirare că n-am mai avut habar de nimic.

Dacă este să fiu sinceră, mi s-a părut că a trecut mult mai mult timp. Parcă aş fi stat o lună întreagă acolo, doar cu Keith şi nimic altceva. Am impresia că m-am sălbăticit puţin.

— Eu cred că n-ar trebui să glumim cu asta, replică Trent tăios, privindu-mă urât de pe scaunul din faţă. Lucrurile au cam luat-o razna şi nu vrem ca unii dintre noi să creadă că pot avea totul.

Ryder oftează şi îşi întoarce privirea spre mine. În momentul ăsta înţeleg că Trent se referă strict la mine, când menţionează cuvântul „unii” şi că se teme de ceva.

— Ce vrei să spui? îl întreb curioasă.

— Nu vrem să ţi-o iei în cap, să crezi că ţi se cuvine ceva în plus faţă de restul, mi-o trânteşte serios, ba chiar ameninţător, făcându-mă să înţepenesc pe scaun. Chiar dacă l-ai protejat pe Keith azi-noapte, nu uita că eşti una dintre ele, nu

dintre noi.

Nici nu cred că o putea spune mai clar decât atât. Şi, cu toate că mă tentează să contraatac şi să-i demonstrez că nu poate controla blestemata de lume, prefer să mă abţin. Niciunul dintre ei nu ar aprecia să le demonstrez că s-ar putea înşela în privinţa asta.

— Unde e Keith? îl întreb pe Ryder, decizând pe loc să-l ignor pe celălalt.

— Se ocupă de problema cu Ashley, îmi răspunde Micha, de lângă mine. Dacă ai nevoie de ceva, ne poţi spune nouă.

— Voi chiar vorbiţi serios?! intervine Trent, ofticat. Ce ne pasă nouă dacă are nevoie de ceva? I s-a dat deja mai mult decât putea visa! Uitaţi-vă puţin la ea! E îmbrăcată în diamante, la naiba! La propriu!

Uluită, îmi aplec privirea spre rochia mea, ale cărei pietre prinse de ţesătură strălucesc puternic în bătaia soarelui. Pentru prima oară mă întreb dacă, într-adevăr, sunt veritabile. Ar fi absurd, nu? Dacă ar fi veritabile, rochia asta ar costa peste un milion de dolari. Cu mult peste.

Sfinte Sisoe!

— A fost cerinţa lui Keith, bombăne Micha, scos din fire. Respectă-i dorinţa sau spune-ţi nemulţumirile când este şi el de fată! Până atunci, aş vrea să-mi servesc micul dejun în linişte.

Bărbatul şaten se uită la el stupefiat, parcă nevenindu-i să creadă că tocmai i-a tăiat elanul şi

nu a făcut-o oricum, ci cu mine de faţă. Nu pare să-i placă prea mult asta. Enervat, înşfacă paharul cu suc de portocale şi îl dă peste cap, evitând să mă mai privească.

Surprinsă, mă uit la blondul din dreapta mea şi acesta îmi face şmechereşte cu ochiul.

Atenţia mi-e rapid distrasă de servitoare, când se înfiinţează lângă mine cu o tavă argintie în mână. O întinde şi, nedumerită, iau bileţelul de pe ea, simţindu-mă de-a dreptul ridicol că îmi este adus astfel.

Arunc o privire peste caligrafia cunoscută, prin care îmi cere să profit de ziua asta şi să vizitez, în sfârşit, SPA-ul pus la dispoziţie. *Ha!* Cred că glumeşte!

— Cineva trimite bileţele de dragoste, ca în clasa a treia, murmură Micha, amuzat. Credeam că am mai evoluat ca specie.

— Ce te face să crezi că e un bileţel de dragoste? îl întreb confuză. Faceţi des asta?

— Tocmai că nu o facem deloc, chicoteşte. Dacă avem ceva de spus, ne place să ne folosim gurile.

— Dar nu cum şi-a folosit-o Ryder în noaptea petrecerii, comentează Deke dintr-odată.

Ceilalţi încep să râdă. Doar Ryder strânge din dinţi şi îi mulţumeşte fratelui său printr-un deget mijlociu, pentru comentariul deplasat.

În schimb, eu clipesc de nenumărate ori, încercând să prind înţelesul ascuns al cuvintelor.

Îmi amintesc în ce postură l-am văzut ultima dată, înainte ca Keith să mă închidă în Eden. El şi Angel aveau un moment fierbinte în văzul tuturor şi ceva îmi spune că nu s-au oprit doar la câteva sărutări.

— Ca să vezi, replic zeflemitoare, rânjind spre Trent. Se pare că nu sunt singura care trebuie avertizată să nu şi-o ia în cap. Ai avertizat-o şi pe Angel despre asta?

Acesta îşi strânge cu furie buzele.

— Între ea şi Ryder nu s-a întâmplat nimic din ce îţi închipui, sâsâie printre dinţi.

— Serios?

Îmi întorc ochii spre Ryder, iar el clatină din cap neconvingător. Atitudinea lui îmi lasă de înţeles că s-au întâmplat multe, dar ceilalţi nu trebuie să ştie.

Bănuiesc că acel cod pe care îl respectă cu sfinţenie le interzice să meargă prea departe, iar Ryder nu-şi doreşte ca fraţii lui să afle că l-a încălcat.

Sau poate sunt paranoică. O să fiu sigură de asta doar când voi da cu ochii de Angel şi o voi trage de limbă până îmi va spune totul.

— Chiar dacă stai la masa noastră acum, trebuie să-ţi cunoşti locul, Ellie, îmi sugerează Trent arogant, ridicându-şi bărbia în semn de superioritate. Nu ne dorim să fii complet dezamăgită la final.

— De ce aş fi dezamăgită? întreb iritată.

— Keith o să te bage în licitaţie, indiferent de

situaţie. E spre binele tău să nu speri la altceva.

Înfuriată şi cu sângele clocotind, mă ridic brusc de la masă, simţind nevoia să o şterg rapid de aici, de preferabil înainte să transform micul dejun într-un circ. Adunându-mi rochia cu mâinile, ocolesc scaunul şi pornesc spre uşă, oprindu-mă doar după doi paşi.

Mă întorc încet cu faţa spre ei şi rânjesc, simţindu-mă neaşteptat de amuzată. Ce nu ştie Trent e că, după patru zile în care Keith a stat în Eden cu mine, situaţia nu mai e la fel de stabilă pe cât o consideră. Dimpotrivă.

— Mai vedem noi, narcisistule! mai sunt aproximativ două luni până la licitaţie.

— Şi ce vrei să sugerezi cu asta? mă întreabă sictirit, dându-şi ironic ochii peste cap.

Şi-ar da şi singur seama de asta, dacă nu ar fi prea încrezut şi plin de el. Aşadar, aştept până când îşi fixează ochii albaştri pe mine şi replic malefic, înainte să plec:

— Cine ştie ce se mai poate întâmpla până atunci!

Capitolul 17

Imediat ce intru în SPA – situat între sala de fitness şi bibliotecă –, inima îmi sare din piept. Mia, Angel, Roxette şi Reina mă întâmpină spectaculos, sărind în faţa mea de nicăieri, toate îmbrăcate în halate scurte şi albe. Pentru moment

mă fac să mă simt de parcă m-aş fi măritat, nu aş fi fost închisă în Eden ca să fiu pedepsită.

Sau poate celebrează faptul că am supravieţuit?

— În sfârşit! exclamă Roxette, fiind prima care se apropie de mine şi mă prinde de braţ. Mă mir că mai poţi sta pe picioare. Credeam că tipul ăla o să te omoare!

Ei bine, n-a mai avut mult.

— Ce căutaţi aici? le întreb confuză.

Roxette mă trage în faţa celorlalte şi, în curând, ajung să mă înconjoare şi să mă studieze, de parcă ar putea afla ceva de o importanţă vitală dacă se holbează toate odată. Arată puţin înspăimântător.

— Astea sunt pietre preţioase sau făcături? mă întreabă Mia curioasă, trăgând uşor de mâneca transparentă a rochiei.

— Ăă, mă încrunt. Cred că sunt adevărate.

— Ţi-am spus eu! pufăie Angel, strângându-şi braţele la piept cu aroganţă. Şi brăţara era veritabilă.

— Ce brăţară? întreb din ce în ce mai bulversată.

Mia îşi dă cu ironie ochii peste cap.

— Tipul ăla cu coadă i-a dăruit o brăţară, îmi explică. Acum nu-şi mai încape în piele, dar eu i-am spus că e doar o modalitate prin care să-ţi intre între picioare!

Nu sunt sigură că n-a făcut-o deja. Dacă mă

iau după obrajii îmbujoraţi ai lui Angel, cred că Ryder a trecut limita aia cu ceva timp în urmă, doar că îi este ruşine să spună.

— Aşa, şi? întreabă înfuriată.

— Cum adică „aşa, şi”? se răsteşte blonda de lângă mine.

O aud pe Reina oftând obosită.

— Dumnezeule! bolboroseşte nemulţumită. O ţin aşa cât e ziua de lungă! Deja m-am plictisit să le tot aud cum se ciondănesc.

— Nu se ciondăneşte nimeni, o contrazice Angel, senină. Doar e geloasă. De când s-a îmbătat la petrecerea aia, ea şi tipul ăla, Trent, nu sunt în relaţii prea bune.

Mă întreb cu cine ar fi Trent în relaţii bune. Tocmai am avut şi eu un mic conflict cu el şi am descoperit că nu e atât de uşor de plăcut, ţinând cont că nu-şi vede deloc lungul nasului. Probabil trăieşte cu impresia că s-a născut cu o coroană pe cap, una pe care doar el o vede.

— Am venit aici să ne relaxăm, le-o retează Roxette, vioaie. Haideţi să lăsăm discuţia asta pe mai târziu şi să profităm de ziua asta.

Nici bine nu o spune, că trei femei cu trăsături latino ne ies în întâmpinare şi ne zâmbesc, de parcă s-ar bucura că suntem aici.

Mă uit uluită la cea care mă prinde de mână şi începe să mă tragă după ea, departe de spaţiul de aşteptare în care plutesc tot soiul de arome. Uleiuri esenţiale, bănuiesc, şi beţişoare

parfumate. Văd câteva pe măsuţa de cafea din sala de recreere de pe partea stângă a intrării. Femeia mă conduce pe scări, la un etaj mult mai spaţios decât cel al vilei noastre.

Îmi las ochii să cutreiere peste ceea ce mă înconjoară. Arată ca un Paradis real. Primul lucru pe care îl văd e spaţiul deschis de la etaj, unde numeroase fotolii lungi şi albe sunt poziţionate de-a lungul peretelui tapiţat în bambus, cu faţa spre cel din sticlă şi spre peisajul exotic.

Apoi suntem trase într-o încăpere lungă şi sterilă. Cinci paturi de masaj sunt aşezate pe partea cealaltă a uşii, iar în aer pluteşte un miros floral şi îmbietor, care îmi atacă toţi muşchii încordaţi şi îi relaxează simţitor, lăsând în urmă o moleşeală greu de înlăturat.

Şi, cât cele patru blonde scapă rapid de halat şi ocupă câte un pat, trântindu-se cu burta în jos pentru a fi masate, eu sunt ajutată de două femei să scap de rochia grea de pe mine, înainte să-l ocup pe al cincilea.

Totul devine şi mai bulversant pentru mine. Deşi nu sunt decât o prizonieră aici, primesc din plin toată atenţia pe care ar putea s-o primească cineva într-un centru ca ăsta. În loc să fiu ţinută în lanţuri, cum s-ar cuveni, am parte de un masaj complet, din vârful degetelor de la picioare, până la scalp. Mâinile magice care se ocupă prioritar de mine îmi confirmă faptul că, asemeni celorlalte, m-am obişnuit aici.

În cei douăzeci de ani ai mei, e pentru prima oară când intru într-un SPA şi profit de asta. După masaj, am parte de un duş dintr-un program special de hidroterapie, apoi sunt scufundată până la gât în lapte şi miere, într-o cadă plină ochi, pe suprafaţa căreia plutesc câteva petale roşii de trandafiri. Miroase divin şi aş adormi cu siguranţă dacă Mia n-ar trăncăni întruna din cada de lângă mine.

— Vă spun! Toate cadourile astea, hainele şi bijuteriile pe care le pun la dispoziţia noastră sunt doar un mod prin care să ne ia ochii şi să uităm pentru ce suntem aici, de fapt. Ar trebui să fim mai atente.

— Nu ştiu ce să spun despre asta, mormăie Roxette, din dreapta ei, sprijinită de peretele căzii, cu ochii închişi. Amăgire sau nu, ar trebui să fii complet idioată să nu profiţi de toate astea. Că o faci sau nu, finalul o să fie acelaşi.

— Nu cred că o să fie acelaşi pentru toate, comentează Reina.

Când îmi întorc capul spre ele, le observ holbându-se la mine.

— Ce? întreb confuză.

— Haide, Ellie! pufăie ea. Ce se întâmplă între tine şi tipul ăla ce mă bagă în sperieţi de fiecare dată când îl văd?

Chiar mă întrebam când vor deschide şi subiectul ăsta. Bănuiesc că bârfele despre mine nu s-au oprit în lipsa mea, ci dimpotrivă. Pun pariu că

au explodat.

— Şi voi credeţi că o să mi-o iau în cap? bolborosesc nemulţumită.

— Eu una chiar vreau să ştiu ce aţi făcut atâta timp în grădina aia, mă informează Mia, cu o mină curioasă.

Ochii ei căprui sunt cât două farfurii.

— Să nu mai menţionez despre faptul că doar tu ai voie să intri acolo, adaugă şi mai curioasă, dacă e măcar posibil.

— Ei bine, am eu o idee despre asta, replică Reina, ridicând două degete, ca la şcoală. Am auzit că a fost construită special pentru tine.

Îmi arcuiesc sprâncenele, surprinsă.

— Ce? mă întreabă cu un aer nevinovat. Paznicii au gura mai mare decât te-ai aştepta. Bârfesc noaptea mai rău ca femeile! mai că îţi vine să te întinzi şi tu la o şuetă cu ei.

Chicotim toate cinci, imaginându-mi fără să vreau cum ar arăta asta. Eu şi Jordan la o bârfă ca între fete, în toiul nopţii… Realmente imposibil!

— Te-ai culcat cu el, nu-i aşa? vrea Mia să ştie, prea pornită să pună presiune asupra mea, ca să mă mai slăbească puţin.

Niciodată n-aş fi crezut că o să port conversaţia asta cu ele, în timp ce sunt adâncită în lapte. Până şi să mă gândesc la asta mi se pare hilar.

Mia n-are nici cel mai mic habar despre ce vorbeşte. Nu doar că m-am culcat cu Keith. Am

făcut-o de atâtea ori, încât am pierdut numărătoarea. Parcă Diavolul mi-ar fi luat minţile şi şi-ar fi bătut joc de ele aşa cum a ştiut mai bine.

Totuşi, nu găsesc niciun motiv pentru care să mă sfiesc în faţa lor. Nu e ceva cu care mă ruşinez, deşi ar trebui.

— Am stat patru zile acolo, răspund într-un final. Crezi că am jucat şah?

Peste noi se aşterne un moment de linişte uşor stânjenitor, în care niciuna nu mai spune şi nu mai adaugă nimic. Un moment în care doar profităm că suntem aici şi suntem răsfăţate aşa cum n-am mai fost niciodată.

— Măcar a fost bun?

Glasul inocent al lui Angel reuşeşte să mă şocheze. Mă ridic în capul oaselor ca s-o pot privi şi nu o fac oricum. Îi arunc cea mai revoltată privire a mea, înainte să izbucnesc în râs.

— Uau! exclamă Mia. Ai gândit-o mult pe asta?

— Ce? întreabă blonda tunsă până la umeri. N-am voie să întreb? Sunt curioasă. Odată ce a ţinut-o atâta timp acolo, pot doar să bănuiesc că şi-a arătat talentele în faţa ei.

— Aşa cum şi le-a arătat Ryder pe ale lui, în faţa ta? contraatac cu un rânjet, prinzând ocazia potrivită să o pun la colţ.

Obrajii ei se înroşesc ca la comandă şi se scufundă şi mai mult în lapte, evitând să se mai uite la mine sau la oricine altcineva.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, bombăne ca

pentru ea.

— Ciudat! o pistonez. Aceeaşi reacţie a avut şi Ryder, când a venit vorba despre ce aţi făcut voi doi în noaptea petrecerii. Se pare că vă place la nebunie s-o faceţi pe inocenţii, dar cu toate astea eşti curioasă cât de bun e Keith la pat.

— Voi două... mormăie Mia, arătând cu degetul de la mine, la Angel, sunteţi ţicnite.

— Ei bine, dacă e vorba despre ţicnite aici, cred că şi eu sunt pe listă! intervine Roxette, ridicând o mână şi împroşcând-o pe Reina cu lapte.

— Şi tu?! sare Mia, revoltată. Ce-ai făcut?

— Noi doar ne-am sărutat, argumentează spăsită.

— Care noi? o întreb uşor amuzată.

— Eu şi Micha. Mă rog, eram puţin afumată de la marijuana aia. Nu ştiu ce naiba a pus în ea, dar mi-a luat minţile. În următorul moment, m-am trezit peste el, gata să-i rup cămaşa fix pe marginea piscinei, sub ochii celorlalţi. Vă spun eu, ori a băgat şi altceva în ţigara aia, pe lângă iarbă, ori m-a posedat Diavolul!

Chicotelile mele discrete se transformă curând în hohote de râs. Se pare că nu am fost singura afectată de fiesta aceea, care ar fi trebuit să fie doar o simplă ocazie să ne cunoaştem mai bine şi să ne relaxăm.

— Mai bine să dăm vina pe Diavol, decât să spunem că eşti o mică desfrânată, comentează

Reina arogantă, luând-o peste picior pe blonda de lângă ea.

Iritată, Roxette o împroaşcă din nou cu lapte, de data asta intenţionat, răsplătind-o pentru replică.

Următorul lucru pe care îl facem este să ne relaxăm în spaţiul deschis de la etaj, pe fotoliile lungi în faţa cărora se află o panoramă perfectă. Jungla infinită care se întinde în faţa peretelui din sticlă îţi lasă senzaţia că te afli undeva departe de mare şi plajă şi de civilizaţie. Undeva prin mijlocul sălbăticiei.

Mă întind, simţind cum recuperez tot mai mult din energia pe care am pierdut-o în ultimele patru zile. Savurez momentul prin toţi porii; femeia de la picioarele mele îmi masează tălpile cu ulei esenţial, puternic parfumat, care mă moleşeşte mai tare decât baia în lapte.

N-aş mai pleca de aici. Mă simt atât de liberă în halatul meu scurt şi alb, din satin, şi fără paznici prin preajmă, încât nu mă bucură deloc gândul că, la un moment dat, o să trebuiască să părăsim SPA-ul.

O altă angajată a staff-ului apare de după colţul treptelor, ţinând în mâini o tavă argintie, pe care stau cinci cocktailuri colorate, cu umbreluţe şi felii de fructe, şi prima care se bucură nespus de ele este chiar Mia. Zăpăcita blondă, cu gura cât China, mai că o atacă pe femeie ca să-şi ia paharul destinat şi să-l tragă în faţa ei.

— Ce? ne întreabă apoi cu o mină inocentă, când vede că toate ne holbăm la ea. Mi-e sete.

— Mereu te comporţi de parcă n-ai mai văzut un cocktail în viaţa ta? o iau peste picior.

Mă întind să iau paharul destinat mie şi singurul care a mai rămas, de altminteri, după ce femeia a împărţit tuturor câte unul. Cocktailul meu e roz şi verde şi, dacă este să judec după miros, conţine o doză consistentă de vodcă. Presimt că o să ies de aici puţin beată.

— Că îţi vine să crezi sau nu, chiar n-am mai băut unul până acum, replică Mia, senină. În sistem, nu se împart cocktailuri la micul dejun.

— Are dreptate, o susţine Reina. Singura băutură care ne era oferită era un punch scârbos şi asta doar de Crăciun şi Halloween. Mă rog, era doar suc, căci alcoolul îl păstrau femeile ce aveau grijă de noi, ca să tragă la măsea când dormeam.

— Minunat! bombăn ironică. Până şi o închisoare de maximă securitate sună mai distractiv.

— Este! afirmă Angel, categoric.

— Prin urmare, nu mă deranjează deloc să profit de tot ce mi se pune la dispoziţie acum, dacă nu vă supăraţi! replică Mia îngâmfată, provocându-mi un chicot când ia o înghiţitură zdravănă din băutura ei şi se crispează.

Gust şi eu dintr-a mea, lingându-mi apoi buzele când aroma dulce de rodie mă ia prin surprindere. Menta adăugată mai taie din gustul

tăios al alcoolului, dar cred că e cel mai bun cocktail pe care l-am băut vreodată, în cei douăzeci de ani.

Ne mutăm rapid distracţia în jacuzzi-ul de pe terasa din spate a vilei, cuprins între o margine din piatră şi scări făcute din lemn. Cocktailurile noastre terminate sunt rapid înlocuite de altele proaspete şi curând, încep să mă simt din ce în ce mai moleşită şi mai ameţită.

— Cred că ar trebui s-o las mai moale, mormăi, lăsând paharul pe podeaua din lemn a terasei. Mai am puţin şi mă îmbăt.

— Nu prea rezişti la băutură, ha? mă ia Mia peste picior. Ai rezistat atâtea zile în grădina aia, dar nu rezişti la un amărât de cocktail?

— Niciodată n-am avut rezistenţă la alcool, mărturisesc. La petrecerile studenţeşti, eu eram prima care se îmbăta, din toată universitatea.

— Ţi-e dor de universitate? mă întreabă Reina curioasă, aşezată în stânga mea, în colţul celălalt al jacuzzi-ul pătrat.

Acum că mă întreabă asta, îmi dau seama că nici măcar nu m-am gândit la universitate sau la orice am lăsat în urmă. Am fost prea ocupată să caut o cale de scăpare de pe insulă, apoi o modalitate prin care să-i fac fată lui Keith, iar viaţa din Cincinanti a trecut subit pe locul zece pe lista cu lucruri pentru care să-mi fac griji.

— Adică, spre deosebire de noi, tu chiar ai lăsat ceva în urmă, adaugă ea, când vede că nu

spun nimic. Crezi că părinţii tăi încă te caută?

— Nu ştiu, murmur. Poate. Prefer să nu mă gândesc la asta.

— De ce? vrea Angel să ştie, aflată în colţul opus.

— Pentru că acum cred că am lucruri mai importante pentru care să mă îngrijorez.

— Cum ar fi? întreabă Mia, curioasă.

Roxette pufneşte deodată.

— Licitaţia, fetelor! exclamă ofticată. Aţi uitat de ea?

Toate rămânem tăcute, privindu-ne una pe alta. Nu mai văd pe niciun chip vreo brumă de amuzament, imediat ce Roxette o rosteşte.

Licitaţia. Ăsta e principalul lucru la care ar trebui să mă gândesc intens. Trebuie să existe o modalitate prin care să o evit, orice ar fi. Refuz să fiu vândută ca un obiect unui străin despre care nu ştiu nimic.

Şi doar în Keith există o cale de scăpare.

Gândindu-mă la regele nebun, îl văd ieşind pe uşile din sticlă din spatele vilei, arătând dumnezeieşte în pantalonii lui kaki şi cu cămaşa albă parţial desfăcută, ale cărei mâneci sunt atent suflecate până la cot. Sunt tentată să mă scufund printre bule, ca să evit privirea iscoditoare pe care o fixează asupra mea, dar rămân nemişcată.

În schimb, celelalte fete icnesc la unison şi se grăbesc să-şi recupereze halatele. Înainte ca acesta să ajungă în dreptul jacuzzi-ului, sunt deja

ieşite şi acoperite, apoi pornesc în şir indian spre intrarea în vilă, de îndată ce Keith le face semn din cap să dispară.

Rămasă singură cu el, îl urmăresc printre gene cum ridică un braţ şi îmi face semn din deget să mă apropii de marginea în faţa căreia este oprit. Înghiţind în sec, execut fără să mă gândesc că sunt goală puşcă şi că tot ce mă ţine departe de privirea lui cercetătoare e un mare nimic.

Dar nu e ca şi când nu m-ar mai fi văzut la fel de goală ca acum. Deja pudoarea nu-şi mai are locul între noi, când am petrecut lângă el mai mult timp dezbrăcată, decât îmbrăcată.

Aşadar, mă sprijin de margine şi aştept tăcută să-mi spună motivul pentru care a venit până aici, tocmai când începeam să cred că toată treaba asta a rămas în Eden şi n-o să iasă de acolo niciodată. Ochii lui verzi coboară pe pieptul meu şi îl aud vag îngăimând ceva.

— Am auzit că tu şi Trent aţi avut un schimb de replici acide la micul dejun, mărturiseşte prompt, ridicându-şi cu greu privirea în ochii mei. Să încep să-mi fac griji că voi doi o să încercaţi să vă omorâţi reciproc, în curând?

— Depinde, replic nonşalant. O să continue să mă atace?

— De ce te-ar ataca? vrea să ştie.

— De teamă, evident. După toată treaba cu Edenul, crede că o să ajung cumva la inima ta şi o să vă stric afacerea.

Keith clatină uşor din cap, strângându-şi buzele într-o linie dreaptă, în timp ce pare să se gândească la asta.

— Şi tu ce crezi despre asta?

— Cred că, indiferent de câte ori m-ai închide acolo, la final tot o să mă dai.

— De ce?

E cât se poate de simplu.

— Pentru că tu nu ai inimă.

Pufăind, se apleacă peste marginea căzii, obligându-mă să mă trag înapoi. Astfel, ajung cu genunchii pe fundul jacuzzi-ului, scufundată în apă până aproape de umeri.

— Ai o părere foarte proastă despre mine, nu-i aşa? mă întreabă printre dinţi, şuierând cuvintele, în loc să le rostească. E ciudat să aflu asta tocmai de la tine, după ce ţi-am oferit iertarea de care aveai nevoie. Dacă nu aveam o inimă, tu nu mai erai aici, ci tot în Eden. Doar că nu obişnuiesc să o arăt oricui.

— Eu sunt oricine?

Abia după ce întreb, înţeleg că am început deja de ceva timp să păşesc pe teren minat. Există şanse înspăimântătoare să mă arunc singură în aer, ţinând cont că Keith nu e o persoană pe care s-o poţi citi uşor. Dimpotrivă, e aşa imprevizibil că habar nu ai când îţi poate exploda în faţă.

Mă priveşte atent, ba chiar puţin nedumerit, arătând ca şi când n-ar şti cum să-mi răspundă.

— Dacă sunt oricine, atunci bănuiesc că am

trecut peste toată faza cu pedeapsa şi nu voi mai fi dusă în Eden. La finalul sezonului voi pleca cu cel care plăteşte mai mult pentru mine. Corect?

— Corect.

Încuviinţez din cap, simţindu-mă puţin dezamăgită de răspunsul lui. Dar nu arăt asta. Nu-i las ocazia să vadă că nu la asta mă aşteptam, în special când ochii lui mă sfredelesc, parcă vrând să prindă chiar şi cea mai mică tresărire care să trădeze ceea ce cred, de fapt.

— Grozav! replic, zâmbindu-i nonşalant. Oricum, deja începeam să mă plictisesc aici. Abia aştept să plec.

Iau hotărârea de a ieşi din jacuzzi pe partea cealaltă. Goală şi udă, mă aplec cu lentoare după halatul meu şi îmi acopăr umerii cu el, legându-l într-un final în jurul meu, sub atenta lui observaţie.

Cobor cu grijă cele trei trepte din lemn şi pornesc domol spre intrarea în vilă, cu gândul să pun capăt discuţiei cu el, care oricum nu-mi foloseşte la nimic.

Când degetele lui se înfăşoară pe cocul meu şi mă trage înapoi, nu mai am nicio surpriză. Cumva, i-am anticipat mişcarea înainte s-o facă, căci mi-am dat seama în ultimul timp cât îi displace să fie lăsat cu ochii în soare.

În următorul moment, spatele meu se lipeşte de peretele exterior de sticlă, iar Keith e deasupra mea, ţinându-mă captivă cu propriul corp. Chipul

lui ajunge foarte aproape de al meu şi îi simt răsuflarea pe obraji, iar gura sa mai are puţin şi mă sărută.

— Dar mai există o variantă, îmi spune suav, ca o şoaptă. Poţi să rămâi a mea, dar asta depinde doar de tine.

Clipesc derutată, atât de alegerea pe care mi-o aşterne în faţă, cât şi de senzaţiile îmbătătoare pe care le simt când e extrem de aproape de mine. Abia mai pot respira şi parcă tot alcoolul pe care l-am consumat mi s-ar urca subit la cap.

— Depinde de ce? întreb încet, cu glas pierdut, încercând totodată să rămân concentrată asupra discuţiei, nu pe buzele ademenitoare din faţa mea.

— Dacă îmi găseşti inima sau nu.

Capitolul 18

La cină, lucrurile nu mai sunt la fel de simple, asta dacă au fost vreodată. Faptul că am fost închisă în Eden câteva zile, iar apoi am fost eliberată de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, atrage asupra mea priviri din ce în ce mai tăioase şi acuzatoare. Chiar dacă a trecut ceva timp de atunci, Vicky şi cele două fete cu care s-a împrietenit par să mă fi luat în vizor.

Însă sunt prea ocupată să mă gândesc intens la ce vrea Keith de la mine, ca să le mai dau şi lor atenţie. Mă joc cu furculiţa în farfuria mea, întrebându-mă dacă nu cumva totul e o şaradă

menită să mă amăgească. Trent era tranşant de sigur că, într-un fel sau altul, Keith mă va băga la licitaţie, indiferent de situaţie. Dacă, de fapt, voia doar să mă atenţioneze să nu cad în vreo capcană pe care s-ar putea să n-o văd? Îl cred pe Keith în stare să joace murdar şi, după momente lungi de gândire, am ajuns la concluzia că am fost iertată cam prea uşor de către cineva care avea în plan să mă stoarcă de viaţă pentru tot ce am făcut.

— Eşti în regulă?

Roxette mă readuce cu mintea pe terasă şi îmi ridic surprinsă ochii spre ea.

— Ce spuneţi dacă mâine mergem să facem puţină mişcare? întreabă apoi, veselă, privindu-le şi pe celelalte trei fete din faţa ei, cu care am legat o oarecare prietenie. Oare ne vor lăsa să ne aventurăm dincolo de vile?

— Evident că nu! pufneşte Vicky, intervenind de nicăieri. Crezi că vor risca să ne piardă prin junglă?

— Nu vorbeam cu tine, i-o retează Rox, arogant. Vorbeam cu ele, adaugă, arătând cu degetul spre Mia, apoi spre Reina şi Angel. Tu nu eşti invitată.

— Las-o în pace, îi cere Mia, amuzată. Suferă de neatenţie.

— Dacă nu ţi-ai dat seama până acum, suntem în acelaşi rahat şi ar trebui să fim unite, replică Vicky iritată, din celălalt capăt al mesei. Mă rog, mai puţin Ellie.

Mă încrunt. Chiar mă întrebam când o să mă atace. N-a mai făcut-o de ceva timp şi probabil că i-a dus dorul.

— Ce vrei să spui cu asta? mârâi enervată. Eu nu sunt cu voi sau ce?

— Nu prea mai eşti, mi-o trânteşte Vanessa, ţâfnoasă. În loc să ţii cu noi, pare că te dai de partea lor.

Îmi dau ironic ochii peste cap, sătulă să aud aceeaşi poveste. Am aflat deja că trăiesc cu impresia că sunt favorizată şi prea apropiată de Elită să mă mai considere una de-a lor. Nu mai e nicio surpriză.

— Îţi dai seama cât de ridicol sună asta, nu? o întreb iritată. Dacă nu ţi-ai dat seama până acum, sunt în aceeaşi situaţie aici! Ţi se pare că eu am mână liberă să plec acasă oricând îmi doresc?

— Mai bine nu le băga în seamă, Ellie, îmi sugerează Reina, relaxată. Caută ceartă.

Mi-am dat şi eu seama de asta. Nu ştiu de ce, dar încă de la început a existat o tensiune între mine şi Vicky şi nu e greu de ghicit că nu mă are la suflet deloc. Probabil pentru că suntem prea asemănătoare?

Mă uit la ea şi văd acea persoană care obişnuiam să fiu şi eu în liceu. E o nemernică. Un agresor. Pun pariu că, la şcoală, şi ea îi ţinea pe toţi într-o continuă teroare, pentru că pare genul de persoană căreia îi place să deţină controlul.

Doar că şi-a ales prost persoana pe care să

încerce s-o sperie şi s-o agreseze. Mă îndoiesc că poate să fie mai rea decât mine.

— Pe cine crezi că intimidezi? o întreb la un moment dat, curioasă. Dacă vrei să mă sperii, trebuie să depui şi tu puţin efort. Pe insula asta sunt persoane mult mai înspăimântătoare decât tine şi nu-i auzi făcând atâta gargară.

Blonda din capătul celălalt al mesei lungi mă priveşte fioros printre gene, deloc mulţumită de felul în care pun problema.

A uitat unde suntem? Aici, nu noi controlăm situaţia, ci altcineva ne controlează pe noi. Din agresori, am devenit victimele unor alţi agresori, mult mai mari. Dacă ea vrea să piardă timp şi energie ducând cu mine un război pe care nici măcar n-ar trebui să-l luăm în considerare în astfel de circumstanţe, n-are decât. Eu refuz să-mi consum energia cu ele când am lucruri mult mai importante de făcut.

Cum ar fi Keith. Încep să cred că am căzut într-o capcană şi cu gândul ăsta părăsesc terasa şi vila, pornind suspicioasă spre cea a Elitei. O să înnebunesc dacă nu aflu curând ce se petrece în mintea lui şi ce urmează să mă aştepte.

Paşii îmi încetinesc pe alee când, printre palmieri, îl zăresc pe plajă de unul singur, întors cu spatele spre mine şi cu faţa spre marea nesfârşită. Ezit, simţind cum îmi piere curajul de a-l înfrunta şi amintindu-mi cât e de imprevizibil. Orice discuţie cu el ar putea sfârşi cu mine în

Eden, pentru alte câteva zile.

Dar cu tot riscul, mă trezesc desfăcând curelele sandalelor cu toc din picioarele mele şi scoţându-le pe rând, înainte să le iau în mână şi să mă avânt prin nisipul cald. Ochii refuză să-i mai părăsească spatele gol, ce străluceşte ciudat în lumina lunii pline ce bate deasupra noastră. Picuri de apă se scurg pe şira spinării lui şi tot ce-l îmbracă e o pereche de pantaloni de plajă, acum lipiţi de picioarele musculoase.

Ţinând cu grijă de colţul lung al rochiei argintii de pe mine, mă poziţionez în faţa lui, privindu-l curioasă. Deşi sunt destul de sigură că îmi simte prezenţa, ochii lui rămân pierduţi pe undeva prin zare şi pufăie continuu dintr-un trabuc.

— Ai să-mi spui ceva sau ai venit doar să te uiţi la mine? mă întreabă dintr-odată.

— Ce fel de joc bolnav mai e şi ăsta? vreau să ştiu, mijindu-mi iritată ochii. Ştii, pentru o clipă chiar ai reuşit să mă prosteşti, dar apoi mi-am dat seama că nu are niciun sens.

— Despre ce vorbeşti?

Îşi coboară ochii verzi spre mine, cu nonşalanţă şi o atitudine uşor amuzată. Mă simt imediat luată peste picior.

— Despre Amelia, răspund încordată. Nu s-a terminat, nu-i aşa?

Keith mă sfredeleşte atent, purtând pe buze un început de rânjet batjocoritor, care îmi

confirmă bănuiala că doar se joacă cu mine. Toată treaba cu inima şi cu iertarea e doar un soi de plan de-al lui, cu care să-mi ia ochii şi să mă facă să las garda jos. Bănuiesc că este mai uşor pentru el să mă distrugă când nu sunt pregătită să mă apăr.

— Mereu ai fost atât de perspicace? chicoteşte. Evident că nu s-a terminat. Nu e aşa uşor, Ellie. Vezi tu, nu poţi şterge cu buretele orice, apoi s-o iei de la capăt, pur şi simplu. Nu astfel stau lucrurile.

— Mi-am cerut iertare, mârâi şi mai enervată.

Şi pe bună dreptate, cred că a fost pentru prima oară când am făcut-o în faţa cuiva. A fost umilitor şi nefolositor, în aceeaşi măsură.

— Nu ai fost convingătoare deloc, mi-o trânteşte sec. Nu e suficient doar s-o rosteşti. Vreau să te căieşti, Ellie. Vreau să te târăşti în genunchi. Poate doar atunci o să te cred.

Nu-mi place planul lui. Nu-mi plac nici aşteptările pe care le are. Cum se poate aştepta la scuze sincere, când eu nu regret nimic? Nimic din ce am făcut în viaţa asta nu mi-a adus regrete sau dorinţa de a mă căi. Chiar are impresia că o s-o fac tocmai în faţa lui?

— Şi dacă nu se va întâmpla? întreb curioasă.

— Atunci o să fie rău pentru tine. Nu sunt genul de bărbat căruia să-i fie milă, iubito, nici măcar de o femeie. O să te las să pleci doar când o să văd în ochii tăi dorinţa de a-ţi lua propria viaţă,

decât să mai trăieşti în regrete. Doar atunci o să te iert.

Îl ascult cu atenţie şi, imediat ce termină, simt brusc cum mă năpădeşte râsul. Scap un chicot distrat, care îl face pe Keith să mă privească cu ochii mijiţi şi cu maxilarul încordat.

Văd pe faţa lui cum se întreabă în minte ce mi se pare amuzant sau dacă nu cumva am mai multe probleme decât el. Răspunsul ar fi: da. Am probleme mai mari decât el, altfel nu-mi explic de ce îl sfidez pe bărbatul ăsta, care ar putea cu uşurinţă să mă tortureze până aproape de moarte, la infinit.

— Cine a spus că am nevoie de iertarea ta?

Viteza cu care mă prinde de gât şi mă trage lângă el e prea mare ca să o pot anticipa. Icnesc speriată când corpul mi se ciocneşte de al lui şi degetele-i puternice îmi apasă carnea, ţinându-mi capul ridicat spre el. Îl urmăresc sfidătoare printre gene, aşteptând cu sufletul la gură următoarea mişcare.

— Haide! şuier. Loveşte-mă! Nu-mi pasă ce vrei să faci, pentru că niciodată nu o să mă târăsc la picioarele tale, nici măcar pentru propria viaţă, darămite pentru o tipă moartă.

— Te joci cu cine nu trebuie, Ellie, mă avertizează printre dinţi, tremurând de nervi.

— Şi tu!

Şi tocmai când mă aştept să mă pedepsească cu vreo lovitură sau o îmbrâncitură, cel puţin,

gura lui se năpusteşte asupra mea, dură şi hotărâtă. Dinţii ni se ciocnesc cu putere, făcându-ne pe amândoi să gemem de durere, înainte ca gurile să ni se înlănţuie într-un război care duce lupta la un cu totul alt nivel.

Mâinile sale se mută de pe gâtul meu şi agaţă partea de sus a rochiei, sfâşiind-o animalic. O lasă să mi se adune în jurul taliei şi îşi urcă palmele pe pielea mea, prinzându-mi sânii într-o încleştare dureroasă. Degetele lui parcă vor să-mi smulgă carnea de pe oase.

Apoi mă trânteşte la pământ. Pentru el pare al naibii de uşor să mă manevreze cum îşi doreşte. Mă scufund în nisipul fin, prinzându-l pe Keith între coapse când se apleacă peste mine. Îmi lasă doar un moment scurt să trag aer în piept, înainte să-şi lase gura să mă tulbure într-un fel în care doar el ar putea s-o facă. Limba lui se strecoară până în adâncul sufletului, nu doar al gurii, şi mi-l împroaşcă cu otravă, asigurându-se că o să devină la fel de negru ca al său.

Iar eu simt tot mai mult că pierd lupta. Deşi braţele mele caută să-l împingă, Keith dă dovadă de o insistenţă tăioasă când, în loc să se retragă, îşi coboară buzele pe gâtul meu, sărutându-l fierbinte, iar trupul începe să mi se încălzească şi să vibreze, în acelaşi fel în care ajunge să-l recunoască şi să-l dorească.

Astfel, curând nu mai caut să-l opresc, ci îl aduc mai aproape. Răspund la fiecare atingere de-

a sa cu o altă atingere. Scrijelesc pielea de pe spatele său, cu imensa nevoie de a-l face să mă simtă la fel de intens pe cât îl simt eu cum îmi mângâie pielea, iar mâna stângă i se strecoară pe sub rochia adunată sub fund, ca să-mi smulgă lenjeria.

În pieptul meu se acumulează o senzaţie stranie, pe care nu ştiu s-o numesc. În timp ce gura lui alunecă pe sâni, muşcând şi sugând carnea şi sfârcurile înfiorate de curent şi excitare, mă macină şi pe dinăuntru, ca şi când, ceva de acolo, începe să mă consume puţin câte puţin.

Uit de locul în care suntem şi îi împing capul, disperată să-l aduc între picioarele mele. Nevoia pe care mi-o stârneşte mă înnebuneşte şi mă trezesc zvârcolindu-mă sub el ca o desfrânată, căutând să o alin. Sub cerul întunecat, limba sa apasă pe locul pe care îl simt pulsând de dorinţă şi gem, strângându-i părul umed în pumni.

Gemând, mă arcuiesc în nisip, concentrându-mi întreaga atenţie doar pe gura lui tulburătoare, care îmi oferă cu exactitate tot ce am nevoie. Fiori fierbinţi îmi împânzesc trupul, pornind chiar din locul asupra căruia insistă nemilos, cu buzele, limba şi dinţii.

Totodată, îmi vine să plâng şi să râd în acelaşi timp. Emoţiile intense pe care le simt sunt imposibil de separat. Se amestecă într-un vârtej de mărimi catastrofale, împingându-mă să mă comport aşa cum n-ar trebui s-o fac.

Îl trag apoi peste mine, căutându-i gura ce-mi poartă gustul. Ţinându-i capul strâns între mâini, îl sărut haotic, invadându-l aşa cum a făcut-o şi el cu mine. Mă îmbrânceşte la loc în nisip şi, năucită, îmi ridic privirea asupra sa. Doar stă acolo şi se uită la mine într-un mod bulversant, cu o expresie excitată şi ochi întunecaţi.

Sprijinindu-se într-un braţ şi menţinându-şi privirea în ochii mei înceţoşaţi, cu cealaltă mână îşi împinge pantalonii pe coapse şi mă pătrunde dintr-o singură mişcare din şolduri, umplându-mă perfect.

Apoi mă întreabă mârâind:

— Eşti pregătită să-ţi pierzi minţile pentru mine, Ellie?”

Bulversată, clatin din cap în sensuri diferite, neştiind ce să răspund sau să fac. În momentul ăsta, nu mai sunt conştientă de nimic, în afară de faptul că e adânc în mine şi nu se mişcă aşa cum m-a obişnuit deja.

Îl vreau! Tare! Vreau să mă rupă în două, pentru că ştiu că e capabil. După Eden, am devenit convinsă că nu există pe lumea asta cineva care să-l egaleze măcar.

— Eşti pregătită să mori pentru mine?

Ochii lui verzi mă dezarmează rapid de gândul de a-i răspunde negativ. Probabil e prea târziu să-mi mai fac griji că mă pierd în el. Cred că am făcut-o deja.

Viteza cu care mă îndrăgostesc, inclusiv de

partea lui întunecată, mă loveşte cu o forţă nenorocită şi sunt gata să admit că aş face orice pentru el. Sentimentul care mă umple pe de-a-ntregul nu se compară cu nimic din ce aş fi simţit. Totul păleşte în faţa afirmaţiei că da, sunt pregătită să-mi pierd minţile.

Şi, într-un final, mă răpune. Prăbuşirea mea zgomotoasă lasă loc unui gol imens şi simt, la propriu, cum devin ceva ce doar el poate deţine.

— Asta e, iubito! exclamă dintr-odată, înainte să-i ofer un răspuns verbal la întrebările sale.

Bănuiesc că se vede totul pe faţa mea, căci rânjeşte victorios şi mă cuprinde brusc cu gura, începând să se mişte cu putere, vijelios, strivindu-mă sub trupul lui încordat. Asaltul cu care mă ia mă face praf şi caut cu disperare ceva de care să mă agăţ. Ghemuită sub trupul lui, îmi înfig degetele în nisip şi îl adun pe tot în jurul meu, inconştientă.

Tot ce îmi mai rămâne este să îmi muşc tare buzele, încercând să fac faţă presiunii uriaşe pe care o pune pe mine intenţionat ca să-mi ucidă până şi cea mai mică urmă de rezistenţă care mi-a mai rămas.

Drace, cât îl iubesc acum! Răvăşită şi emoţionată peste măsură, încep să plâng cu adevărat, când înţeleg că sunt o cauză pierdută. Îmi simt propriile lacrimi cum alunecă pe tâmple şi se pierd în părul răsfirat pe nisip.

Şi, pe măsură ce eu devin tot mai copleşită de

tot ce se întâmplă, el se transformă într-un mănunchi de nervi. Îmi înşfacă încheieturile şi le încrucişează deasupra capului meu, ajungând să se sprijine în ele, pompând tot mai tare în interiorul fierbinte şi inundat de dorinţă. Ba chiar îl aud înjurând grosolan deasupra capului meu, înfuriat de orice sentimente l-ar încerca.

— Ce naiba îmi faci?! se răsteşte.

Transpirat şi vizibil obosit, năvăleşte peste mine precum avalanşa, atât cu gura, cât şi cu mişcări mai puternice şi mai intense. Mă sărută fierbinte, arzându-mi buzele şi interiorul precum lava.

Totul devine bulversant! Mi-o trage de parcă m-ar urî, dar mă sărută de parcă m-ar iubi cu aceeaşi forţă cu care mă tot prăbuşesc în faţa lui, la nesfârşit. E ca o bombă care ar fi în stare să radă toată insula, nu doar pe mine.

Drăcia naibii!

Explodez înaintea lui şi cutremurul care-mi zdruncină corpul e viguros şi aproape îl răstoarnă pe Keith de pe mine. E nevoit să mă prindă în braţe ca să nu sar din loc şi mă lasă să mă destram în feluri uluitoare, care suge până şi ultimul strop de vlagă din mine.

Imediat după, are şi el parte de propria-i explozie şi pare mai intensă decât a mea, mult mai intensă. Mârâind, îşi adânceşte puternic dinţii în buza mea inferioară până varsă sânge să se hrănească cu el, eliberându-se în valuri prelungi şi

fierbinţi ca iadul. Şi nu se mai opreşte din mârâit sau din a mă strivi în braţele sale, până când trupul lui nu se relaxează simţitor, lăsându-se moale peste al meu.

Tot ce mai rămâne din noi sunt gâfâieli sonore. Keith îşi strecoară faţa înfierbântată în scobitura gâtului meu transpirat, sărutând suav pielea acolo unde pulsul mi-a luat-o razna.

Atât de minunat... Ca Paradisul.

Un curent rece mă înfioară şi îl cuprind la rândul meu în braţe, acoperindu-mă cu corpul lui gol. Şi îl ţin strâns de gât, jucându-mă pierdută cu degetele în părul lui şi privind buimacă cerul, în timp ce mă întreb în sinea mea ce s-a întâmplat. Deşi s-a terminat, ochii continuă să-mi lăcrimeze şi sunt departe de gândul de a-i da drumul prea curând. În mintea mea ştiu că ar trebui să fug mâncând pământul, însă puterea şi dorinţa de a o face într-adevăr, lipseşte cu desăvârşire.

Tot ce vreau acum este să rămânem aşa. Pentru totdeauna, dacă se poate. Să nu se mai ridice de pe mine sau din mine, până nu sunt pregătită să îmi adun toate cioburile mărunte în care m-am spart, cu toate că sunt pe deplin conştientă că nu voi putea să mă mai asamblez la loc niciodată.

Nici măcar nu mă sărută, când îşi ridică faţa din gâtul meu şi îşi lasă fruntea să se sprijine de a mea. Cu degetul mare îmi apasă buzele, păstrându-şi ochii închişi şi continuând să tremure

uşor.

— Ce mă fac cu tine, păpuşă mică? mă întreabă cu glas scăzut. Vreau să te nimicesc, dar parcă mai tare vreau să te păstrez.

— Atunci, păstrează-mă.

Nu e un sfat sau o sugestie. Îmi iese pe gură ca o rugăminte. Este o blestemată de rugăminte, de fapt. Acum nu accept o altă variantă, în afară de asta.

— Şi ce să fac cu tine? vrea să ştie. Să te ţin aici până înnebunim amândoi, de-a binelea?

Ei bine, e şi asta o variantă acceptabilă. Până la urmă, nu suntem atât de departe de-a o face.

— Îţi doreşti să mă aibă altul?

Scrâşnind din dinţi, îşi deschide într-un final ochii, fixându-mă fioros cu ei.

— După ce am fost eu între picioarele tale şi am gustat puţin din dulceaţa aceea? mă întreabă printre dinţi. Mai bine te ţin aici până îţi pierzi farmecul, apoi te las să pleci oriunde naiba vrei tu. E mai bună opţiunea asta, decât să las vreun boşorog pervers să se strecoare acolo. În orice caz, adaugă printre dinţi, mă îndoiesc că o să aibă vreodată plăcerea de a te vedea cum arăţi când ai orgasm.

Nici nu vreau să mă gândesc la asta. Mă simt scandalizată doar ascultându-l. Nu vreau să mă gândesc şi la o astfel de posibilitate care ar putea avea loc, mai ales când Keith e încă în mine şi zvâcneşte viril.

— Ştii, aş putea să fac o groază de bani numai lăsându-i să se uite la tine când ai unul. Cred că ar fi mai satisfăcător decât o blondă spălăcită şi începătoare. Aş putea să te filmez şi, în locul lor şi al tău, să le vând o fantezie.

Înghit în sec, simţind cum gura mi se inundă de salivă. Nu sunt deloc pregătită să-l aud vorbind astfel, când încă gâfâi.

— Vrei să te filmez, Ellie? vrea să ştie. Să vezi cu proprii ochi cât de delicioasă eşti?

— Nu vreau să le-o arăţi lor, murmur.

— De ce nu? Am face împreună milioane de dolari pe care nu ai putea să-i cheltui nici într-o viaţă şi asta doar arătându-le ceva ce probabil n-au văzut niciodată în viaţa lor patetică. Ai măcar idee cum arăţi în timpul orgasmului?

Clatin năucită din cap.

— Vreau să o vezi doar tu, îi spun moale.

Îmi cercetează surprins faţa cu ochii, înainte să chicotească amuzat. Nu-mi lasă ocazia de a-l întreba de ce râde, căci se şi ridică de pe mine, lăsându-mă expusă şi aproape goală pe nisip.

Sprijinită în coate, îl urmăresc cum sare în picioare şi îşi scutură pantalonii, înainte să-i îmbrace. Stând cu spatele la mine, îmi ofer senzaţia că vrea să plec.

Uşor stânjenită, mă ridic la rândul meu şi trag de rochie, ca să-mi acopăr sânii goi, pândindu-l în acelaşi timp printre gene, cum revine la poziţia pe care a avut-o înainte să vin aici. Priveşte în zare,

ignorându-mă cu vehemenţă, de parcă nici măcar nu m-aş afla tocmai în spatele lui, aşteptând să revină asupra mea.

Aşadar, fără să mai spun nimic, îmi adun ce mi-a mai rămas din orgoliu şi mă întorc pe călcâie, pregătindu-mă să mă îndepărtez.

Fac doar câţiva paşi spre ieşirea de pe plajă, când îl aud venind vijelios spre mine. Înainte să mă controlez, scap un ţipăt ascuţit şi sar înapoi speriată, înainte să mă înşface şi să mă ridice în braţe, toate într-o singură secundă. De teamă mă prind strâns de gâtul lui, apoi îmi ridic privirea spre faţa lui frumoasă, ce nu trădează nimic din ce ar putea să urmeze.

Tot ce ştiu e că deja porneşte cu mine spre vile.

— Unde mergem? cutez să întreb.

— Încă n-am terminat cu tine, păpuşă! mă informează relaxat, cărându-mă cu uşurinţă, cât eu mă fac tot mai mică în braţele lui. În noaptea asta eşti toată numai a mea! În noaptea asta ori mă omori, ori mă faci să te iubesc!

Capitolul 19

Mă duce pe braţe în dormitorul lui. Ating podeaua cu picioarele abia când ajungem lângă pat şi imediat îmi simt inima sărind din locul ei şi mutându-se în gât de teamă. Sunt moale şi înspăimântată, din cauza faptului că nu sunt nici

pe departe pregătită să-i fac faţă acum, cât şi pentru că aş fi preferat să fiu dusă în Eden, mai bine decât aici. Încăperea asta are un aer intim care îmi dă simţurile peste cap şi mă face să fiu tot mai copleşită de senzaţia grea din piept.

În seara asta, sunt prea năucită de gândul că mă îndrăgostesc fix de cine nu trebuie, că nu-mi dau seama ce urmează să se întâmple. În mare parte e previzibil de ce am fost adusă aici, însă mai există ceva pe care încă nu-l înţeleg. Un sentiment nou pe care habar nu am în ce categorie să-l încadrez.

Şi mă trezesc tremurând de emoţii, în timp ce mâinile mele urcă lin pe pieptul lui gol şi devin tot mai conştientă de bătăile înnebunite ale inimii. Îmi las degetele să se răsfire peste pielea sa, care parcă e din ce în ce mai fierbinte.

La naiba! Sunt deja sortită pierzaniei. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta încă din momentul în care am început să simt lucruri pentru el, lucruri anormale, imediat ce am ieşit din Eden. M-am încăpăţânat suficient ca să cred că îl urăsc, încât am scăpat din vedere că, ceea ce simt de fapt, e ceva mai intens.

— De ce plângi?

Îmi ridic buimacă privirea în ochii lui, găsindu-l încruntat. Devin conştientă de cât de copleşită sunt abia după ce o spune şi mă reped să-mi şterg obrajii uzi cu palmele, îndepărtând grăbită dovada slăbiciunii mele. E prea târziu, oricum. Keith nu se

mai opreşte din a se zgâi lung la mine, întrebându-se probabil ce s-a întâmplat cu toată rezistenţa pe care mă străduiam să o afişez în faţa lui, special pentru a nu părea uşor de distrus.

— Ce vrei de la mine? îl întreb într-un final, recăpătându-mi un stop din încrederea de altă dată. Hm? Crezi că, dacă o să continui să-mi faci asta, o să ajung să fiu una dintre acele femei care suferă de sindromul Stockholm? Că o să mă îndrăgostesc de tine atât de tare, încât chiar o să-mi pierd nenorocitele de minţi?

— Ai făcut-o deja, iubito.

Răspunsul său vine pe un ton hotărât şi tăios, care reuşeşte să mă umilească mai mult decât ar fi făcut-o o înjosire ca la carte. Nici dacă m-ar fi bătut din nou cu cravaşa lui magică, ca pe un animal neascultător, orgoliul meu nu s-ar fi făcut ţăndări în faţa lui cum se face acum.

— Sau ai de gând să mă minţi că nu simţi nimic pentru mine, în afară de dispreţ? mă întreabă curios, înclinându-şi capul ca să mă privească intens. Ceva mai puternic decât ura şi decât o dragoste adolescentină.

Întinde mâna spre mine, probabil vrând să-mi ferească părul după ureche, însă mă retrag cu un pas, speriată de viteza cu care mă prăbuşesc înaintea sa. Orice am crezut că port în suflet se dovedeşte a fi departe de ceea ce simt, de fapt. Până şi gândul că vrea să mă atingă reuşeşte să-mi înfioare pielea. Nu vreau să-mi imaginez ce s-ar

întâmpla dacă ar face-o într-un moment crucial, în care întreaga mea rezistenţă se clatină periculos, gata oricând să se năruie.

Keith rămâne cu degetele întinse şi cu ochii mijiţi, urmărindu-mă suspicios.

— Lasă garda jos, Ellie, altfel te fac eu s-o laşi.

— De ce? întreb printre dinţi. Ce ai de câştigat dacă mă aduci acolo unde vrei?

Într-un moment neaşteptat, mă înşfacă de ceafă şi mă smuceşte înapoi lângă el, îndesându-şi degetele în părul desprins. Pentru o clipă scurtă am impresia că vrea să mă sărute, însă doar se apleacă spre gura mea şi aşteaptă, părând să caute în minte cuvintele potrivite prin care să-mi spună ce crede el despre toate astea.

Inima mi-o ia la goană, înspăimântată de forţa cu care apropierea lui mă loveşte. Simpla sa prezenţă reuşeşte să mă cuprindă cu totul şi să mă supună, transformându-mă într-o fiinţa dornică să fie tulburată şi dominată.

— Chiar nu înţelegi, nu-i aşa? îmi şopteşte pe buze. Lucrurile s-au schimbat, Ellie. Acum nu mai vreau să plăteşti pentru Amelia, ci să mă iubeşti. Şi nu vreau să mă iubeşti oricum, ci să simţi că ai muri oricând pentru mine.

Clatin din cap cu insistenţă, refuzând o variantă ca asta. Apoi îmi dau seama că e prea târziu să mă mai tem că aş putea ajunge acolo. Îmi amintesc de Eden şi de faptul că n-am ezitat deloc să mă arunc în faţa lui Ashley, ca el să nu fie rănit.

Asta înseamnă că sunt deja pregătită să mor pentru el?

Izbucnesc în plâns, nemairezistând presiunii pe care o pune constant pe mine, încă de la început. Tremurul care mă cuprinde pe de-a-ntregul e mai puternic decât cel din timpul unui orgasm şi exprimă categoric ce speriată sunt. Nu m-am simţit astfel nici când m-am trezit în mijlocul Mării Mediterane, pe o insulă necunoscută, departe de orice am cunoscut vreodată în viaţa asta.

Îl iubesc deja. Asta spune multe despre cât de bine m-am ţinut pe poziţii în faţa lui. Fără să-mi dau seama, l-am lăsat să se strecoare chiar acolo, în cel mai interzis cotlon al sufletului şi habar nu am cum să-l dau afară.

Nici măcar nu încerc. În loc să fug mâncând pământul, cât mai departe de puterea pe care o exercită asupra mea, special pentru a mă răpune, îmi vâr limba printre buzele întredeschise, invadând-o disperată, cât mă agăţ strâns de gâtul lui şi îl trag spre mine, simţindu-mă mulţumită abia când trupurile ni se încleştează cu forţă.

Îl simt cum vrea să se retragă, însă mă simt prea copleşită de bomba de emoţii pe care o port în piept şi nu sunt deloc pregătită să-i dau drumul. Îl cuprind mai strâns, îndesându-mi degetele în părul lui, şi îl sărut mai aprins, mai adânc, înghiţindu-i geamătul prelung de uluire.

Sunt pornită să-l storc de viaţă, încât n-am

idee cum ajung să-l trântesc pe pat. Cât el se ridică în coate şi mă urmăreşte nedumerit, eu trag de rochia de pe mine şi nu mă opresc până când n-o smulg cu totul. Totodată, ajung să icnesc şi mai tare, înecându-mă în propriile scâncete de plâns.

Trag şi pantalonii de pe el, cuprinsă tot mai mult de un sentiment bulversant de subjugare. Îl dezgolesc într-o fracţiune de secundă, apoi îl încalec cu o mişcare fluidă, strecurându-mi degetele de la ambele mâini prin ale sale, înainte să-i ridic braţele deasupra capului şi să i le ţin acolo.

Ajung să mă legăn deasupra lui, înghiţind de nenumărate ori în sec. Keith mă priveşte lung, parcă aşteptând să afle ce am de gând să fac mai departe cu el sau cu mine şi să termin odată lupta cu propriile lacrimi şi emoţii.

Dar cum aş putea să nu fiu în continuare copleşită, când el îmi taie răsuflarea doar stând acolo, sub mine, şi sfredelindu-mă într-un fel pe care îl găsesc dezarmant? Vrea să mă nenorocească de tot, în special când îl găsesc vulnerabil şi pregătit să predea armele de război.

Nodul din gât aproape mă sufocă. Îmi las faţa să se sprijine de a lui şi tremur când realizez că nu mai am scăpare, în afară de cea de a recunoaşte totul şi de a capitula.

— M-am îndrăgostit.

Încep să hohotesc mai sfâşietor, strângându-i mâinile cu toată forţa mea, în acelaşi timp în care

încerc să mă stăpânesc, dar fără rezultat. Îmi simt lacrimile cum alunecă de pe obrajii mei şi se sparg de ai săi. Şi, deşi sunt peste el şi sunt goală, nu pot s-o fac. În pofida faptului că Keith aşteaptă, nu sunt în stare să-i ofer ce vrea.

— Dacă mă vrei acum, du-mă în Eden. Leagă-mă. Forţează-mă. Poţi să mă şi pedepseşti, dacă îţi doreşti, şi să mă frângi, pentru că altfel nu pot. Nu acum.

Îi eliberez braţele şi mă ridic domol, acoperindu-mi faţa cu palmele, ca s-o feresc de ochii săi iscoditori, care nu mă scapă nici pentru o clipită.

— Nu acum…

Îl simt ridicându-se în capul oaselor şi privindu-mă, însă nu sunt pregătită să-l privesc înapoi. Mă simt frântă şi fără să mă atingă. Nu vreau să-mi închipui cum m-aş simţi dacă, într-adevăr, ar face ce i-am cerut şi m-ar frânge la propriu, luând cu forţa ceea ce aşteaptă. Probabil că n-ar mai rămâne nimic din mine.

Şi tresar când braţele lui îmi înfăşoară şoldurile, apoi se ridică de pe pat cu tot cu mine. Sunt nevoită să mă prind de gâtul său, cu toate că tentaţia de a fugi e mare, iar inima mi se chirceşte în piept. Mă aştept să profite de starea în care sunt, ca să-mi dea lovitura fatală.

Însă, în loc să iasă pe uşă, aşa cum mă aşteptam, sunt surprinsă să observ că intră în baie şi mă lasă pe picioare abia când ajungem în duşul

spaţios cu uşi din sticlă şi pereţi din gresie albă. Cu obrajii în flăcări, îl urmăresc contrariată cum se întinde spre robinet şi dă drumul jetului fierbinte să cadă peste noi şi să spele urmele de transpiraţie şi nisip.

Când revine asupra mea, genunchii încep să-mi tremure şi mai tare. Nici măcar nu-l pot privi în ochi, când mă simt aşa cum speram să nu mă vadă niciodată, descoperită şi vulnerabilă. Îmi prinde capul între mâini şi îmi ridică faţa, ferind cu degetele mari părul ud de pe obraji şi tâmple.

— Ţi-e teamă? mă întreabă într-un final, după cinci minute lungi în care doar mă priveşte curios.

Încuviinţez frenetic din cap, ruşinată că mă simt nevoită să recunosc asta. Mi-e al naibii de frică! mai frică decât mi-a fost la început, când m-am trezit înconjurată de oameni necunoscuţi, care promiteau să-mi distrugă viaţa într-un mod inimaginabil. E şi imposibil să ascund asta de el, când întregul trup îmi trepidează, aşteptând să fie strivit de bărbatul ăsta frumos, care probabil abia aştepta momentul să devin uşor de frânt. Până la urmă, asta şi-a dorit de la bun început, să-mi ia totul.

— Şi dacă îţi spun că nu ai niciun motiv pentru care să te temi, regina mea?

Clatin din nou din cap, buimacă. Sunt prea uluită de tot ce se întâmplă, să mă mai pot concentra la ceea ce vrea să-mi comunice. Acum, în momentul ăsta, simt doar nevoia teribilă de a

mă sprijini de el şi nimic mai mult. Ceea ce şi fac, de altminteri. Obosită, îmi lipesc faţa de pieptul lui şi închid ochii, refuzând să mă mai clintesc.

Când mă trezesc, soarele e sus pe cer, iar la marginea patului am deja o rochie pregătită. O îmbrac fără discuţii, uşor dezamăgită să constat că el n-a rămas cu mine peste noapte, având în vedere că dormitorul e al său şi a aşteptat cuminte până am adormit.

Mă uit lung în oglinda înaltă de podea, care mă cuprinde cu totul. Văd cearcănele care mi se întind pe sub ochii cenuşii, cu pleoape grele. Sunt dovada că seara trecută am plâns mai mult decât am făcut-o toată viaţa.

Rochia pe care bănuiesc că tot el mi-a pregătit-o e la fel ca toate celelalte: albă, lungă şi vizibil exagerat de scumpă. Fâşii de mătase fină se întind până la podea, lăsând crăpături prin care mi se pot zări picioarele bronzate care par mai lungi când sunt încălţate în sandale cu toc. Corsetul strâmt şi lipsit de vreo bretea care să mă asigure că rămâne peste sâni, e încrustat cu pietre strălucitoare. După o scurtă analiză, am impresia că sunt cât se poate de veritabile.

În mai puţin de un sfert de oră, din care cinci minute m-am străduit doar să-mi leg părul într-o coadă ridicată şi încă umedă de la duşul rapid pe care l-am făcut, sunt pregătită să părăsesc dormitorul. Ba chiar pornesc spre ieşire, gata să

dau ochii cu Keith şi să mă confrunt cu o scenetă ruşinoasă, când mă răzgândesc rapid şi schimb direcţia fără să analizez situaţia.

În loc să ies, trag de uşa şifonierului, prea curioasă ca să mă pot stăpâni. Acesta e plin până la refuz cu cămăşi din pânză albă şi haine elegante. În colţul din dreapta, zăresc mai multe sertare prin care cotrobăi fără ruşine, împinsă de la spate de drăcuşorul de pe umărul stâng, ce vrea neapărat să păcătuiesc. Ceasuri şi ghiuluri, toate din aur. Nimic surprinzător, ţinând cont că tipii ăştia deţin o insulă privată şi îşi permit fără efort să ne pună la dispoziţie tot ce e mai rafinat pe lume. Asta mă face serios să mă întreb cine e Keith cu adevărat şi cu ce se ocupă când nu e aici pentru licitaţie.

Probabil că nu vreau să ştiu.

Cu toate astea, nu mă pot opri din a-i căuta prin lucruri orice ar putea să mai dezlege puţin misterul. După noaptea trecută, simt o nevoie teribilă de a şti cine e bărbatul pentru care am căzut în patimă, fără a ţine seama de ce aş putea descoperi.

Aşadar, închid şifonierul şi verific în grabă noptiera din dreapta, cu un ochi la uşă. Sunt dezamăgită să o găsesc complet goală.

Nu pot spune acelaşi lucru despre noptiera din stânga patului, însă. De îndată ce trag de sertar, sunt tentată să-l închid la loc. Obrajii îmi iau subit foc, iar ochii mi se măresc de surprindere – sau de

groază, nu-mi dau seama. Cert e că ajung rapid la concluzia că nu s-a înşelat în totalitate, când mi-a spus în faţă că e Dumnezeul meu.

E la fel de puternic ca unul. În ciuda tinereţii sale, pot spune că este un Dumnezeu, în special când scot din sertar un jurnal pe care scrie mare „Masonerie” sub compasul ce încadrează litera G. Numai pun mâna pe el şi simt furnicături ciudate în moalele capului.

Îl arunc la loc, înghiţind de două ori în sec, înainte să închid sertarul şi să părăsesc grăbită dormitorul, de preferabil înainte să mai văd şi altceva pentru care nu sunt cu adevărat pregătită.

Găsesc Elita pe terasă, servind micul dejun într-o atmosferă tăcută, ba chiar puţin tensionată. Şovăi în pragul uşilor din sticlă, cu ochii fixaţi pe Keith, care – surprinzător sau nu – e chiar în capul mesei, îmbrăcat într-una din cămăşile lui albe, cu mulţi nasturi descheiaţi, şi având pe nas o pereche de ochelari aviator.

Primul care mă observă stând nemişcată e Trent şi, dregându-şi zgomotos glasul, întoarce toată atenţia asupra mea. În timp ce restul doar se zgâiesc nedumeriţi la mine, Keith se ridică de pe scaunul lui şi se apropie hotărât, făcându-mi inima s-o ia deodată la goană, înnebunită.

Zâmbindu-mi orbitor, întinde mâna spre mine, cu palma în sus, aşteptând. Îmi ia câteva secunde să-mi dau seama ce vrea şi să-i prind degetele, permiţându-i să mă conducă până în dreptul mesei

şi al scaunului de lângă.

Sub atenta observaţie a celorlalţi, acesta mi-l trage galant şi aşteaptă în picioare până îmi fac curaj să mă aşez la masa lor. În treacăt îşi lasă mâna să îmi mătură coada, apoi se aşază la rândul lui pe scaunul său.

Îmi amintesc ce i-am spus aseară şi nu pot să nu mă întreb dacă a uitat sau dacă ăsta e motivul pentru care se comportă atât de neobişnuit.

Cu buzele strânse într-o grimasă, mă holbez în farfuria din faţa mea. Înţeleg că a fost pregătită special pentru mine, căci fiecare are câte una.

— Mănâncă, îmi ordonă Keith dintr-odată.

Clipesc de mai multe ori, bulversată. Apuc tacâmurile cu mişcări robotice şi tai o bucată din omleta mea aurie, care miroase prea delicios ca să nu uit de faptul că ceilalţi încă mă privesc.

— Keith, replică Ryder, speram să vorbim despre ceva important la micul dejun.

— Şi cine nu te lasă? îl întreabă brunetul, relaxat, sorbind din cafeaua lui.

Doar îmi ridic ochii şi îl observ pe Ryder zgâindu-se la mine iritat. Pricep că eu sunt motivul pentru care cei doi nu pot să vorbească. Probabil că, indiferent ce are Ryder de spus, nu ar trebui să ajungă şi la urechile mele.

Keith îşi dă şi el seama de asta, căci chicoteşte amuzat.

— Poţi să spui şi în faţa lui Ellie, îl încurajează.

Oftând, bărbatul de pe partea cealaltă a mesei

simte brusc nevoia de a-şi schimba poziţia pe scaun, aplecându-şi ochii în farfuria lui, în vreme ce pare să caute în minte o modalitate potrivită prin care să spună ce are pe suflet.

— Vreau să vorbim despre Angel.

Numele blondei mă face mai atentă la discuţie, cu toate că încerc să mă prefac mai preocupată de omleta mea, decât de asta. O tai concentrată, vârând în gură o bucată mică, pe care o mestec mai mult decât e necesar.

— Ce-i cu ea? vrea Keith să ştie, în continuare calm.

— Nu mai e virgină.

Aproape îmi simt omleta cum mi se fixează în gât. Înşfac paharul cu suc de portocale şi iau câteva înghiţituri serioase, privindu-l pe Keith printre gene cum înţepeneşte pe scaunul lui. Ochelarii de soare de pe nas mă împiedică să-i găsesc privirea, dar ceva mă face sigură de faptul că acum îl tranşează pe acesta.

S-a zis cu calmul lui.

— Poftim? întreabă printre dinţi.

Chiar dacă e la câţiva centimetri distanţă, îi pot simţi încordarea. Tensiunea devine tot mai mare, pe măsură ce Ryder caută un răspuns bun de oferit.

— M-ai auzit, îi spune nonşalant. În noaptea aceea, la petrecere, m-am culcat cu ea.

Ei bine, nu sunt deloc surprinsă de asta. Mă reîntorc la mâncarea mea, făcând abstracţie de

atmosfera din ce în ce mai negativă.

Bănuiesc că asta nu ar fi trebuit să se întâmple. Până la urmă, virginitatea fetelor este piesa cea mai importantă în afacerea asta a lor, iar Ryder tocmai îl informează pe Keith că a călcat pe bec.

Simt cum mă năpădeşte râsul, deşi n-ar trebui. Codul ăsta al lor, pe care era absolut necesar să-l respecte cu sfinţenie, nu mai funcţionează la fel ca înainte.

Tăcut şi în continuare tensionat, Keith îşi ia paharul cu suc şi îl dă peste cap, trântindu-l cu putere pe masă, gol.

— Eşti conştient că asta o să-i scadă foarte mult preţul, nu? îl întreabă apoi, cu un calm fals. Oamenii aceia vor veni aici în speranţa că le vom da o virgină, nu o amăgire.

— Chiar dacă o să scadă preţul, o să fie ca în cazul lui Ellie, contraatacă Ryder, sec. Sau acum vrei să te prefaci că nu ştiai de la bun început că nu e virgină?

— Ştiam, mărturiseşte brunetul, rânjind. Dar acum nu vorbim despre Ellie şi despre ce ştiam eu. Vorbim despre Angel şi despre faptul că ai gafat-o. Ne putem considera norocoşi dacă o vom da cu, cel mult, un milion.

Un milion? Atât costă o fiinţă umană?

— Sau vrei s-o păstrezi?

Întrebarea lui Keith îl face pe Ryder să se încordeze. Ochii lui se întorc pentru o clipă spre

mine şi văd în ei teama de a nu divulga totul unei anumite blonde care cu siguranţă ar fi dezamăgită să ştie că, în dimineaţa asta, tocmai s-a discutat despre preţul ei.

Însă refuză să-i mai răspundă. Oftând, prinde ceaşca lui cu cafea şi soarbe încet din ea, comportându-se de parcă nici n-ar fi fost deschis subiectul ăsta.

În schimb, eu devin tot mai curioasă de un amănunt pe care l-am scăpat din vedere şi asupra căruia nu m-am gândit niciodată, de când am ajuns aici. Am aflat despre licitaţie, dar nu m-am întrebat niciodată care e preţul cu care urmează să fim date. Probabil e mult mai mare decât îmi pot imagina.

Ceva mă face să cred că, de la bun început, ni s-a pus unul. Cred că, de îndată ce ne-au văzut pentru prima oară, au vorbit despre asta. Au stabilit.

Agitată, las tacâmurile pe marginea farfuriei. Mă uit la Keith o perioadă, încercând să-mi dau seama cam cât valorez în ochii lui sau lor. Care e preţul meu, odată ce eu nu sunt virgină, nici blondă şi nici optsprezece ani nu am? Mi-ar fi fost mai uşor să intuiesc, dacă aş fi respectat câtuşi de puţin tiparul evident pe care îl folosesc.

— Care e preţul meu? întreb.

Capul lui se înclină spre mine. Îi simt privirea cum pătrunde prin lentilele fumurii ale ochelarilor şi mă fixează. Trec câteva secunde în care îmi

frământ mâinile în poală, aşteptând cu sufletul la gură un răspuns sincer.

Un milion? Două? Sau poate nici măcar atât.

Într-un final, îşi dă jos ochelarii de pe nas, aruncându-i pe masă, iar ochii săi verzi mă sfredelesc mijiţi.

— Credeam că am fost suficient de clar noaptea trecută, mârâie surescitat.

Înghit în sec, clătinând buimacă din cap. Pentru mine n-a fost clar nici pe departe.

Apoi adaugă:

— Eşti nepreţuită.

— Şi ce înseamnă asta? întreb parcă cu teamă, vrând să fie mai clar decât atât.

— Înseamnă că nu o să mai faci parte din licitaţie, îmi răspunde senin. Rămâi a mea.

Capitolul 20

Ochii mei refuză să-l mai părăsească pe Keith după ultimul lucru pe care mi l-a spus. Ceva în mine creşte văzând cu ochii şi nu ştiu dacă e neapărat de bine.

Apoi mă uit la Ryder şi la ceilalţi şi nu văd nicio surpriză pe feţele lor. Îşi continuă micul dejun în linişte, ca şi când Keith n-ar fi spus nimic care să mă întoarcă pe dos.

— Dar ce o să faci? cutez să-l întreb, făcându-l să-şi întoarcă ochii spre mine, nedumerit. După licitaţie, ce o să se întâmple cu mine?

— Toate la timpul lor, Ellie. Mai sunt două luni până atunci. Se pot întâmpla multe.

— Vreau să ştiu, insist. Mă vei lăsa singură pe insulă sau mă vei lăsa să plec?

Înghit în sec când constat că niciuna dintre variante nu-mi place. Nu după noaptea trecută. Până acum mi-am dorit să pot pleca acasă, de parcă nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut, dar în aceste momente, lucrurile stau altfel. Să rămân sună mai bine decât să mă întorc la ce am avut şi să mă comport ca şi când nu l-aş fi cunoscut niciodată.

Întrebarea mea îl face pe Keith să se încrunte şi mai confuz. Ajunge să se uite la mine într-un fel care îmi dă de înţeles că l-aş fi jignit.

— Vrei să pleci acasă? mă întreabă uşor iritat.

Ceva nu pare să-i placă în ecuaţia asta. Totuşi, cumva mi-e frică să neg cu voce tare. Ar suna totul mult mai real decât sună în capul meu idiot, care a început de ceva timp să dea rateuri când vine vorba despre a lua decizii corecte.

Keith continuă să aştepte un răspuns din partea mea, în timp ce eu bâjbâi după unul. Nu ştiu ce să-i spun.

— Dacă vrei să pleci, te pot scoate de pe insulă chiar în clipa asta, mă informează.

Îşi bate joc de mine! Asta e singura concluzie la care ajung, pentru că nu văd o altă variantă aici. Nu-l cred în stare să mă elibereze chiar aşa de simplu, când am văzut atât de multe. E un risc

pe care nu-l văd pregătit să şi-l asume, un risc care ar putea să-i distrugă toată afacerea. Şi pentru ce? Doar pentru că, contrar comportamentului său de până acum, are o slăbiciune pentru mine?

— Nu vorbeşti serios, îl acuz, aplecându-mi apoi privirea pe mâncarea mea.

Apuc din nou tacâmurile şi vâr o bucată de omletă în gură, lăsând-o să-mi încânte papilele gustative şi să-mi potolească stomacul ce se rostogoleşte ciudat, de emoţii. Îmi vine din nou să plâng, ce-i drept.

— Deci, eu îţi spun că poţi pleca chiar în momentul ăsta şi tu mă acuzi că mint? întreabă stupefiat.

— De ce ai face-o? mă încrunt. Doar nu m-ai adus tocmai în Europa, pe o insulă uitată de lume, ca să mă eliberezi o lună mai târziu, nu?

Îl privesc revoltată, sperând la un răspuns sincer, unul care să elucideze noul mister în care m-am trezit în dimineaţa asta ciudată.

— Nu, iubito, surâde. Te-am adus ca să te vând, dar m-am răzgândit.

— Aşa, pur şi simplu?

— De ce nu? Pot face tot ce-mi doresc, Ellie. Dacă eu vreau să te eliberez, te urc în secunda a doua în elicopter şi până deseară, eşti din nou în sânul familiei tale.

Normal că poate face ce-şi doreşte. După ce am găsit în dormitorul lui, cred că e în stare de

lucruri greu de imaginat şi că eliberarea mea ar fi floare la ureche pentru cineva ca el.

Iar mie nu-mi vine să cred că vorbim despre asta.

— Totuşi, îmi place să cred că ai prefera să rămâi cu mine, în special după noaptea trecută.

Mă încordez pe scaun, sub ochii lui verzi, care mă privesc aşa intens, că am impresia că îmi pătrund până în suflet.

Devin ferm convinsă că am decăzut din cauza tipului ăstuia barbar şi nici Diavolul nu mă mai poate salva. M-am ars! Rău de tot. În loc să fug mâncând pământul, mă trezesc sperând în secret că joacă la cacealma şi n-ar renunţa prea uşor la mine. Nu ar renunţa, nu? E incredibil că simt o oarecare frică în legătură cu asta.

— Nu plec nicăieri.

Acum probabil că ajunge şi el la concluzia că nu mai sunt întreagă, căci sprâncenele sale se arcuiesc în semn de confuzie maximă, iar ochii săi verzi şi strălucitori nu mă mai slăbesc deloc.

Obrajii îmi iau foc de ruşine, mai ales când găsesc în sinea mea dorinţa de a fi ridicată de la masă şi dusă în Eden, pentru o pedeapsă. Dacă asta mi-ar dovedi că nu e nici pe departe pregătit să scape de mine, aşa cum îmi lasă acum impresia, aş accepta cu bucurie să fiu legată în lanţuri.

— Să fiu al dracului dacă mă aşteptam la asta! comentează Deke dintr-odată, clătinând şocat din cap.

Însă nu-l bag în seamă. Privirea mea nu-l mai părăseşte pe Keith.

— Rămân!

Rânjetul care îi curbează buzele mă face să mă simt şi mai stânjenită. *Dumnezeule, am înnebunit!*

— Mănâncă, Ellie! Deseară vreau să te duc undeva.

După micul dejun sunt lăsată să mă întorc la vila fetelor. Le găsesc pe acestea dând târcoale piscinei din spate şi savurând cocktailurile puse la dispoziţie de personal. Mă aşez pe şezlongul din stânga, lângă cel pe care Mia e întinsă sub soare şi face plajă fără sutien, în pofida faptului că John e chiar în pragul intrării.

— Să ştii că paznicul se holbează la sânii tăi, o informez uşor distratată.

Blonda al cărei păr e prins neglijent în vârful capului îşi deschide cu greu ochii căprui, clipind de câteva ori, deranjată de lumina care se reflectă de pe suprafaţa apei. Prima oară se uită la mine, apoi la John – care abia îşi dezlipeşte privirea de pe pieptul ei şi şi-o mută în altă parte.

— Am aflat deja că e un pervers, comentează relaxată. Lasă-l să se uite. Oricum, rămâne doar cu atât.

Chicotesc.

— Mai bine mi-ai spune unde ai fost toată noaptea, propune ea, întorcându-se spre mine şi vârându-şi un braţ sub cap, pentru o poziţie mai

confortabilă. În Eden?

— Eşti cam curioasă, nu crezi? o iau peste picior.

— Haide, Ellie! exclamă nemulţumită. Niciodată nu-mi spui nimic! Crezi că o să te judec sau ceva de genul ăsta?

Asta ar fi ultima mea grijă acum, că sunt judecată, în orice caz, mă îndoiesc că ar spune cu adevărat ce crede despre toată treaba cu Keith. Nu poate fi privită cu ochi buni. Nici eu nu o pot privi astfel, deşi sunt implicată până la urechi într-o situaţie care mă depăşeşte lamentabil, din absolut toate privinţele. Până la urmă, am ajuns la concluzia că n-are rost nici măcar să încerc s-o înţeleg.

— Te-ai gândit cum o să fie după licitaţie? o întreb, schimbând subiectul înainte ca Mia să insiste. Ce s-ar putea întâmpla?

Oftând, Mia se reîntoarce pe spate şi îşi închide ochii, lăsându-şi trupul aproape gol să fie scăldat în soare.

— Prefer să nu mă gândesc la asta, mormăie încet. Poate n-o să fie chiar aşa de rău pe cât ne închipuim.

— Şi dacă o să fie?

— Atunci, voi găsi o modalitate prin care să supravieţuiesc, replică prompt. Nu există pe lumea asta ceva cu care să nu mă descurc. Am rezistat optsprezece ani în sistem şi, crede-mă, nu e nimic mai rău decât locul ăla!

Aş vrea s-o contrazic, însă nu ştiu nimic despre asta. În plus, în momentul în care cineva varsă peste mine un întreg cocktail colorat, totul devine irelevant.

De îndată ce simt lichidul lipicios cum pătrunde prin materialul fin al rochiei albe, sar de pe şezlong şi îmi ridic înfuriată privirea spre Vicky, ce-mi rânjeşte malefic de la un metru distanţă.

— Eşti nebună?! zbier.

— Scuză-mă. Mi-a scăpat.

Nervoasă, îmi aplec privirea şi prind între degete mătasea pătată, dezlipind-o de pe coapse, apoi mă uit ţintă la John, care se preface foarte bine că nu observă nimic.

— Ţi-a scăpat pe dracu'! L-ai aruncat pe mine!

— Haide, Ellie! pufneşte aceasta, cu nonşalanţă. Chiar crezi că aş risipi un cocktail delicios pe una ca tine?

Izbucneşte amuzată în râs, pe măsură ce o privesc din ce în ce mai stupefiată. Aş întreba-o care naiba e problema ei cu mine, însă ştiu deja răspunsul la asta. Relaţia mea cu Keith e cea mai mare problemă a sa.

— Ticăloasă…

— Acum ce o să faci? mă întrerupe, uitându-se urât la mine. O să mă pârăşti iubitului tău? O să mă târască şi pe mine în Eden, pentru cine ştie ce perversiuni aţi făcut voi acolo?

Numai gândul ăsta reuşeşte să mă

îngrozească suficient, încât mă văd deja pornind spre ea, ca să-i aplic o corecţie. Aş pocni-o cu plăcere, dacă Roxette nu mi-ar lua-o înainte. Ieşind brusc la suprafaţă, o agaţă pe Vicky de rochie, apoi o smuceşte tare, aruncând-o în piscina care pare că o înghite cu totul în momentul în care spatele ei se ciocneşte violent de apă.

— Căţea afurisită!

Iritată, Roxette iese din piscină şi îşi scutură braţele, înainte să se apropie de mine, lăsând în urma ei o dâră umedă care i se scurge din păr şi de pe corp.

— Oricum n-o înghit, se scuză sec, ridicând din umeri.

— Hei! strigă John dintr-odată, atrăgându-ne atenţia asupra lui. Potoliţi-vă!

— Abia acum te trezeşti şi tu?! mă răstesc, enervată. Unde erai când idioata aia a aruncat cu un cocktail pe mine?

— Nu-mi pasă ce a făcut! mi-o retează printre dinţi. Dacă vă bateţi, o să vă pun să staţi în genunchi şi cu mâinile sus, ca pe copiii obraznici!

Pufăind, decid să-l las în pace şi mă întorc la adevărata mea problemă din momentul ăsta. Rochia mea odată curată mi se lipeşte din ce în ce mai tare de trup, făcându-mă să strâmb dezgustată din nas.

Apoi mă uit la Vicky cu duşmănie, căutând să o atenţionez fără cuvinte. Norocul ei că alege să

iasă din piscină pe partea cealaltă, altfel cred că într-adevăr i-aş fi dat lui John motiv să mă pună în genunchi şi cu braţele ridicate, ca pe un copil obraznic.

Pornesc ofticată spre uşi, cu gândul să îmi schimb rochia înainte să devină şi mai lipicioasă. Totodată, îmi spun în minte că e timpul să fac ceva în privinţa lui Vicky. Am crezut că, dacă mă prefac că nu există şi nu caută neapărat să mă calce pe bătături, o să înceteze, însă acum înţeleg că nu o să fie simplu. Nu trebuie să fac faţă doar unui bărbat pentru care nutresc sentimente pe care nu vreau să le am, că trebuie să port un război şi cu una care şi-a făcut un obicei în a mă sfida ca pe o idioată.

Obişnuiam să fiu ca ea. De fapt, obişnuiam să fiu mult mai rău ca ea, până în momentul în care am ajuns la universitate şi mi-am dat seama că sunt depăşită şi că sunt alţii şi mai agresivi. Am fost nevoită să umblu pe vârfuri la început, ca să evit orice conflict cu adevăratele regine agresoare, care ar fi putut să mă mănânce de vie în doar câteva clipe. Pe lângă asta, nu mi s-a mai părut de ceva timp distractiv să fac viaţa cuiva un infern.

Ajunsă în baie, mă dezbrac de rochie, îmbrac în grabă un halat şi vâr pata sub jetul de apă de la robinet, căutând să o îndepărtez. Nu pentru că n-aş avea o altă sumedenie de rochii în şifonier, cu care s-o înlocuiesc, ci pentru că sunt prea

nervoasă acum şi am nevoie de o ocupaţie.

— Eşti bine?

Vocea moale a lui Angel mă face să-mi ridic privirea în oglindă s-o văd oprindu-se în prag.

— Ce s-a întâmplat?

— Vicky.

Atât spun. Nici nu are nevoie de mai multe detalii. Probabil ştim cu toate că aceasta are ceva împotriva mea.

— E doar frustrată, argumentează blonda cu părul tuns până la umeri.

— De ce? pufnesc. Din câte ţin minte, nu i-am făcut nimic!

— De ce crezi?

Îmi întorc capul spre ea când se mută din prag şi se apropie de mine, ţinându-şi braţele strânse la piept peste decolteul în V. Poartă o rochie crem care i se opreşte până la jumătatea coapselor şi seamănă izbitor cu o togă grecească.

— Totul are legătură cu Keith, mă informează.

— Îl vrea ea sau care-i treaba?

Mă aştept să ştie un astfel de detaliu, odată ce a petrecut mai mult timp în casa asta, decât am făcut-o eu. Încă de la început, am oscilat între Eden şi vilă. În vila asta nu am stat suficient timp să fiu la curent cu bârfele.

— Nu fi absurdă! chicoteşte. E geloasă pentru că primeşti multă atenţie, iar ea nu. Adică, e la mintea cocoşului că Keith te favorizează.

Ei bine, nu o pot contrazice. Încep să mă simt

din ce în ce mai favorizată, ce-i drept, în special după discuţia purtată la micul dejun, în care Keith mi-a spus cât se poate de clar că nu îşi doreşte să mă mai scoată la licitaţie. Probabil că, într-un fel sau altul, chiar i-am găsit inima.

Zâmbesc uşor, privind-o cu atenţie şi întrebându-mă dacă ar trebui să-i spun şi ei despre schimbarea asta. Până la urmă, la micul dejun nu s-a discutat doar despre mine.

Apoi observ colierul frumos de la gâtul ei, cu pietre Swarovski, şi îmi dau seama că nu sunt singura favorizată de aici.

— Cred că acelaşi lucru îl face şi Ryder când vine vorba despre tine, mărturisesc. Colierul e de la el?

Cu ochii mari, îl atinge în treacăt şi se îmbujorează puternic, vizibil ruşinată că a fost prinsă în fapt.

— E doar un cadou, replică timidă. Nu înseamnă nimic.

— Te-ai culcat cu el, i-o trântesc amuzată, făcând-o să-şi mărească ochii şi mai mult. Chiar vrei să mă duci de nas cu argumente puerile?

Se fâstâceşte pe călcâie, ferindu-şi privirea de a mea, în timp ce eu devin tot mai sigură că nu a fost o simplă aventură, cel puţin nu pentru ea. Nu ştiu ce să spun despre Ryder, însă. A avut curajul să-şi mărturisească greşeala în faţa celorlalţi, dar asta n-a scutit-o nici pe departe de viitorul pe care i l-au pregătit cu mâna lor.

— De unde ştii despre asta? mă întreabă curioasă, privindu-şi lung manichiura. Ţi-a spus el?

— Oarecum. Nu prea are relevanţă. Ce vreau să ştiu este dacă te-a forţat.

Ochii ei verzi se ridică deodată asupra mea, arătând cumva oripilată de ceea ce am spus.

— Nu! aproape se răsteşte. S-a comportat frumos. Adică… Oh, Doamne! geme apoi, lipindu-şi palma de frunte. Mi-a luat minţile!

Deşi aş fi vrut să mă abţin, mă trezesc izbucnind în râs. Probabil că Ryder nici nu s-a străduit, ca ea să lase garda jos. Angel pare genul de persoană slabă de înger şi naivă, pe care o poţi ademeni cu uşurinţă în întuneric.

Totuşi, nu o văd regretând prea mult, aşa că nu cred că Ryder doar a ademenit-o, ci a şi îmbrobodit-o.

— Aş vrea să pot da vina pe şampanie, dar nu eram beată deloc. De fapt, se încruntă, cred că eu sunt cea care l-a abuzat pe el!

Hohotesc şi mai tare, sprijinindu-mă de chiuvetă ca să rămân pe picioare. Îmi amintesc de poziţia în care i-am văzut pe cei doi la petrecere şi trebuie să recunosc că are dreptate. După ce l-am văzut pe Ryder trăgând pe nas două liniuţe, mă îndoiesc că a mai avut habar de el. În concluzie, se presupune că blonda din faţa mea e cea care a profitat de starea lui şi s-a strecurat acolo unde, în mod normal, e interzis.

Nu e de mirare că acum e depăşit de situaţie.

— Nu mai râde! îmi cere supărată. E jenant!

— Hei!

Reina se înfiinţează în pragul băii, purtând pe chip o expresie nedumerită.

— Ce e amuzant?

— Angel l-a violat pe Ryder, o informez distrată.

Drept răsplată pentru divulgarea secretului, fata de lângă mine mă loveşte peste braţ, trântindu-mi şi o privire pe măsură.

— Ce-a făcut?! icneşte cealaltă, uitându-se la ea cu ochii cât două farfurii.

— Am auzit bine?!

Mia îşi iţeşte capul de după cadrul uşii, încruntată, îşi înfige ochii căprui direct în blonda de lângă mine, făcând-o să geamă de frustrate.

— Minunat! A venit toată lumea sau mai aşteptăm?

— Oh, haide! exclamă Reina, sprijinindu-se de toc şi aranjându-şi pe faţă un zâmbet strengar. Bine că n-a fost invers, că lucrurile s-ar fi complicat. Ar fi trebui să mergem peste el cu torţe şi furci! Dar în cazul ăsta, nu cred că Ryder s-a supărat vreun pic!

Râdem pe înfundate toate trei, distrate de figura înfumurată pe care o face aceasta, vizavi de micuţa batjocură nevinovată. Dar chiar şi aşa, nu o văd prea deranjată de comentariile noastre. Buzele ei tresar de mai multe ori, dovadă că abia

îşi mai reţine zâmbetul.

— Aţi merita să fiţi arse pe rug, replică nemulţumită.

— Ha! Cine ar fi crezut că Angel a noastră e aşa aventurieră? se întreabă Mia, arcuindu-şi curioasă sprâncenele. La început nu se mai oprea din plâns, iar acum…

Lasă fraza neterminată şi, în schimb, clatină vehement din cap, plescăind din buze pe măsură ce se îndepărtează.

Spre seară, cerul parcă ar lua foc. Din albastrul limpede de peste zi, acesta capătă nuanţe tot mai roşiatice, iar atmosfera devine tot mai sufocantă.

Iar eu încă n-am idee ce urmează să se întâmple în seara asta. Îmi amintesc că Keith mi-a promis să mă ducă undeva, imediat ce acesta pătrunde în dormitorul pe care îl împart cu Mia şi Angel, prinzându-mă în faţa măsuţei de toaletă, aranjându-mi ţinuta pe care am primit-o cu doar o jumătate de oră înainte. Bluza lungă şi crem din plasă mi se opreşte la jumătatea coapselor şi are mâneci scurte. Prin găurile indiscrete se zăreşte cu uşurinţă costumul de baie asortat, ce parcă se contopeşte cu pielea ca mierea şi îmi lasă impresia că sunt complet goală.

Nici nu mă străduiesc să mă întorc cu faţa spre el. Pe măsură ce paşii îl poartă spre mine, inima începe să-mi bată tot mai tare,

recunoscându-l pe nemernic. Când se opreşte în spatele meu, întregul corp mi se înfioară, reacţionând de-a dreptul exagerat la simpla lui prezenţă.

Trag adânc aer în piept când mâinile lui mi se strecoară pe şolduri şi strâng uşor carnea. Ridicându-mi ochii din podea, îi întâlnesc pe ai săi în oglindă, înainte să-i lase să coboare pe reflexia care mă cuprinde doar de la brâu în sus. Mă studiază cu interes, parcă vrând să se asigure că am respectat cu stricteţe toate cerinţele lui în privinţa vestimentaţiei care nu-mi dă nimic de bănuit despre ce urmează să facem.

— Ce fetiţă cuminte! mormăie ca pentru el, mângâindu-mi în întregime părul prins în coadă. Eşti pregătită?

— Depinde, murmur cu noduri. Unde mă duci?

— Departe, răspunde vag. Nu-ţi fie frică.

Ce nu ştie el e că, ceea ce simt, numai frică nu e. Sunt emoţionată, iar Keith nu mă ajută deloc să mă confrunt cu vârtejul din piept când îşi lasă nasul să alunece pe urechea mea şi pe gât, mângâindu-l cu o mişcare fluidă, înainte să-şi muleze gura la bază şi să mă sărute.

— Ţine minte, îmi cere brusc, ridicându-şi capul înapoi spre urechea mea. Nu o să ţi-o trag până nu mi-o ceri. Nu ai voie să consumi prea mult alcool. Vreau să fii conştientă. Şi nu ai voie să faci nimic periculos, care ar putea să te rănească în vreun fel. Poţi face asta pentru mine, Ellie?

Deschid gura, dornică să-i ofer un răspuns sincer, însă mă trezesc bâjbâind după unul. Cum se aşteaptă să-i promit ceva, când n-am nici cea mai mică idee despre ce urmează?

Tot ce reuşeşte să obţină de la mine sunt emoţii greu de gestionat şi ţinut în frâu.

— Per total, vreau să fii o fată cuminte.

— Ok, răspund într-un final.

Imediat ce îl primeşte, acesta se îndepărtează şi porneşte spre uşă, special pentru a o deschide larg, ca o invitaţie. Înghit în sec înainte să părăsesc dormitorul, apoi să-l urmez pe coridorul scurt spre scări. Cobor treptele cu genunchii moi, simţindu-mă tot mai instabilă pe sandale, până când mâna lui o cuprinde pe a mea şi ajunge să mă tragă după el.

Ţinându-mă strâns de degete, mă scoate din vilă şi mă conduce pe aleea pavată, evitând să-mi mai arunce vreo privire şi să mă prindă cum mă zgâiesc la el.

Oricât aş încerca să mă controlez, îmi simt gura inundându-se cu salivă şi fiori fierbinţi cum mi se strecoară între coapse, atât de anticipare, cât şi de excitare. Pentru câteva momente am speranţa că mă va duce în Eden, deşi ţinutele noastre nu se prea potrivesc cu orice activitate am putea avea acolo, însă schimbă direcţia, deturnându-mi toate gândurile.

Ce naiba e în neregulă cu mine, oricum? Chiar mi-aş fi dorit cu adevărat să fiu dusă în Eden şi

legată în lanţuri de bărbatul ăsta frumos, care stârneşte în mine tot ce e mai rău pe lume? Până la Paradisul Diamantelor, credeam că masochismul face parte din lista cu lucruri pe care nu-mi doresc să le simt pe propria-mi piele şi, totuşi, constat că sunt uşor dezamăgită că nu păstrăm direcţia spre grădină.

În schimb, Keith mă trage spre ponton şi înţeleg încotro ne îndreptăm abia când observ iahtul imens care ne aşteaptă la capătul lui, pregătit să iasă în larg. Arată mult prea… mare şi luxos, în ultimele bătăi ale soarelui ce apune dincolo de el, că parcă nu mai am răbdare să-l ajung.

Paşii mă poartă pe pontonul din lemn, urmându-l pe Keith orbeşte şi puţin entuziasmată.

— O să ieşim în larg? îl întreb curioasă, lingându-mi buzele uscate.

Mi-e ruşine să recunosc că ar fi pentru prima oară când mă îmbarc la bordul unui iaht şi că din pricina asta am fluturi în stomac. În Cincinanti nu sunt bărci!

Keith îşi întoarce ochii verzi spre mine, surprinzându-mă cu zâmbetul pe buze. Cel mai probabil îmi trădează toată încântarea, căci îl aud chicotind încet. Şi nu contează că în momentul ăsta se distrează pe seama mea. Sunt extrem de fermecată de felul în care cerul se oglindeşte în geamurile fumurii ale suprastructurii cabinei, că nu-mi mai pasă de nimic.

Apoi am parte de o adevărată surpriză când ne oprim în faţa punţii mobile şi îmi văd numele scris pe partea din spate a iahtului, cu litere elegante. Şi nu-mi dau seama dacă e o simplă coincidenţă faptul că iahtul a fost botezat cu numele Ellie, dacă e o batjocură la adresa mea sau ceva mai mult, pe care probabil nu l-aş înţelege niciodată. Cert e că rămân blocată la baza punţii şi mă zgâiesc lung la Keith cum o trece în grabă şi se întoarce cu faţa spre mine, arcuindu-şi nedumerit sprâncenele.

— Haide, Ellie! îmi cere, întinzând mâna spre mine. Nu ai încredere în mine?

— Nu! răspund sincer, făcându-l să izbucnească în râs.

— Nu-i nimic, replică printre hohote, înainte să-mi facă cu ochiul. O să te fac să ai!

Ezit o clipă, nehotărâtă, apoi o trec încet, oprindu-mă abia când braţele sale mă cuprind de talie şi mă pun cu picioarele pe puntea strălucitoare din lemn maroniu a iahtului, strângându-se mai tare în jurul meu.

Ochii mi se fac mari când aud glasul ridicat al Miei, venind din cabina de deasupra noastră, apoi râsetele groase ale celorlalţi patru bărbaţi, care le acoperă cu uşurinţă pe cele ale fetelor. Mă uit nedumerită la Keith, însă nu se grăbeşte deloc să-mi explice care e scopul prezenţei lor.

În orice caz, începe să-mi pese din ce în ce mai puţin de asta sau de motivul pentru care am fost

adusă aici, când gura lui se năpusteşte spre a mea şi mă sărută cu nesaţ, zdrobindu-mi buzele, înainte să-şi lase dinţii să o agaţe pe cea de jos şi s-o tragă spre el cu un mârâit gutural. Şi, cu toate că nu e pentru prima oară când mă sărută, este pentru prima oară când sunt cuprinsă de senzaţia stranie că tocmai am căzut într-o capcană.

Când se retrage, ochii lui verzi ard de-a dreptul, promiţându-mi atât de multe lucruri, încât nu mă mai pot opri din a înghiţi în sec în mod repetat, până mi se usucă gura.

— Bine ai venit la bord, Ellie!

Timişoara, Judeţul Timiş

Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel: (+ 40) 727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

Tipar: Artorint Bucureşti

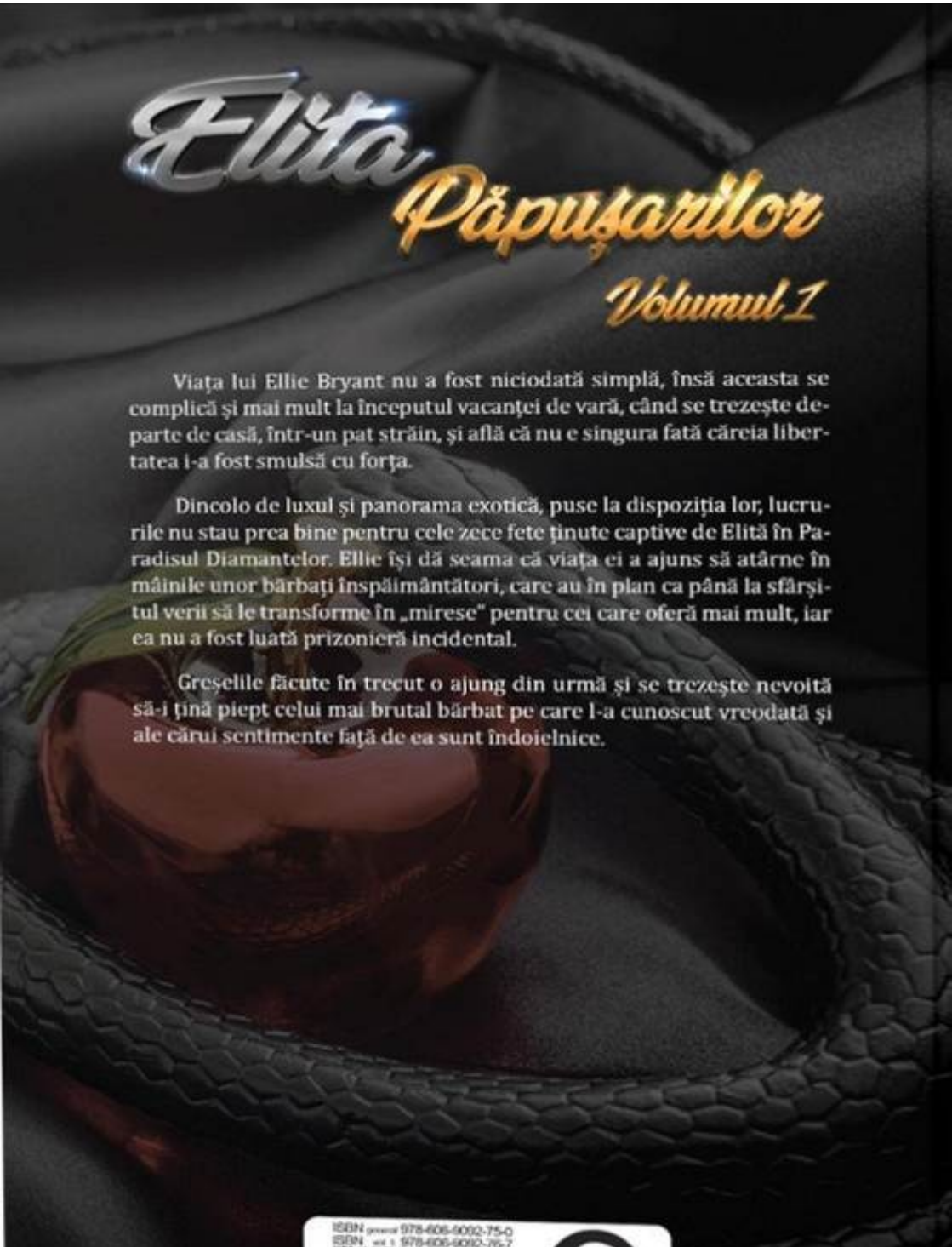

Viața lui Ellie Bryant nu a fost niciodată simplă, însă aceasta se complică și mai mult la începutul vacanței de vară, când se trezește departe de casă, într-un pat străin, și află că nu e singura fată căreia libertatea i-a fost smulsă cu forța.

Dincolo de luxul și panorama exotică, puse la dispoziția lor, lucrurile nu stau prea bine pentru cele zece fete ținute captive de Elită în Paradisul Diamantelor. Ellie își dă seama că viața ei a ajuns să atârne în mâinile unor bărbați înspăimântători, care au în plan ca până la sfârșitul verii să le transforme în „mirese" pentru cei care oferă mai mult, iar ea nu a fost luată prizonieră incidental.

Greșelile făcute în trecut o ajung din urmă și se trezește nevoită să-i țină piept celui mai brutal bărbat pe care l-a cunoscut vreodată și ale cărui sentimente față de ea sunt îndoielnice.

ISBN general 978-606-6002-75-0
ISBN vol. 1 978-606-6002-76-7